ÎN SPATELE DICTATORILOR – PE URMELE ADEVĂRAŢILOR FĂPTAŞI

O analiză reală a relației dintre Fascismul Nazist și Romano-Catolicism

L.H. LEHMANN

ÎN SPATELE DICTATORILOR –
PE URMELE ADEVĂRAŢILOR FĂPTAŞI

O analiză reală a relației dintre Fascismul Nazist și Romano-Catolicism

de L.H. LEHMANN

1942

Această traducere
la liber în limba română din limba germană,
fără drepturi de autor,
se bazează pe originalul în limba engleză
"Behind the Dictators"

A doua ediție extinsă, aprilie 1944
A treia ediție, martie 1945

*Traducerea acestei cărți din lb.engleză, este facută de fratele **Victor Bruckmann** și lectura video de către fratele **Jörg**.*
Mii de mulțumiri
şi Dumnezeu sa vă ocrotească calea vieții !

CUPRINS

ÎN SPATELE DICTATORILOR –
PE URMELE ADEVĂRAŢILOR FĂPTAŞI

CAPITOLUL I
IEZUIŢII, EVREII ȘI FRANCMASONI

Este imposibil de înțeles pe deplin ceea ce a avut loc în lume în ultimii 25 de ani, pană când vom reuși să înțelegem adevărata semnificație reală a ceea ce sa întâmplat la suprafață.
Pentru aceasta este necesar să se investigheze temeinic și să se scoată la lumină toate PUTERILE DE CONDUCERE / GUVERNĂMÂNT și OBIECTIVELE PLANIFICATE a acestora, de care sunt responsabili în ultimii ani.

Secolul al XIX-lea a lăsat din păcate, puține cunoștințe despre adevăra istorie a conflictelor dintre biserici si stat.
Cunostintele despre dezvoltarea omenirii dupa Reformare este atit de inseparabila si confuza incit omul a incetat sa o clarifice.

Noi ne mulțumim în America doar cu cunoștințele superficiale ale evenimentelor, de unde se poate trage concluzia că nimeni nu are interese de a descoperi adevărul, chiar dimpotrivă suntem induși în eroare pentru a putea ascunde mai bine adevăratul sens al acestor evenimente.

Un mult prea mare accent a fost pus doar pe aspectul economic referitor la situația mondială. Originea ideologică și teoretică a Fascismului Nazist și consecințele acestora au fost aproape complet neglijate.
Cercetarea este esențială pentru a arăta unde se suprapun conflictele sociale, politice și religioase. Mulțimea dovezilor necombătută arată că, capetele puterilor religioase reprezentate de Biserica Catolica, au reușit să pătrundă și preia supremația în sectoarele politice și sociale, precum şi o strânsă legătură între aceștia și baza originară, metodele și obiectivele întregii mișcării Nazisto-Fasciste în Europa.
Această domnie a fost mult timp în America în continuă mișcare.
Istoria dovedește, că ori ce încercare în jumătatea secolului trecut împotriva progresului liberal al omenirii, Iezuiții, conducători ai Bisericii Catolice, au jucat un rol decisiv.

Putem merge chiar până acolo încît putem susține că, Fascismul

Nazist a izvorât din Societatea lui Isus, precum și alte mișcări din trecut conform Fascismului de astăzi, lucru creat să servească la atingerea scopurilor create de ucenicii lui Ignațius Loyola. Atâta timp cât această altă parte a conspirației împotriva liberalismului democratic nu este detectată, Fascismul va supraviețui.

Apărătorii ideologiei democratice nu vor câştiga până nu-şi vor denunța public inamicul real, - Cavaleri Cruciadei Negre.

Iezuiții au fost odată expulzați în mod irevocabil de către națiunile europene, chiar și de Biserica Catolică însăși, de anticristul Papa Clement al XIV-lea, în 1773. Aceștia au găsit refugiu în cei 40 de ani de exil la ireverențioasa, Caterina a Rusiei.

Odată cu jurământul depus la Papa, în toate afacerile să-l slujească şi să-l apere, era greu pentru ea (fiind parte a Societății Isus) să găsească o cale din această dilemă, de a fii o Domnitoare pentru protejați si totodată să-i facă Papei un nas lung pentru a se proteja de mânia acestuia.

În plus, iezuiții au protestat politicos și diplomatic împotriva neascultării Caterinei față de Papă. În timp ce îndeplineau cerințele „jurământului"* au continuat cu o conștiință clară să accepte ospitalitatea domnitoarei.

Adevărul acestei chestiuni este că, iezuiții nu-și jura supunerea față de un Papă ca atare, ci mai degrabă să protejeze Oficiul Papal.

Prin această distincție iezuită, ei își luau libertatea de a rezista oricărui Papă care nu se supune poruncilor lor; nici n-ar plânge dacă vreun Papă ar deceda mai rapid sau accidental.

într-adevăr ei sunt cei care determină și susțin calea Papală.

Intenția lor inalterabilă este de a restabili/uni Națiunile Lumii și să le conducă sub controlul Bisericii Catolice.

Recent, în anul 1886, presa publică a raportat sincer și fără teamă despre tacticile amenințătoare ale iezuiților care urmăresc controlul Mondial pentru păstrarea papalității.

În 19 septembrie, gazeta New York Tribune, raportează într-un mesaj de la Roma despre boala gravă a anticristului Papa Leon al XIII-lea și recuperarea sa rapidă ulterioară, în acest mesaj de asemenea se menționează, că gazeta London Times a făcut referire editorială la raportul că, Papa Leo fiind aproape de moarte, cauzată "de otravă, aceasta fiind administrată de Iezuiți". *Vezi : *Juramantul Iezuitilor*

Articolul confirmă că, după geneza bruscă, Papa a stabilit o nouă politică în Biserică în favoarea iezuiților,

" iar această nouă strategie este prețul pentru administrarea antidotului pe care numai ei, Iezuiții, îl pot obține pe cont propriu."

Raportul gazetei Tribune continuă cu următoarele cuvinte:

„În termen de trei zile de recuperare de boală, Papa a emis un Certificat Papal, din care reiese, restabilirea tuturor privilegiilor, imunităților, excepțiilor și grațierea tuturor pactelor, rezervate doar Societății Isus și declară toate documentele pe care predecesorii săi le-au semnat vreodată împotriva ordinului ca ***Nevalabile****. Faptul că LEO XIII a restaurat Ordinul așa cum a procedat în puternicele sale vremuri, este de ajuns sa paralizeze toate speranțele de pace pentru o soluționare pașnică a conflictului dintre Vatican și Quirinal; acești Iezuiți formează elementul războinic al romano-catolicismului și sunt complet neabătuți, atunci când vine vorba de tema controlului întregii lumi sub puterea Bisericii."*

Depinde de noi să ne îndoim de sinceritatea iezuiților și a urmașilor lor în convingerea, că controlul lumii de către Biserica Catolică este singura soluție la eroarea umană.

Viziunea lor asupra lumii este bine venită peste tot și învățăturile lor propagate le pot aplica cu ușurință în Statele Unite, desfășurând toate activitățile în acest scop.

Într-un mod manierat obișnuit își îndeplinesc planurile, totuși acest comportament ar trebui sa fie pentru toți îngrijorător, pentru cei care încearcă să onoreze ideologia democratică și principiile libertății și toleranței în această țară. Pentru a-și atinge obiectivele, iezuiții își direcționează toate energiile lor (precum fac fasciștii naziști) împotriva celor două puteri pe care le consideră ostile - iudaismul și franc-masoneria.

De la înființarea sa, Ordinul Iezuiților a luptat pe toate căile împotriva celor două puteri, deoarece acestea sunt suporterii de sus ai toleranței și libertății pentru toți.

Prin eliminarea fără scrupule a evreilor și a francmasonilor în multe țări europene, Fascismul Nazist a atins tocmai ceea ce Iezuiții au instigat și infiltrat pe timp îndelungat, a mai multor secole.

În Franța, Germania, Ungaria, Polonia, Spania, Belgia și Italia, Iezuiții au condus o luptă împotriva evreilor și francmasonilor cu mulți ani înaintea lui Mussolini și Hitler. În aceste țări au fost preoți catolici

(prototipuri precum părintele Coughlin), aceştia fiind vârful de lance al atacurilor fasciste împotriva evreilor şi a francmasonilor în aceeaşi măsură. Părintele Hugger, S.J., la scurt timp după întemeierea Republicii Germane scrisese (în *Stimmen der Zeit* (vocile timpului)[2*], iunie 1919, p. 171):

> *" Noi privim la un Stat în decadență, provocată de numeroasele scandaluri. Din nou trebuie sa preia generațiile de tineri lucrarea restaurării .Nu este comunitatea Mariei, care pentru a treia oara avansează în prim plan ca instrument de selectare și reorganizare prin Providența Divina?"*

Hitler a identificat Partidul său Național Socialist cu "Creștinismul positiv"[3*]. În cartea sa ***Mein Kampf*** (lupta mea) el afirmă că a preluat antisemitismul și ura împotriva francmasoneriei de la Lueger, primar al Vienei, parte din Partidul Socialist Catolic, vreme în care el (Hitler)***4**** fiind acolo ca tânăr.

"Prin lupta împotriva evreilor", spune el, "susține lucrarea Domnului".

"Reforma creștină a statelor" - care este de asemenea o temă în faimoasa enciclică ***Quadragesimo Anno*** a ultimului Papă, care nu este altceva decât crearea unui Stat Fascist Federal, o Corporație de State în care nici evreii, nici masonii nu mai joacă vre-un rol. Inutil să mai spun, sunt de asemenea, anti-protestanții. Părintele iezuit Pachder și ***Muckermann*** au anunțat învățătura doctrinei fascistă a Narcisismului înainte de a auzi vreodată de Hitler. Părintele Muckermann a scris despre Rassen Eugenik (higiena raselor), - Sterilizare **6* şi** a continuat acest lucru în ciuda condamnării acestora în enciclica **Casti Connubii** a Anticristului, Papa Pius al XI-lea în 1930.

Jules Michelet, marele istoric francez cu lucrarea sa, Istoria Franței

(1*) *P. Loffler, S. J., la Jubileul Congregațiilor Mariane Freiburg, pp. 21, 47: G. M. Pachtler, S. J., Războiul in tăcere impotriva Tronului si Altar. ((The Silent War against Throne and Altar)), 1876; P. Bresciani, S.J.,The Jew of Verona and The Roman Republic, published in the Jesuit magazine Civilta Cattolica. Rome.*
(2*) *În vocile timpului (Jesuit magazine), februarie 1918, p. 182*
(3*) *Pentru iezuiți, "creștin" este sinonim pentru "romano-catolic".*
(4*) Cf. Art. 24 din "Programul partidului Partidului Național Socialist": "Partidul aceasta reprezintă punctul de vedere al creștinismului pozitiv ".
(5*) p. 70, 1931, German ed.
(6*) Cf. Muckermann, Hermann, S. J .:, Popor, Stat Natiune - din punct de vedere eugenic =higienic. ("The People, State and Nation — from the Eugenic viewpoint"); precum și cercetarea rasială și viitorul popoarelor, Berlin, 1932, în care el isi exprimă dorința ca doctrina invataturii Rasiale, sa patrunda in constiinta /mentalitatea nationala precum Religia (p. 81).

şi istoricul german ***Wilhelm Herzog***[7*], subliniază faptul că cei care au condus antisemitismul în timpul scandalului despre Dreyfus, au fost dependenţi de ordinele şi sprijinul financiar al Iezuiţilor.
Croix de Feu şi Parti Francais în Franţa, precum şi Partidul Catolic Rexist în Belgia au primit de asemenea sprijin. Libre Parole, o gazeta zilnică antisemită, a fost fondată cu banii Iezuiţilor şi casa de bani mereu reîncărcată de tot ei. Liderii antisemiţi ai scandalului Dreyfus, o conspiraţie împotriva Republicii Franceze, au fost rezultatul şcolilor iezuite sau al Preoţilor de spovedanie.
În Franţa, ca şi în alte locuri, campaniile antisemite şi anti-masonice au luat faţada "naţionalismului integrat"[9*].
Ei au cerut expulzarea evreilor şi a francmasonicilor, inclusiv răsturnarea Republicii Franceze şi înfiinţarea unui "Stat Naţionalist".
Partidul lui Henlein în Cehoslovacia, a predicat deopotrivă învăţăturile lui ***Othmar Spann,*** teoretician al Statului Federal Fascist(Ständestaates) şi protejat al iezuiţilor.
Unul dintre primele acte ale Preotului (acum Monsignor) Josef Tiso a fost numirea în funcţia de ministru nazist al Slovaciei, prin care toate lojele masonice au fost distruse.
În cartea Mein Kampf, Hitler repetă precum un papagal, aceste principii ale iezuiţilor împotriva iudaismului şi a francmasoneriei.
Tot ce a spus el după război împotriva iudaismului, a francmasoneriei şi a Revoluţiei din Germania despre sionism, exploatarea evreilor, indecenţa şi obscenitatea în literatură, filme, teatru şi presa, rolul ei în organizarea viciilor, prostituţiei, a traficului uman şi sclaviei, a fost preluat aproape cuvânt cu cuvânt din scrierile oficiale ale iezuiţilor.
Acelaşi lucru pe care îl scrie despre Francmasonerie - despre toleranţa lor religioasă, eforturile lor de a sparge barierele religioase şi rasiale şi presupusa infidelitate faţă de Germania în timpul celui de-al doilea război mondial - este în concordanţă cu cele două învăţături ale iezuiţilor şi Papei în enciclica lor împotriva francmasoneriei.

(6*) *Cf. Muckermann, Hermann, S. J .:, Popor, Stat Natiune - din punct de vedere eugenic =higienic. ("The People, State and Nation — from the Eugenic viewpoint"); precum şi cercetarea rasială şi viitorul popoarelor, Berlin, 1932, în care el isi exprimă dorinţa ca doctrina invataturii Rasiale, sa patrunda in constiinta /mentalitatea nationala precum Religia (p. 81).*
(7*)*Der Kampf einer Republik—die Affare Dreyfus, p. 34, et passim.*
(8*)*Cf. Herzog, opus cit., pp. 27, 52.*
(9*)*dem, pp. 26, 36*

Părintele iezuit Bea[10*] a scris la scurt timp după revoluția din Germania:

> *"Rolul pe care mulți evrei l-au jucat în acea perioadă în timpul revoluției ... mișcarea sionistă ... toate acestea ar trebui să fie o lecție pentru cei care acceptă această religie și țară si decisiv merg in defensivă. Creșterea literaturii și organizațiilor antisemite este dovada că oamenii sunt gata să lupte împotriva iudaismului ".*

Înapoi în anul 1911, părintele Overmann a scris în magazinul catolic lunar, Stimmen aus Maria Laach:

> *"Este imposibil să negăm influența amenințătoare a evreilor asupra idealului dorit în literatura noastră ...Evreii folosesc zona lor de influență pentru a răspândi doctrinele false și obscene care dăunează vieții sufletești ...Toată lumea poate sa-si dea seama că multe opere literare sunt inspirate de idei oribile si necunoscute lumii...Cârligele acestor autori sunt din temelie pline cu plăcerile vieții, detestabile sentimente senzuale si naturalism pur. În ciuda faptului că evreii produc o gravă obscenărie, trafic uman, sclavagism, prostituție si toate artele de credința in viața veșnică, nu sânt de combătut..."*

Anticristul Papa Pius al VII-lea, care a reîncorporat Ordinul Iezuit înapoi în Biserica Catolică și în Națiunile Europene după căderea lui Napoleon în anul 1814, a emis în 1821 un Decret Papal împotriva masonilor. El numește Francmasoneria ca fiind,

"Un cancer și o boală care duce la moarte pentru societate."

Motivul afirmării este, că lojele masonice reprezintă ideea de toleranță religioasă:„...recrutează în Odinele lor toate naționalitățile din toate domeniile sociale si preferă tot felul de reguli morale si forme oculte de rugăciune."

Vârful luptei în Vatican împotriva evreilor şi masonilor se reflectă dinou în Enciclica anticristului Papa Pius al IX si Leo XIII.
Pius al IX-lea numește lojele masonice ca fiind, "Sinagogile lui Satan" și îi acuză că, ar fi declanșat războaie și revoluții pentru ca întreaga Europă să se transforme într-o singură platformă de război.
Anticristul Papa Leon al XIII-lea descrie în a sa Enciclică, Humanum Genus (1884) că, Francmasoneria "este o lucrare a Diavolului" și "o epidemie dezlănțuită". El învinuire Francmasoneria că şi-a pus ca țel, să distrugă bisericile, statul și bunăstarea publică.

(10*) *In Stimmen der Zeit(vocile timpului), (Jesuit magazine), 1921, S. 172*

El explică, de ce pe lângă principiile rușinoase ale francmasonilor și democrație, aceștia trebuie sa fie condamnați, după cum urmează:

> *"Ei învață că toți bărbații au aceleași drepturi și sunt într-o stare perfect echilibrată: că fiecare bărbat este din natura liber, nici unul nu are dreptul să domnieze asupra celuilalt; Aceasta este tirania, asuprirea cu care bărbatul se face obiectul oricărei alte autorități în locul sinei însăși. În consecință, acei oameni suverani gândesc, că doar prin comisii și concesii se poate exercita violența autorităților, să fie înlăturați din funcție în orice moment în mod voluntar sau involuntar, în funcție de dorințele oamenilor. Deci originea tuturor drepturilor și obligațiunilor se află la acei oameni sau a statului, care guvernează conform noilor reguli bazate pe fundamentul independenței. Ei spun că, statul nu trebuie sa fie unit cu religia, că nu exista nici un motiv ca o religie sa fie mai preferată decât o alta, deoarece toate sunt evaluate în egală măsură."*

El își încheie Enciclica cu o invitație adresată clerului catolic și întregii lumi religioase de a extermina masonii fără milă.[11*]

Toate acestea au fost exprimate în planul lui Mussolini și Hitler și au fost puse în acțiune de către fascismul nazist. Circumstanțele le-au permis să meargă un pas și mai departe decât Papii și învățăturile de propagandă, invaziune si război, au pus întreaga lume în scenă.

Poziția evreilor și francmasonilor a fost subminată și ameninţează întreaga activitate politică și religioasă de pace, moștenire a protestantismului, să fie distrusă. Acest lucru servește scopului Bisericii Romane și Societății Iezuiților, fondată pentru a distruge mișcarea de reformare.

Pentru ambele, catolicismul și fascismul nazist, ideile reformei și revoluția franceză sunt principalele surse, rău dăunătoare a timpurilor noastre - Zion." — un rău care-l urmăresc pîna unde şi-au luat proveniența la, Rousseau, Calvin, Luther, John Huss și Wycliffe — la Paris, Geneva, Wittenberg, Praga și Londra. Toate acestea pot fi recitite în "***Protocoalele Înțelepților din Sion***"

O investigație pe această temă va fi dedicată următorului capitol, în care va fii subliniat faptul, că această muncă falsă și notorică aparține ucenicilor lui, Ignaţius Loyola.

(***11****)*In revista părintelui **Coughlin, Social Justice, Oct.-Nov. 1939**,se repeta în mod constant într-o serie de trei articole numite masoneria în puterea Diavolul. Ei repetă explicația papală, ca francmasoneria este legata de evrei și comuniști și în cele din urmă o citează cu cuvintele antihristului Papa Pius al IX-lea, "Sinagoga lui Satana".*

ÎN SPATELE DICTATORILOR – PE URMELE ADEVĂRAŢILOR FĂPTAŞI

CAPITOLUL II

IEZUIŢI SI PROTOCOALELE DIN SION

Toţi acei oameni care s-au preocupat cu autenticitatea acestor docúmente, pot confirma faptul că, "protocoalele acestor bărbaţi întelepţi din Sion", sînt documente false criminale şi niciodată nu au fii putut scrise de nici o grupare francomasonă sau evreică. Până în prezent, autorul rămâne necunoscut.

Lucrul uimitor este modul în care această înșelătorie abstruză a fost pe deplin realizată - expulzarea tuturor influențelor evreiești si francmasonilor din Europa Centrală, cu metode care ar fii inroşit şi obrazul unui Torquemada de ruşine..

Conținutul acestor protocoale presupuse sînt raspindite pe scară largă şi au fost distribuite de către fascişti nazişti şi reprezentanţii bisericii catolice în fiecare ţară, ca fiind declaraţii verbal-protocolare - proces verbaux - gîndite de către aşa numiţii lideri "evrei" în conferinţele ţinute în secret pentru un guvern modial invizibil.

Cu ajutorul lojilor masonice şi partidelor liberale, democratice, socialiste şi comuniste, aceşti "înțelepți ai Sionului" au conspirat împotriva tuturor guvernelor neevreice pentru a-le promova răsturnarea şi a elimina toate religiile, cu excepția iudaismului.Orice josnic motiv de a aduce prejudicii instituțiilor creştine este folosit de catre liderii invizibili al acestei conspiraţii uriaşe.

Toate acestea trebuie realizate în special prin Ordinul Masonic din întreaga lume, care acționează ca nişte neştiutori orbi şi instrumente voitoare ale presupusului super imperialism al evreilor. Ei sint practic acuzaţi pentru toate mişcarile revoluţionare din ultimul secol. Aceasta include toate atentatele asupra şefilor de stat, războaiele civile, rasiste şi internaționale, inclusiv toate răsturnările într-e națiuni - de la mişcarea protestantă pina la condițiile economice, din care rezultă depresia noastra economică.În spatele acestor reci calcule, miciuni viclene, lipsiţi de scrupule şi fanatism asasin, se acund aceşti "înțelepți din Sion".

Primul Protocol descrie o armată enormă de spioni și agenți secreți,

bine echipaţi cu capital, care din interior cauzează dezmembrarea si revoluţiile din toate ţările.

Acțiunile în sprijinul mişcarii anarhiste, comuniste şi socialiste la cauza civilizațiilor creștine sunt prezentate în Protocolul trei; de asemenea, devalorizarea si prabuşirea sistemului monetar conduce la o criza economica mondiala.

Un război universal împotriva oricărei națiuni sau comunități de state care nu se supune este prevăzut în protocolul șapte.

Protocolul 10 cuprinde toate detaliile despre modul în care se distruge moraliatea şi astfel conducatorii statelor pot fii şantajati, compromitaţi şi defaimaţi, astfel încât aceștia să fie forțați să se supună.

Examinarea în secret, în care aceste planuri monstroase au fost puse la cale se pretinde ca ar fii fost conduse de catre, "unul dintre cei mai iniţiaţi lideri ai francmasoneriei"; se spune că protocoalele au fost "semnate de reprezentanți ai Sionului de gradul 33".

Nici o grupare sau o organizație nu ar putea fi vreodată mai rau voitoare și mai satanică decât acești evreico-francmasoni ,"înțelepți ai Sionului", cum se reprezinta ei înşişi.Ei sunt întruparea (apoteoza) anticristului și ar fi putut fi evocate numai de mințile teologice a cumplitei aşteptări revelatoare a unui anticrist.

Trebuie să recunoaștem că există anumite asemănări între acest plan de acțiune revoluționar și programul bolșevist, care a dominat după asasinarea țarului rus și răsturnarea guvernului Kerenski. Dar dintre cei 17 membri ai Consiliului Comisarilor Poporului din timpul guvernului sovietic, doar unul, Troțki, a fost evreu.

În plus, masonii nu au exercitat niciodata, în nici fel de influență în Rusia, nici măcar sub țar sau sub sovietici.

De asemenea, a existat o depresiune economică la nivel mondial, aproximativ asemenatoare planurilor înțeleptiilor din Sion. În nici un caz, nu au controlat complet vreodată evreii și francmasoni finanțele mondiale.

La fel ca mulți alții, au suferit ca rezultat al dezastrului economic din 1929.

Fasciştii Nazişti care au distribuit cu succes Protocoalele în avantajul lor şi au folosit aceste falsificari pentru a-şi atinge scopul principal, ar putea fii cauzaţi de încalcarea dreptului de autor .

Dar publicația ascensiunii Fascismului a fost predatată cu un sfert de

secol înainte, când Hitler și Mussolini învățau tabla inmultiri la scoala, iar Franco se juca în poala mamei sale cu "mătaniile".

Acum, autorul unui document necunoscut poate fi găsit cel mai bine prin documentul însuși - prin cauza care îl favorizează și de imaginea inamicului pe care o reprezintă.

Acestea apar de asemenea, chiar si atunci când sunt plasate invers. Un exemplu ilustrativ al unei astfel de analize a unei părți a Protocoalelor din Sion pe care o am în faţa mea. Este o copie a gazetei , *The Catholic Gazette din februarie 1936*, o publicaţie lunară a Societăţii Misionarilor Catolici din Londra (Catholic Missionary Society of London),Anglia.Din motive de spațiu, pot fi citate doar părți ale acestui ruşinos document.

Conspiranții fac ei înşişi următoarele destăinuiri:

"Atâta timp cât există un concept moral al structurii sociale, al credinței, al patriotismului și al demnității dintre păgâni, planurile noastre de dominație asupra lumii nu vor da roade ...

"Noi avem încă un lung drum de parcurs pînă putem răsturna
adversarul principal, Biserica Catolică …

"Noi trebuie sa ne gîndim întotdeauna că, Biserica Catolică este singura instituție care ne-a stat si ne va sta mereu în cale.

Lucrările metodologice și învățăturile morale ale bisericii Catolice vor asigura întotdeauna că, copii lor poarta în sine o mentalitate care este prea decentă ca sa se supună puterii noastre și să se închine viitorului nostru Rege al Israelului...

„De aceea ne-am străduit să gasim cel mai bun drum de a cutremura biserica catolică din temeliile sale...

„Noi am înnegrit Biserica Catolică cu cea mai rușinoasă defăimare;

Noi i-am pătat istoria si chiar nobilele sale activităţi le-am pângărit.

Noi am acuzat-o în mod fraudulos de nedreptatea facută duşmanilor şi prin urmare, i-am adus pe aceştia mai aproape de partea noastră ...

Noi i-am transformat Clerul în obiecte de ură și absurditate, noi i-am supus dispreţului mulţimii.
Noi ne-am ingrijit ca, practica religiei catolice sa fie considerată
depășită și sa fie evaluata ca o pierdere de timp ....
„Una din multele succese ale Francmasoneriei noastre este că, acești păgâni au devenit membri ai lojelor noastre.

Ei nu trebuie să banuiască niciodată că, noi îi folosim pentru a-şi construi propriile închisori pe ale căror acoperișuri vom ridica tronul regelui nostru universal al Israelului...
"Noi am privit atacurile noastre în strategia asupra Bisericii Catolice din afară...
Lăsa-ţi să explicăm modul în care am continuat munca noastră pentru a accelera ruina bisericii Catolice..... cum am reuşit ca, pe unii din clerici sa-i facem pionierii cauzei noastre.
„Noi am reuşit ca, unii dintre copii noștri să se alăture corpului catolic, pe fundalul că, ar trebui să lucreze și mai eficient pentru dezintegrarea bisericii Catolice …
„Noi suntem părinții tuturor revoluțiilor - chiar și a celor care uneori se întâmplă să se indreapte împotriva noastră. Suntem stăpânii războiului și păcii. Noi ne putem lăuda ca, fiind creatori REFORMĂRII!
Calvin era unul dintre copii noștri; el era de origine evreiască, a fost însărcinat de autoritatea evreiască și a fost finanțat cu fonduri evreiești pentru a-și aduce contribuția la Reformă.
„Martin Luther sa predat influenței prietenilor săi evrei, prin
autoritatea și finanțarea lor, conspirația sa împotriva Bisericii Catolice a avut succes....
„Mulţumită propagandei noastre, teoriile noastre despre
LIBERALISM și a noastră DESFIGURARE A LIBERTATII, mulţi dintre păgâni au fost binevoitori să primească intenţiile de reformare. Ei s-au despărtit de Biserica Catolica şi au căzut victimele capcanei noastre. Și astfel Biserica Catolică a devenit sensibil slăbită, autoritatea ei asupra regilor păgânilor a fost redusă aproape la zero....

„Noi suntem recunoscători PROTESTANȚILOR pentru devotamentul lor față de dorințele noastre - deși majoritatea, în sinceritatea credinței lor, loialitatea faţă de noi nu o recunosc....

„Franța cu guvernul său masonic, este sub controlul nostru. Anglia este dependenta de finanțarea noastră; și în protestul lor stă speranta noastra pentru distrugerea Bisericii Catolice. Spania și Mexic sunt doar jucării în mâinile noastre. Și multe alte țări, inclusiv SUA, sunt deja căzute în fața intrigilor noastre ....

„Și în ceea ce privește planurile noastre diplomatice și puterea societăților noastre secrete, nu există o o alta organizație care să se egaleze cu noi.

Iezuiții sunt singurii care pot concura cu noi. Dar am avut succes în discreditarea acestora. . . deoarece sunt o organizație vizibilă, în timp ce noi suntem sigur ascunşi şi acţionăm sub masca societăților noastre secrete.

„Dar Biserica Catolică este încă în viață ..."

„Noi trebuie sa o distrugem fără întârziere și fără milă ...Lasaţi-ne să intensificăm activitățile subminând moralitatea neamurilor păgâne. Să răspândim spiritul revoluției în mințile oamenilor. Ei trebuie să fie animați,sa dispreţuiască patriotismul și iubirea faţă de familie şi credinţa lor sa o priveasca precum o farsa. Noi vom face creştinilor din afara Bisericii Catolice imposibil sa se cupleze cu această biserica, altfel va deveni cel mai mare obstacol în calea guvernării şi extinderii nostre şi va da inapoi toată munca noastră.

„Amintiți-vă ca, atâta timp cât există încă dușmani activi ai Bisericii Catolice,putem spera să devenim stăpâni ai lumii ... Și întotdeauna sa ne gîndim că viitorul rege evreu nu va conduce niciodată în lume, îninte ca Papa în Roma sa fie detronat...

„Când timpul va veni si puterea Papei va fi în cele din urmă ruptă, degetele unei mâini invizibile va atrage atenția maselor de oameni pentru ai îndruma spre curtea Papei , să le spună că puterea papalității am subminat-o complet .... Regele evreilor va deveni apoi adevăratul Papă si tatal Bisericii Evreiești din lume. "

Dacă toate acestea sunt inversate, apar următoarele:

Atâta timp cât Papa şede pe tronul său în Roma, lumea este în siguranţă....

Iezuiții nu sunt o organizație secretă sau o societate secretă,ci în special tot ce fac este deschis și onest. Si cu toate acestea, ea este singura organizație care poate învinge puterea răului din lume.

Libertatea și independența sunt simple reprezentări ale binelui.

Protestanţii au ajutat în necunoștință să tragă toate relele în lumeanoastră actuală.Protestanta Anglia vrea să distrugă Biserica Catolică.

Tot ce se întîmplă în Spania și Mexic este doar parte dintr-o conspirație împotriva Religiei Catolice.

Reforma a fost lucrarea conspiratorilor răi voitori, Calvin și Luther au fost fascinaţi de aceștia pentru a răsturna Biserica Catolică.

Masonii sau aliat cu Satana împotriva Bisericii Catolice.

Nu în toţi preoţi se poate avea încredere; Preoții liberali catolici servesc doar lucrării Diavolul. Biserica Catolică s-a confruntat cu o defăimare rușinoasă, istoria a fost patata și activitățile lor cele mai nobile au decazut in disgratie. Practicile Bisericii Catolice nu sunt doar invechite ci si o pierdere de timp. Numai atunci când catolicii se rușineaza să recunoasca poruncile Bisericii și să urmeze de poruncile ei, atunci noi vom trai raspindirea revoltei si falsul liberalism.

Biserica Catolică este marea dovadă a muncii metodologice și a invataturii morale; ea îsi tratează copii cu desavirsire si nu se va inchina niciodata ademenirilor Satanei. Biserica Catolică este singura apărătoare a moralității, a ordinii sociale, a credinței, a patriotismului și a demnității ...Biserica Catolică este singura instituție care stă si va sta în calea Anticristului.

Acesta este exact ceea ce se învăța în toate școlile catolice.

Fiecare examen și misiunea dată preoților și laicilor începe cu imaginea Sfântului Ignațiu "Cele două tabere" - partea catolică care este condusă pe o parte de Dumnezeu și o combinație de protestanți, evrei, francmasoni, comuniști, socialiștii și ateiștii de cealaltă parte de Satan. Și toate astea se pot gasi dinou in revista "Vater Coughlins Social Justice Magazine". In editia din 5 feb.1940.
De exemplu el repetă că Biserica Catolică este "un ideal front creştin" şi anunţă că, toţi cei care sunt împotrivă sau nu voiesc, aparțin grupului anti-creştin, în curînd va apărea însuşi "Întrupat în persoana Anticristului ."
El spune: "Conducerea Creştină de către nespirituali necalificați sau alte confesiuni, este de acuzat". În aceeași ediție, un corespondent special al revistei sale scrie în Roma un articol că, "singura speranţă la o Europa crestină este in Roma".
Europa poate fii salvată numai prin restaurarea Sfintului Imeperiu Roman;
Anglia, "reprezentind mai mult ca ori ce altă ţară, spiritul neo-evreu şi anti-catolic", va fii distrusă de către Germania si Italia.
În altă parte a acestei ediţii, preoţii liberali catolici, cum este Mons. John A. Ryan, numit şi "clerul mercenar", platiţi de grupuri revoluţionare de stînga, se găseste spre final un chestionar ce conţine douăzeci de răspunsuri, care vizează asigurarea unui sondaj al cititorilor care vor condamna democraţia.
Deși Protocoalele din Sion în 1903 au fost publicate în Rusia, au avut originea în Franța și provin din scandalul Dreyfus, care a fost instigatorul principal al iezuiţilor. De aceea, ele au fost publicate prima dată în Franţa pentru servi la răsturnarea guvernului "masonic evreiesc" a republici Franceze.

Descoperind giganta fraudă a lui Leo Taxil care în mod deschis a fost sprijinit de Iesuiţi, complectată de alianţa franco-rusă şi dificultăţile Vaticanului cu guvernul francez de pe atunci, a apărut pentru autor mai potrivit, ca acestea să apară pentru prima dată oficial în Rusia.
Aceste Protocoale ale presupușilor conducători evrei nu sunt primele documente de genul acesta pe care iezuiții le-au făcut.
Cu mai mult de o sută de ani în urmă, înainte de apariţia Protocoalelor, Iezuiţii au mai comis o înşelaciune similară, numită "Secretele Bătrânilor de Bourg-Fontaine" împotriva jansenismului - o mişcare

catolică franceză anti-iezuită sub clericul secular.

Analogia dintre cele două falsuri este perfectă - adunarea secretă din pădurea din Bourg-Fontaine; complotul "conspiratorilor" de a distruge papalitatea și să etableze o toleranță religioasă între toate națiunile; pretinsa conspirație împotriva tronului și altarului și înființarea unui guvern mondial împotriva bisericii catolice.

Există aceeași dramatizare a polului negativ al dezvoltării istorice a lumii, în contrast cu acestea este accentuarea polului catolic pozitiv în jurul căruia se învârtesc toate forțele conservative - monarhia, aristocrația, armata, clerul - trebuie să se adune pentru a salva lumea de atacul lui Satan.

Dacă valorificind obiectivele, care prin aceste Protocoale din Sion vor trebui atinse, împreună cu mijloacele de utilizate, trebuie să ajungem la concluzia că, numai acei autori pot fii puşi sub semnul întrebării, cărora aceste înşelaciuni aduc avantaje.

Anexă Capitolul II

Barruel Augustin (1741-1820)

Preotul iezuit și "anti-dezinformant-polemic",Abbe Augustin Barruel a fost primul teoretician al conspirației moderne avînd o influienţă foarte puternică...

Născut și crescut în micul oraș Villeneuve-de-Berg, în sud-estul Franței unde tatăl este angajat oficial la guvern, fost instruit într-o instituție iezuită și s-a angajat de tânăr să se alăture Ordinului Iesuit.

Cînd în 1764, Societatea Isus a fost expulzată din Franța, Barruel a plecat în Germania unde și-a continuat studiile ca iezuit şi a luat "Sfânta hirotonisíre". După înfrângerea generală a ordinului iezuiților s-a întors înapoi în Franța, unde şi-a cîştigat existenţa ca învătător privat și a primit reputația de satirist și de critician al filozofilor.

Barruels prima lucare principlă (Lettres provinciales philosophiques / Scrisori filosofice provinciale 1784) a încercat să transforme gluma retorică a filozofilor împotriva lor, ca aşa presupusele erori a clarificarii raţionalismului să le dezvaluie într-un stil ironic si picant.

În 1788 a preluat editarea revistei "Journal

ecclesiastique", una din cea mai raspindită gazetă, care după anul 1789 a polemizat împotriva suprimării anti-religioase și a violenţei forțelor revoluționare. În septembrie 1792, Barruel după ce a refuzat să accepte jurământul universal al clerului a fugit în Anglia, unde a petrecut următorii zece ani.

In acest timp, Barruel a scris pe departe cea mai importantă şi de succes lucrare - Memorii despre istoria Jacobinismului (1797-1803).

Această extensivă lucrare în cinci volume urmărește să arate că Revoluția Franceză a fost punctul culminant de-a lungul a mulţi ani de conspirație secretă, condusă de o alianță formată din filozofi, francmasoni și iluminați bavarezi.

Deși textul a fost în mare parte respins, sa dezvoltat rapid într-un bestseller internațional, care a fondat faima și prosperitatea autorului său.

Totuși, preocuparea centrală a lui Barruel a rămas starea bisericii catolice din patria sa Franța, în care a revenit după venirea la conducere a lui Napoleon Bonaparte în 1802.

Loialitatea sa accentuată fată de Papă, ia adus dușmani chiar şi în cercurile catolice, iar în 1810 a fot arestat pentru trei saptamini.

În 1815, după restaurarea monarhiei și restabilirea iezuiților în Franța, Barruel s-a alăturat Ordinului de la Paris, fiind dezamăgit de amploarea reconstrucției. El a decedat în 1820.

Referință:

Schaepper-Wimmer, Sylva. Augustin Barruel, SJ (1741-1820): Studii privind biografia și munca (Frankfurt pe Main, Germania: Peter Lang, 1985). Iezuitul francez Abbe Barruel, cel care în 1797 a scris lucrarea în cinci volume "Memoriile despre istoria Jacobinismului " , în 1806 a primit o copie a unei scrisori din partea Ofițerul de armata J. B. Simonini din Florența. Ea descria că evreii "jură că în mai puțin de un secol vor deveni conducătorii lumii." Această scrisoare era în Franța foarte răspândită. Mai târziu a fost dezvăluit că scrisoarea a fost inventată de poliţia franceza, pentru a-l incita pe Napoleon împotriva evereilor.

4 septembrie 2006
Teoriile conspirației: "Protocoalele"
de Darren Taylor

Una dintre cele mai urâte și mai pline de ură ale conspirației se învârteşte în jurul afirmării că, poporul evreu controlează lumea.
Unul dintre exemplele notorii pentru Antisemitism este o carte numită Protocoalele Inţeleptilor din Sion.
Protocoalele Inţeleptilor din Sion sunt ficțiune!
Pentru a spune mai clar, este un morman de gunoi!

Cu toate acestea printre antisemiți, protocoale rămân un mare succes în special în Europa, Orientul Mijlociu, America de Nord și chiar Orientul Îndepărtat.Lucrul ciudat este că publicația nu a avut fundamente antisemite.Rădăcinile sale pot fi urmărite înapoi la o carte a unui autor francez spiritual, numit Abbe Baruel, în care condamnă că, întunecoasa şi secreta francmasonerie a fost forța violentă din spatele revoluției franceze de la sfârșitul secolului al XVIII-lea; dar evreii nu au fost menționați în cartea sa.

În 1806 Baruel a primit o scrisoare de la un florentin, J. B. Simonini, care sustinea, ca el sa pretins a fi evreu și a infiltrat o sectă evreiască în Italia. Această sectă, aşa a pretins Simonini, a fondat Francmasoneria, a infiltrat creştinătatea și a planificat alegerea unui Papă evreu.
"Conspirația evreiască" a apărut în 1871 într-un roman, scris de către prusacul Hermann Goedsche.

Romanul descrie modul în care barbaţii evrei, şi-au urmat calea strămoşilor lor înapoi la cele douăsprezece triburi originale ale Israelului pîna la un cimitir unde se întîlnesc la fiecare 100 de ani, facînd planuri despre cum să preia controlul evereiesc asupra lumii. Deși cartea este o ficțiune,
ea fost acceptată de către unii ruşi și francezi ca fapt real, iar multe copi ale acestei cărţi au circulat între antisemiți în aceste țări.

Într-adevar aceste Protocoale ale Înteleptinlor Sionului au apărut în Rusia, la sfârșitul secolului al XIX-lea. Autorii au copiat romanul lui Goedsches și l-au amestecat cu un anti-Napoleon-III-lea pamflet francez din anii 1856.

Complet fictiv, a fost capitolul 24 al cărții și lung de 1200 pagini. Un "vârstnic al Sionului" descrie clar intenția evreilor internaționali de a-

și asuma dominația mondială.
Acestea slujesc la crearea de spirit a unei revoluții mondiale în care păgânii se rascoală împotriva liderilor politici.

Evreii vor prelua și restabili ordinea (și vor subjuga popoarele păgâne) cu promisiunile unui stat de bunăstare condus de un singur guvern, locuri de muncă, impozitare înalta a bogataşilor şi educatie petru toţi - dar niciunul dintre ei nu era dispus să confirme acestea, scria Înţeleptul, în special ei au dorit mai mult ca sa fie, morcovul veșnic din vîrful aracului pentru a controla pagînii.
Protocoalele au fost publicate în 1903 în Rusia sub ultimul Ţar , Nicholas al II-lea, care a condus între 1894 și 1917. Publicația sa a dus la înaintarea isteriei antisemitice din Rusia care a condus în secolul al XX-lea la pogrom, (revolte împotriva minorităților naționale, religioase sau etnice). De ex. în Odesa au fost ucişi 300 de evrei.

Producătorul american de automobile Henry Ford a înfiinţat gazeta Dearborn Independent în 1920, în special pentru a publica aceste Protocoale și alte literaturi antievreiești. Nu surprinzător a fost şi faptul că naziștii le-au propagat ca fiind autenticie. În 1944, Ministerul German al Propagandei a declarat: "Dacă ar fi posibil să controleze pe cei 300 de regi evrei secreţi care conduc lumea, atunci popoarele acestui pământ si-ar găsi în cele din urmă pacea. "

Egal unde aceste protocoale s-au ivit, ele au fost folosite pentru a justifica ura împotriva evreilor. În Rusia pe vremea țarilor, revoluționarii au fost evrei. În Germania evreii au fost responsabili pentru înfrângerea primului război mondial și au condus la "răzbunarea" lui Hitler împotriva evreilor în timpul celui de-al doilea război mondial. Din perspectiva lui Henry Ford, au fost responsabili pentru creșterea sindicatelor, afluxul masiv de imigranți și structura guvernamentală în conformitate cu schemele evreiești din America.

Viziunea biblică este că, Dumnezeu a ales națiunea lui Israel ca popor prin care ar trebui să se nască Isus Hristos - Răscumpărătorul și Mesia.
Dumnezeu a promis prima dată pe Mesia după ce, Adam și Eva au căzut în păcat.
Dumnezeu si-a dat mai târziu cuvântul Său că Mesia va veni din linia lui Avram, Isac și Iacob, părinții poporului evreu.

Isus Hristos este motivul pentru care Dumnezeu a decis ca Israelul

să fie poporul Său ales. Dumnezeu a ales Israelul pentru că Isus Hristos a trebuit să se tragă dintr-o singură națiune de oameni.

In afară de asta, Domnul a ales Israelul să răspândească mesajul Căilor lui Dumnezeu și EL să fie învătătura pentru restul lumii. Doar două dintre cele 66 de cărți din Biblie nu au fost scrise de autori evrei. Israelul ar trebui să fie o națiune de preoți, profeți și misionari pentru acestă lume.

Scopul lui Dumnezeu era, ca Israelul să fie un popor hotărît, o naţiune de oameni, care să indice pe Dumnezeu și revelația Lui promisă, a Răscumpărătorului, a lui Mesia. În cea mai mare parte, Israelul a eșuat în această sarcină. Cu toate acestea, promisiunea lui Dumnezeu în revelaţia Mântuitorului Mesia, în persoana lui Isus Hristos, au fost îndeplinite perfect.

În ciuda eșecului a poporului evreu de a accepta pe Hristos ca Mântuitor și Mesia, când El a venit - cei mai mulți L-au respins și L-au răstignit - și totuși prin faptul că poporul evreu a trait faze de mare suferință, El ia binecuvântat și le-a permis nu numai să supraviețuiască, ca popor al Israelului ci și ca națiune să prospere.

Acum o privire la Egipt.

În zilele de glorie ale Egiptului antic, această țară a fost invidiată de întreaga lume. Bogăția lor, puterea militară, agricultura și arhitectura nu erau de atins. Deși Egiptul a semnat un tratat de pace cu statul modern, reînviat al Israelului, este încă o națiune anti-israeliană și înapoiată. Bazindu-se pe turişti şi interesul acestora de a lua în considerare ruinele istoriei antice.

Evreii au suferit sub Imperiul Babilon, sub Alexandru cel Mare și Roma. Fiecare dintre aceste imperii s-a prăbușit. Aproximativ 6 milioane de evrei au murit ca urmare a Holocaustului lui Hitler. În 1945, Germania era în ruine, ocupată de armate străine și de zeci de ani a fost o țară divizată, jumătate din ea a trăit sub tirania sovietică. Marea Britanie și-a tratat bine evreii în secolul al XIX-lea sub regina Victoria.

Sub conducerea ei, puterea britanică a crescut constant.

Ce sa întâmplat? În timpul primului război mondial, praful de pușcă pentru armele navale a devenit rar. Winston Churchill, pe atunci Primul Lord al Admiralității [1*,] a căutat ajutorul unui strălucit om de știință evreu - ***Chaim Weizmann.***

Weizmann a produs 30.000 de tone de acetonă sintetică pentru a

permite britanicilor să producă pulbere de cordită. Tot ce a cerut Weizmann în schimbul serviciul său a fost un loc de Patrie pentru poporul său. În ciuda promisiunii unui loc de Patrie pentru evrei în Palestina, în Declarația de la Balfour din 1917, britanicii nu au împărțit terenul după ce a preluat controlul asupra Palestinei de la turci. La sfârșitul anilor 1930, când războiul lui Hitler împotriva evreilor a escaladat, Evreii au pledat pentru intrarea în Palestina. Britanicii le-au ignorat cererile.

În mai 1948, mult după ***Declarația de la Balfour din 1917*** și după suferința teribilă creată de naziști, în cele din urmă evreii au reusit sa ajungă la patria lor.

(1*) *Comisionarii Lorzilor au fost întotdeauna un amestec de amirali, cunoscuți ca Lorzi Navali sau Lorzi Maritimi și Lorzi Civili, de obicei politicieni. Colegiul consta din doi comisari și un secretar. Președintele comisiei a fost cunoscut ca Primul Lord al Admiralității si membru al Cabinetului*

ÎN SPATELE DICTATORILOR –

PE URMELE ADEVĂRAŢILOR FĂPTAŞI

CAPITOLUL III
CIUDATUL CAZ A LUI LEO TAXIL

Stimularea acțiunii catolice este că Vaticanul, s-a auto-proclamat ca fiind Maestrul lui Dumnezeu și că trebuie să lupte deschis cu forțele lui Satan înainte de sfârșitul lumii.

Trendurile actuale ale lumii au convins liderii catolici că timpul pentru acest Armaghedon se apropie rapid. În mintea lor nu există nici cea mai mică îndoială că victoria finală și completă este a lor.

Nu au nici o îndoiala, cine aparține de puterile Satanei. Comunismul este acum folosit de ei ca un termen superior care vizează diferitele puteri, care acționează de partea lui Satana împotriva Bisericii Catolice. La urma urmei, ei sunt de părere că toți cei care nu sunt 100 % de partea Bisericii Catolice urmează să fie plasate sub steagul comunismului. Conducerea acestor forțe unite de răufăcători este atribuită evreimii mondiale și francmasoneriei.

„Protocoalele din Sion", care au fost precedate de același fals ca cel al „Secretelor bătrânilor din Bourg Fontaine", au răspândit această credință în rândul catolicilor de pretutindeni. Chiar dacă este evidentă falsificarea, putem să spunem cu siguranță că, nimic nu a contribuit la expansiunea rapidă a fascismului față de aspirațiile de libertate și toleranță, decât aceste pretinse Protocoale ale Înțelepților din Sion.

După cum sa arătat deja, evreii și francmasoneria mondială au conspirat împotriva bisericii, pentru a etala domnia Satanei pe pământ.

În schimb, Biserica Catolică se consideră singura cetate cu o anumită putere triumfătoare de a rezista. Această abstrusă dar inteligentă fraudă comisă de fasciștii naziști în ultimul deceniu, au reușit să discrediteze instituțiile guvernamentale democratice chiar și în Statele Unite, pentru a glorifica regula autoritară a violenței și a brutalității. Nimeni nu poate nega rolul principal pe care Biserica Catolică la jucat în aceste evenimente și tot ceea ce a dat naștere în ultima jumătate de secol. Anticristul Papa Pius al IX-lea[1*] numește Francmasoneria...

1) Cf. Brief of November 1865. Aceste și alte citate au fost publicate de mai multe ori în revista pentru drepturi sociale a părintelui Coughlin și în alte tipărite și duplicate brosuri, trimise din sanctuarul său din Royal Oak, Mich. Unul dintre ei se numește The Malist - Pentru cinstiti și onorabil, publicat în Meriden, Conn*

“Sinagoga lui Satan ... al cărei scop este, biserica lui Cristos unde este posibil, să o extermine de pe suprafața pământului "

Antihristul Pius X [2*] ***spune:***

> *„Atât de extremă este perversiunea generală, încît presimțim cu teamă, să fim confruntați cu un gust rău al începutului, care va veni la sfirsitul timpului. Și că Fiul pierzării, despre care vorbește Apostolul, a ajuns deja pe pământ ".*

După cum este ilustrat într-un capitol anterior, Papii Romei condamnă Francmasoneria ca o alianță cu Iudaismul, în principal pentru că ea învață toleranța pentru toate religiile, este pentru înființarea unui guvern pentru popor, o educație seculară și fraternitatea internațională. Este foarte probabil că Papii și autoritățile catolice s-au pronunțat împotriva obiectivelor și activităților evreilor și masonilor. Cele mai uluitoare și monstruoase, presupuse revelații, au fost cele a dușmanului Leo Taxil spre sfârșitul secolului trecut. Înșelăciunea sa ,a Papei însuși și a întregii lumi catolice a fost atât de reușită încât Părintele Herbert Thurston S. J. regretă faptul că prin "vrednicia excesivă, fraudele scandaloase ale lui Leo Taxil au adus multă nenorocire generației noastre".[3*]

Numele real al lui Taxil a fost Jogand Pages, fiind descris de catre părintele Thurston drept, "cel mai blasfemos și obscen scriitor anticlerical din Franța". El a fost arestat pentru că a publicat o carte numită Les Amours de Pie IX ("Relațiile de dragoste ale Papei Pius al IX-lea"). Asta a fost înainte de "convertirea" sa la Biserica Catolică. În acest timp el a început sa publice presupuse revelații despre francmasonerie și să scrie un număr mare de cărți despre ea, una mai uimitorare decât cealaltă.

Taxil a simțit complexul demonic al Bisericii Catolice și la reflectat într-un mod artistic. În numeroasele sale romane publicate de presa catolică din întreaga lume, Taxil a subliniat cultul demonismului sau ceea ce el a numit satanism. El și-a imaginat că francmasonii practicau această închinare la diavol și i-au acuzat, ca fiind răspunzători de asasinate, orgii sexuale, sclavie și trafic de persoane.

(2) Cf. Supremo Apostolatus, 1903.*
(3) Cf. Catholic Encyclopedia, Vol. VII, pp. 701-703.*

El a spus că masonii au încercat să profite de femei pentru a l-e forța să se angajeze în relații sexuale cu diavolul.

Ca dovadă că Francmasoneria a fost controlată în secret de evrei, el a dezvăluit presupusele lor practici inspirat de ritualurile evreiești.

Clerul catolic a fost deosebit de mulțumit de romanul satanic a lui Taxil, Palladianismul, povestea lui Diana Vaughan, care în opinia sa, a fost rezultatul asocierii mamei sale cu un diavol pe nume Bitron. Aceste dezvaluiri absurde au convins pe mulți, încât ierarhia catolică prin Leo Taxil, acum protejatul ei, era în contact direct cu fiica diavolului. Anticristul Papa Leo XIII, la primit pe Taxil într-o audientă privată, la binecuvântat și la asigurat că i-a citit cărțile împotriva francmasonilor cu mare interes. Scrierile sale sunt de mare folos pentru cauza Bisericii Catolice. Trec peste întrebarea cu care mulți se vor confrunta, cum un infailibil Papă, a fost posibil sa fie înșelat de unul dintre cei mai monstruoși escroci care au trăit vreodată. A fost odată un timp în care chiar și iezuiții au fost depășiți.

Leo Taxil a avut mult timp un succes uşor atins, datorită credinței naive a clerului catolic și al celor din afara bisericii catolice. Apoi a venit marea dezvăluire - sa spunem așa, planificată și executată din distracție,. Pentru a se bucura din plin de victoria asupra iezuiților, a organizat o întâlnire publică pe 10 aprilie 1894 la Paris. El a anunțat, spre dezamăgirea publicului său, că toate activitățile sale, cărțile și broșurile sale, precum și povestea lui Diana Vaughan, fiica diavolului care sa convertit la Biserica Catolică, nu au fost altceva decât o mare glumă care la încurajat să o executate cu pasiune. A menționat aproape în tăcere, că Diana Vaughan era doar numele dactilografului său!

Punctul interesant și serios al afacerii este faptul că iezuiții au tradus romanele lui Taxil în germană. Părintele iezuit Gruber, al cărui articol despre Francmasonerie în Enciclopedia Catolică care nu este altceva decât o reeditare a ceea ce spune Taxil despre ea, el a publicat cărțile într-un număr mare. Mai mult, pretind în continuare, că tot ce a scris a fost perfect în concordanță cu faptele, chiar și după dramatica sa demascare care i-au făcut sa-l achite.[4*]

(4) Cf. Hoensbroech, Der Jesuitenorden, Vol. II, Seite 504. =Ordinul Iezuitilor, vol.II, pag.504)*

Până în prezent, Biserica Catolică continuă să publice și să difuzeze înșelătoriile lui Taxil asupra francmasoneriei și alianței cu evreimea mondială în Statele Unite.The New World, organul oficial catolic al Erzdiözesei din Chicago, a publicat în ediția sa din 26 martie 1910 un articol intitulat Francmasoneria - ușa deschisă spre distrugere atât de defăimător și improbabil, precum orice a scris Léo Taxil vreodată.

A fost reeditat ca un eșantion al catolicului Animus împotriva francmasonilor și evreilor, în ediția Souvenir - de Life and Action în timpul Conclavei - Cavalerilor -Templului (Tempelritter) în luna august a aceluiași an. Se spune că "evreii sunt principalele spirite ale meşteşugurilor masonice", că "Francmasoneria a fost înființată și organizată de evrei în speranța deșartă a distrugerii creştinismului". Planifică atentate asupra persoanelor prominente, chiar și în America și mituiește sistemul judiciar pentru a cumpăra libertatea ucigașilor. El își amintește de anticristului Papa Leo, acuzînd Francmasoneria în a sa - Bulle Humanum Genus:

> *"O societate care-și face ca membri; creștini, turci, evrei, chinezi și toate celelalte rase de barbari - sau majoritatea acestora - și îi unesc într-o armată de păgâni și ateiști, aceștia sunt animați de o rea voință și răutatea duhului si trebuie controlați.. . . Nu există nici un motiv de îndoială că un creștin care un evreu îl urăște în acest timp, este principalul cap a masoneriei - în orice moment".*

Aici nu trebuie să subliniez, că Leo Taxil nu are nimic împotriva Părintelui Coughlin atunci când vine vorba de atacuri asupra Iudaismului și a Francmasoneriei. Acest preot și suporterii lui puternici în rândul clerului și laicilor catolici din America, copiază metodele lui Hitler și ale celorlalți dictatori care au suprimat nemilos Francmasoneria și Iudaismul din toată Europa Centrală. În realitate, nu sunt atât de mulți imitatori ai lui Hitler, Mussolini și Franco, ci ai succesorilor Papilor, Iezuiților și a lui Taxil, care au lansat în viața campania cu o jumătate de secol înainte de fascismul nazist. Scopul a fost și este să distrugă efectele Reformei și să reconstruiască Sfântul Imperiu Roman al Națiunilor Germane.

ÎN SPATELE DICTATORILOR – PE URMELE ADEVĂRAŢILOR FAPTAŞI

CAPITOLUL IV.
RESTAURAREA SFINTULUI IMPERIU ROMAN

TRAGEDIA EUROPEI în viziunea catolică este atribuită dizoltării controlului papal asupra statelor aliate, cauzată de reforma protestantă. De atunci toate eforturile Bisericii Catolice sunt îndreptate împotriva Reformarii - pentru a restabili odinea politică si socială din timpurile de pre-reformare.

Această ordine dintr-e state a fost organizată ierarhic nu democratic și a fost reprezentată la vârful suveranității de Papa și Kaiser într-o singură persoană. Uniunea bisericii si a puterii Statului ca cheie a guvernarii.

Ordinea politică și socială rezultată din reforma, atât în Europa cât și în America, este considerată de Biserica Catolică, păgână și anticreștină; ei o numesc pseudo-democrație. Acest lucru se găsește în toate scrierile oficiale catolice și este semnătura tuturor Enciclicilor Papale.

Gazeta saptaminală a Iezuiţilor, America[1*]. ne spune de ex. că, răutatea timpurilor noastre se atribuie, "pseudodemocratiei, care îsi trage originea din trecutul îndepartat al păgânismului şi duce la un sistem salarial inuman, la o clasă muncitoare desrădacinată şi la pauperism."

In continuare spune: "Protestant, raționalist și definitiv anticrist în inspirație, logica consecventă este socialismul "care cere " revenirea la o ordine socială integrală ale cărei principii sunt încă păstrate în memoria noastră letargică din timpul marelui experiment medieval."

Puțini știu cât de intesivă este ura purtătorului de cuvânt oficial romano-catolic, pe democrația americană. Aceeași revistă iezuită America (care se consideră "cea mai influentă revistă catolică din Statele Unite") publica în ediţia din 17 mai 1941 cu șase luni înainte de Pearl Harbor următoarele:

> *"Așa cum noi catolicii, am urît și disprețuit această civilizație Luciferiană, această creațiune raționalistă a acelor oameni minimali*

*1*1 13. April 1940.*

care refuză să-și îndoaie genunchii sau să-şi aplece capetele, dacă sînt supusi unei autorității superioare... Astăzi, catolicii americani sunt rugați să-si verse sângele pentru aceaastă artă de civilizație seculară, pe care au respins-o eroic timp de patru secole. Această civilizație se numește acum democrație și se sugerează să trimitem americanii înapoi în Europa pentru ai apăra. Merită într-adevăr să fie apărați? Care va fi rezultatul? Toți americanii din America nu o vor pot salva de pe urma decăderii. Dacă nu se întâmplă nici un miracol, este condamnată la eșec - definitiv și irevocabil. Noua Ordine în Europa va fi ori socialismul național, ori totalitarismul britanic, sau o combinație a celor două. . ."

"Democrația americană se sfărimă și ruinează din interior. Oboseala, deziluzia, dezgustul, tensiunea insuportabilă în societate, frica de război și teama de faliment, lipsa de securitate, revoluția tehnologică care depășește cu mult mijloacele de control social. Adânc înrădăcinată, ura anarhistă a ordini sociale a fost negată de prea mult timp, principiul justiției sociale, revolta masei și înlăturarea tuturor valorilor, absența oricărei baze etice comune - acestea sunt doar câțiva dintre mulți factori în declinarea care acum ne așteptă..."Conducerea in această criză nu este de așteptat din partea laicilor (alte confesiuni). Ea nu va fii preluată de catre baza piramidei catolice (ierarhie), ci de virful acesteia. Revoluția creștină va începe atunci când, ne vom hotari sa ne dezlipim de momentanul ordin social, în loc sa fim cu el ingropaţi."

Oricare ar fi opinia exprimată a Bisericii Catolice despre Hitler și despre socialismul său național, ea leagă cu el și cu ceilalți dictatori

fascisti 100% ținta explicată, de a distruge ordinea politică și socială care a ieșit din Reformă. Ea trebuie să fie înlocuită în esență de o confederație creștină ierarhică pozitivă, asemanatoare cu cea dinaitea Protestantismului, care a distrus ordinea autoritară din Europa Centrală. Hitler a stabilit în Articolul 24 din programul său Social National că, "Partidul ca atare pleaca de la un punct de vedere care emană un creștinism pozitiv". Acesta este un principiu specific iezuiților, cu scopul final de a aduce toate sectele creștine să se unească cu Biserica Catolică pentru o "Reformă Creștină a Statelor" - crearea unei grupări ierarhice a statelor structurate feudal, în întregime eliberate de evrei, masoni și influența protestantă.

Episcopul Hudal[2*] și alți prelați germani au indicat fundamentele comune ale Național-Socialismului și Catolicismului.
Părintele Coughlin și credincioşii lui iezuiţi predică același lucru în această țară.

În fapt, razboaiele fulgere a lui Hitler realizeaza astazi toate conceptiile sale pentru o "nouă ordine" în Europa, ducînd la distrugerea nemiloasă a iudaismului si francmasoneriei.

Timp de secole, politica Vaticanului și-a pus toate speranțele în restabilirea suveranității sale asupra națiunilor europene într-o puternică, militarizată Germania, care va curăța continentul tuturor influențelor protestante britanice din Occident și o va proteja în special împotriva invaziei slave ruse din Est. Cu alte cuvinte, o şi mai mare Germanie, trebuie să devină din nou centrul Sfântului Imperiu Roman renăscut.

Este semnificativ faptul că, în timpul ultimei sale vizite în Vatican, Papa Leon al XIII-lea a propus exact acest plan decedatului Kaizer Wilhelm al II-lea. În memoriile sale[3*] descrie Kaizerul cu o luciditate colorată şi festivă, scena pe care a avut loc interviul și scrie că a notat tot ceea ce sa discutat despre afacerile viitoare.

Ceea ce la interesat cel mai mult a fost insistența Papei Leo, cu privire la restaurarea Sfântul Imperiu Roman, prin război daca este necesar, iar pentru acest scop "Germania trebuie sa devină, sabia Bisericii Catolice". Următoarele sunt cuvintele Kaizerului:

(2)Fundamentele socialismului național, p. 18. (Die Grundlagen des Nationalsozialismus, S. 18.)*
(3) Vezi, Memoriile lui Kaiser, de Wilhelm al II-lea, traduse de Thomas R. Ybarra, p. 211, Harper & Bros. 1922. Siehe, The Kaiser's Memoirs, by Wilhem II, übersetzt von Thomas R. Ybarra, S. 211, Harper & Bros. 1922.*

„Pentru mine a fost de interes, faptul că Papa cu această ocazie a spus că, Germania trebuie să devină sabia Bisericii Catolice. Am observat că vechiul Imperiul Roman al Națiunii Germane nu mai există și că condițiile s-au schimbat. Dar el a rămas la cuvintele sale. "

Hitler la moștenit pe Kaizer. Prin intermediul puterii militare germane reînviate, care a distrus guvernele popoarelor, francmasoneria și toate libertățile democratice din întreaga Europă, Hitler a urmat convingerile Anticristului Papa Leo XIII și alți Papi ai secolului al XIX-lea.

În Statele Unite, advocații catolici, totuşi în ciuda opiniilor contrare, au fost conștienti de asemănările dintre Fascismul Nazist și Catolicism aspirind diplomatic la realizarea lor.

Cuceririle timpurii ale lui Hitler în Austria și Cehoslovacia au fost întâmpinate de judecătorul catolic Herbert O'Brien de la New York într-un articol din, New York Herald Tribune din 29 martie 1938 ca, "o reorientare naturală în Europa."

Inutil de spus că opiniile sale nu sunt doar ale lui ci evident, special dictate de către iezuiți.

Judecătorul O'Brien a avertizat Statele Unite împotriva participării la războiul din partea Angliei și Franței, declarând că un astfel de război este nedrept, pentru ca, "se doreste anumite ajustări politice și schimbări în Europa Centrală, împotriva Alianțelor Naționaliste care au existat de generații, înaintea marelui conflict mondial... și de asemenea, să reziste acestei mari confederații de grupări mici care se bucurau de independență, pace şi prosperitate economică sub influența benefică a Habsburgilor până la izbucnirea Marelui Război Mondial."

El continuă cu cuvintele:

"Rezistența față de această adaptare a popoarelor germane cu unele gruprăi al vechiul Imperiu Austriac. . . vine din Anglia și Franța. Aceste două națiuni și-au exprimat aversiunea amară față de aceste schimbări ca o perturbare a "echilibrului puterii" în Europa și teama că Germania împreună cu o Austrie reunificată a popoarelor germane, vor prelua conducerea.Pentru a menține această poziție în alianță cu Italia, este necesar să se pună capăt supremației unice a Marii Britanii asupra Mediteranei și să

se influențeze în mod direct singurul ei control în viitor, al Indiei, Egiptului și al Coloniilor Britanice din Africa.

El a scris că "dezmembrarea Imperiului Austriac a fost cea mai tragică greșeală a secolului al XX-lea. Când Anglia și Franța au împărțit Austria, au distrus Europa ". El a salutat succesul lui Hitler în distrugerea hegemoniei britanice protestante în Europa Centrală și întoarcerea la construcția politică și socială a Uniunii Statelor feudal structurate într-o reinviat*ă* si sfint*ă* Confederatie Roman*ă*:

„Ceea ce America mărturiseşte, este reunirea normală a două părți înpoi la structura originală şi plină de viată. A trebuit să se întâmple și nu putea fi prevenită.Având în vedere cele 100 de milioane de oameni din Europa Centrală, de ce ar încerca cineva să prevină acest lucru? "

El a dezvăluit întregul pretext oficial al rezistenţei catoloce la persecuțiile religioase și rasiale ale lui Hitler, precum și la "protectoratele" sale față de națiunile non-germane, după cum urmează:

"Sa întâmplat cu Hitler, dar s-ar fi întâmplat si fără Hitler, dar mai sigur cu el. Cu includerea a acestor grupuri non-germane, trebuia ca aceste persecuții antireligioase rasiste să se termine și dispară. Hitler va pieri, însă marea Uniune reconstruită va supraviețui împreună cu libertatea religioasă. "

Ceea ce Biserica Catolică speră și caută ca urmare a luptei actuale de moarte dintre blocurile fasciste și democratice, este restaurarea "Națiunii adevărate" în Europa, a unui sistem rigid ierarhic în care subordonații sunt supuși superiorilor.În acest sistem, fiecare individ, ca o celulă într-un corp, se supune umil la soarta lui și își ocupă "locul natural" atribuit lui de la naștere, fără dorința de a rezista acestuia. Această fundație a structurii sociale nu este numai anti-evreiască, ci și anti-protestantă. Se potrivește exact cu sistemul Ordinului Iezuit însuși, așa cum a fost fondat de Ignațius Loyola.

În esență, este o structură ierarhică caracteristică întregului gând politic catolic.[4*]

(4*) Cf. Rene Fulop Muller, Puterea și Scretul Iezuiților, p. 41, și, de asemenea, Ierarhia Rasială ca doctrină ecleziastică, p. 42, 204.

Sistemul ierarhic, în contrast cu sistemul democratic protestant, afirmă că rasele diferite, reprezintă nivelele ierarhice într-un sistem cosmic pe care nimeni nu are voie să îl corecteze sau să-l modifice, nici individual, nici prin voința colectivă. Preotul iezuit Muckermann explică această ideologie în numeroasele sale lucrări privind igiena rasială, care stă la baza tuturor scopurilor și metodelor fascismului nazist. Un amestec de rase, afirmă el, produce "descendenți neharmonici" care întâmpină dificultăți în identificarea cu o unitate națională. Se știe că amestecarea rasială produce individualități puternice; iar din punctul de vedere al iezuiților, ele perturbă "armonia" statică pe care o doresc între popoare și națiuni, precum și instinctul social pe care iezuiții doresc să-l promoveze.

În opinia lor, "armonia" este o stare în care toată lumea se supune umil și în mod voluntar, voinței autorității superioare, fără a deţine vre-un sentiment "diabolic nearmonios". Astfel este autoconstruit Ordinul Iezuit și acesta este idealul ţel catolic, pentru state și comunitățile din state în ordinea socială si politică. Este un sistem substanţial, constant, ierarhic și structurat feudal al învățăturii nazist-fasciste, care intră şi este deja prezent în multe țări ale Europei. El se află în opoziție directă cu dezintegrativul, dinamicul si liberul concept democratic de ordine politica si sociala.

„Paragrafele ariene" ale Ordinului Iezuit corespund exact doctrinei rasiale a lui Hitler. Statutul său conține șase obstacole pentru a fi acceptat în Ordin, prima dintre ele, interzice admiterea evreilor pîna la a patra generație. Dacă se descoperă provenienţa evreiască după inregistrarea unui candidat, acestuia i-se suprimă "carisma". Acest "paragraf arian", publicat pentru prima dată în statutul ordinului din 1593, a fost afirmat în 1608 și este inclus în ultima ediție oficială publicată în 1893 în Florența.

Avocații ordinului au avertizat de multe ori că descendența evreiască trebuie considerată "impuritate, scandal, rușine și dezonoare."[5*] Suarez, cunoscut teolog iezuit, de asemenea notează că descendența evreiască este o impuritate cu un caracter de neşters, care este suficientă pentru a împiedica acceptarea ei în Ordin.[6*]

(5) Institutul 8-lea, J.p. 278, 302; Lexiconul Iezuiților, p. 939 (Institutum 8. J., p. 278, 302; Jesuit Lexicon, p. 939.)*
(6) F. Suarez, Tractul de religie Societatii Isus, p.34 (F. Suarez, Tractatus de religione Societatis Jesu, p.34.)*

Această identitate a intereselor dintre Fascismul Nazist și Catolicism privind amestecul de rase și religii nu poate fi negată. Și această ideologie este principala cauză a războiului care este în prezent distruge lumea. Hitler cu al sau fanatism, a parcurs deja un drum lung pentru a face acest lucru.Dacă reușește pe termen lung, "noua ordine" pe care a lăudat-o în Europa, va fi exact ceea ce Biserica Catolică a muncit din greu în ultimele patru secole. În consecință, Europa va fie complet liberă de acest "liberalism pseudo-democrat" care este atât de plin de ură, față de catolicismul oficial. Cu sau fără Hitler, așa cum spune judecătorul O'Brien, trebuia să se întâmple. Și începutul lui ar fii putut realizat doar prin războiul nemilos al Fascismului Nazist - - fapt care a fost pe deplin realizat de către susținătorii Iezuiţilor de-a lungul secolelor, prin activităţile contrareformatorice.

Dacă acceptăm acest fapt și reprimăm propaganda romano-catolică din gazeta zilnica, putem înțelege de ce, o victorie pentru o Germanie autoritară și nu o înfrângere zdrobitoare prin democraţia aliaţiilor, a fost cu ardoare dorită de Vatican.

ÎN SPATELE DICTATORILOR – PE URMELE ADEVĂRAŢILOR FĂPTAŞI

CAPITOLUL V.
HITLER ŞI BISERICA CATOLICĂ

HITLER este un produs al Bisericii Catolice.El nu a renunțat niciodată la învățăturile religioase sau nu a condamnat scopurile și aspirațiile politice ale bisericii în care s-a născut și a fost botezat. Așa cum tatăl său a privit preoția catolică ca fiind poziția supremă pentru care oricine putea aspira, astfel, de copil, preotia i s-a părut idealul omului. În autobiografia sa, Hitler spune că este profund impresionat de ceremoniile religioase ale Bisericii Catolice și este membru al corului din Biserica parohială. În timpul liber, el a luat lecții de muzica în mănăstirea din apropiere. "Acest lucru", spune el, "mi-a dat cea mai bună ocazie de a participa la sărbătorile şi festivităţile splendide ale Bisericii."[1*]

Aceste sentimente timpurii nu au dispărut niciodată complet și a fost întotdeauna conștient de valoarea extraordinară a mediului eclesial. Spre sfârșitul cărții sale descrie, "condițiile psihologice care tind să creeze acea atmosferă artificială și misterioasă, pe jumătate întuneric, în Bisericile Catolice - luminarile din ceară, tămîia... De fapt, în cartea sa, Hitler aprobă tot ceea ce contrastează în special cu catolicismul iezuit şi protestantism. El afirmă indiscutabilitatea

dogmelor[2] catolice, atitudinea intolerantă a educației catolice[3*], nevoia de credință oarbă sau de ascultare[4*] infailibilitatea personala a Papei – impusă Bisericii în 1870 de către iezuiți[5*] și celibatul obligatoriu al clerului catolic.*

Acestea sunt toate lucrurile care diferențiază radical catolicismul de celelalte biserici creştine. Într-o expresie deschisă și profetică a admirației sale față de Biserica Catolică, el spune:

"Astfel, Biserica Catolică este mai sigură ca niciodată. Se poate anticipa că fenomenele tranzitorii vor dispărea.

(1) Cf. Mein Kampf, p. 4. (2*) p. 293. (3*) p. 385. (4*) p. 417. (5*) p. 507.(6*) p. 513.*
Vezi Biserica Catolică din cartea lui Hitler, 'Mein Kampf' ; 15c Agora Publishing Co.
A fost un preot, parintele Staempfle, nu Hitler care a scris cartea 'Mein Kampf'

Ea va ramine ca o lumină arzătoare într-e aceste fenomene şi va atrage cît mai mulţi adepţi orbi.''

Această explicație entuziastă a Conducatorului nu este doar o expresie a sensului profetic atribuit lui în general, ci manifestarea unei dorințe ancorate ferm în sufletul său. La fel ca toți catolicii din Europa Centrală, a fost educat să reziste protestantismului - dușmanului istoric care a căutat mereu să separe guvernele și popoarele de influența politică și religioasă a Bisericii Romei.În întreaga sa carte nu a menționat nici un cuvânt de dezaprobare față de campania iezuită împotriva tuturor formelor de protestantism. Este adevarat, în ceea ce privește socialismul național, în unele locuri este de acord că, atât protestantismul cât și catolicismul contin entități religioase echivalente. Dar o analiză a afirmațiilor sale despre cele două sisteme religioase arată imediat cât de strâns este legat de catolicismul ultramontan.

"Protestantismul se opune extrem de energic oricărei încercări de eliberare a națiunii de cel mai mare dușman; In fapt, poziția protestantismului față de iudaism este mai mult sau mai puțin ferm dogmatică. Dar suntem acum într-un punct în care această problemă trebuie rezolvată; altfel toate încercările de renaștere a Germaniei și de reînnoire națională nu vor avea succes ".

Este adevărat, că protestantismul nu se poate asocia niciodată cu rasismul iezuit. Protestul Bisericii Evanghelice germane împotriva lui Hitler în 1936, face acest lucru clar: "antisemitismul" se spune, "provoacă adesea excese care nu justifică nimic și care sunt doar rezultatul urii împotriva minorității evreiești". [8*]

Asemănarea ideologiei lui Hitler cu cea a catolicismului iezuit este incontestabilă; mai mult de fapt, el prin persecuția nemiloasă cu fortele armate în colaborare cu ceilalți dictatori catolici, au implementat obiectivele finale ale Bisericii Romei.
Hitler, Mussolini, Franco și Salazar (dictatorul catolic din Portugalia) au înlăturat evreii, contribuția masonică și protestantă din întreaga Europă, de la Arctica până la Marea Mediterană.

(7*)P. 123.
(8*) Cf. Ziarul Național Basel, 20 iulie 1936.

Cu toate acestea, mulți din America sunt încă sceptici de existenta unei legături între fascismul nazist și romano-catolicism. Referindu-se la "persecuția" Bisericii Catolice din Germania și credința în democrație de către unii susținători catolici din Statele Unite.

Există aici o contradicție evidentă între realitate și adevarata realitate. În primul rând, naziștii s-au limitat la elementele "liberale" ale Bisericii Catolice din Germania. Conducerea catolică se opunea mereu acestei circumstanțe mai mult decât oricare altcineva. Partidul Iezuit se temea de mult de infiltrarea ideologiei protestante și liberale în spiritul catolic german. În anii postbelici, cind Germania a devenit o Republică democratică, clerul secular și unele ordine religioase s-au îndrăgostit de spiritul liberal secularizat. Ei au constituit coloana vertebrală a centrului Partidului Catolic, care a fost ultima cetate a ascensiunii lui Hitler la putere. Dar acest ultim element al liberalismului din Germania, a fost dizolvat în numele Papei Anticristul Pius al XI-lea, ca o condiție a concordatului Vaticanului cu Național-Socialismul;
Liderul lor ***Klausener***, a fost ucis pe 30 iunie 1934 la acţiunea de, "Curățarea sângelui".

20.07.1933: Pacelli (mijloc, mai tirziu Papa Pius XII)
semneaza Reichskonkordat,
stinga -mîna dreaptă a lui Hitler- ***Franz von Papen***

Chiar și ultimul Partid Liberal din Italia, condus de preotul exilat Don Sturzo, a întâlnit aceeași soartă prin Papa Pius al XI-lea. Nu există nimic nou în istoria catolică, religioşii reformatori sociali ai bisericii au fost primii care au suferit vrăjmășia ei. Ereticii istorici care predaţi puterii autocratice civile pentru incinerări și întemnițări de către Biserică, sunt martori tăcuți ai acestei politici neschimbatoare şi neînduplecate a catolicismului.

Este ușor de văzut, că asemănările dintre gândirea politică iezuită și obiectivele fascismului nazist este necesar sa-i oblige să nu informeze publicul american despre asta.

În caz contrar, Biserica Catolică din Statele Unite, în ochii catolicilor cît și al celor necatolici ar fi fost pusă sub presiune.

Prin urmare, nu este surprinzător faptul că în ceea ce privește propaganda bisericii catolice, următoarele contradicții sint evidente:

1. Opiniile opuse ale autorilor iezuiti la întrebări actuale de politică, economie și chiar întrebari religioase;
2. Însușirea caracteristicilor naționale în toate țările, chiar și în țările păgâne;
3. Combaterea socialismului cu o singură mână și oferirea prieteniei cu cealaltă;
4. Preferința opiniilor șoviniste și naționaliste, precum și tendințele pacifiste globale;
5. Formularea unor declarații elocvente în favoarea democrației și în același timp, confiscarea tuturor mijloacelor posibile pentru a l-e submina și distruge;
6. Crearea unor situații care par să se contrazică reciproc.

În plus, pe linga conducerea catolică intransigentă, nimic nu este sincer. Conducătorii catolicismului modern sunt la fel de convinși ca și predecesorii lor că nimic bun nu poate rezulta din regimurile politice liberale si sociale. Liberalismul în religie este pentru ei, dușmanul lor, este cea mai mare atrocitate. Ei doresc pacea, dar privesc ca si fascisti-nazisi că, pacea poate exista numai prin război, cu toate consecințele sale teribile, ca pe un rău necesar.

Căci numai printr-un victorios războiul poate fi făcut ca oamenii și națiunile să se supună ideii ierarhice a unui Ordin Mondial de state, rase și indivizi. Convingerea lor este, că pacea nu poate veni decât de la acest consimțământ "armonios" al oamenilor, de la "locul lor natural"

care este legat de societate şi religie.
Această piramidă de state este deținută şi guvernată la vîrf integral de instituția teocratică a Bisericii Catolice, cu Papa Romei ca reprezentant al lui Isus Hristos și singurul purtător de cuvânt al lui Dumnezeu atotputernic.
Singur și fără o gestiune bine planificată, Adolf Hitler nu ar fi putut niciodata atinge ceea ce a făcut în acest scop. Întreaga lume este acum convinsă că nu a fost un visător și nici un tapiţier inactiv de când și-a intreprins lovitura în Hala de bere din München. Viziunile sale au fost schițate de cei care l-au modelat ca adolescent, iar sublimitatea ideilor lor despre o lume totalitară, simbolizată prin ceremonii ritualice în catedrale şi biserici, la îndemnat să acționeze.
Hitler a încorporat Austria în confederația sa ierarhică, acțiunea sa a fost salutată de prelații catolici ai Bisericii. Dupa preluarea fără vărsare de sânge a Cehoslovaciei și a Țării Husiților duşmăniţi, a dat dinou motiv de bucurie în lumea catolică.
Fulgeratorul razboi a fost urmat de o plângere ineficientă din partea Vaticanului, care a adus Polonia catolică înapoi în cercul Europei centrale controlate. Un refuz clar a venit ca răspuns la cererea președintelui Roosevelt, prin "ambasadorul pacii" din Vatican, că anticristul Papa Pius al XII-lea condamnă invazia lui Hitler în Danemarca protestantă și în Norvegia.

Doar americanii cu viziuni idealiste şi scurte nu pot înțelege că Hitler și conducătorii neînduplecaţi ai catolicismului sunt unul cu Mussolini când el a declarat:

> *"Capitalismul, parlamentarismul, democrația, socialismul, comunismul și un anumit catolicism oscilant, care mai devreme sau mai târziu va trebui sa-l acceptam ca nou stil, sunt împotriva noastră. "*

Toate acestea, în special primele 3, sunt puterile împotriva cărora iezuiţii şi a lor contra-reformă, au luptat de la vremea lui Martin Luther și a colegilor săi combatanți.

IN SPATELE DICTATORILOR –
PE URMELE ADEVARATILOR FAPTASI

CAPITOLUL VI.

BISERICA CATOLICĂ ȘI CORPORATIA DE STATE /Auto fascism

CU CÎTVA ANI ÎN URMĂ, pentru americani a fost de necrezut, faptul că Biserica Catolică ar putea fi oficial răspunzătoare pentru structurarea feudal fascistă a Statelor*(Corporaţie de State /Auto fascism)*; chiar mai improbabil a fost faptul că, Biserica în orice acțiune ar fii responsabilă pentru înființarea și răspândirea Corporatismului. Ei au refuzat să creadă, că lăudata Enciclica Quadragesimo Anno de către Anticristul Papa Pius al XI-lea, a fost o confirmare a fascismului nazist. Instrucțiuni cum structura Statului liberal şi democratic să fie discreditat şi distrus construind în schimb, regimuri autoritare şi ierarhice. Cu toate acestea, această enciclică a întrupat întregul scop al Bisericii Catolice pentru o jumătate de secol, înainte de apariția fascismului și anume reconstrucția totală a ordinii sociale existente pe linia catolico-fascistă. De fapt, titlul acestei enciclice este "Despre restaurarea ordinii sociale", iar planul său este într-adevăr omologul ecleziastic al atacului militar fascist asupra liberalismului și democrației.

Americanii l-au auzit pe părintele Coughlin predicând acest lucru timp de opt ani, dar ei au ridicat din umeri ignorând și cuvintele sale insultătoare le-a clasificat ca fiind ale unui dement și nimic nu au de-a face cu adevăratele scopuri și activități ale Bisericii Catolice. Se poate observa, că planul Vaticanul, deși camuflat ca temerile americanilor să nu se răzbune asupra Bisericii Catolice din Statele Unite, a fost promovat energic același lucru, ca în țările europene.

În prima ediție a revistei catolice, The Converted Catholic Magazine[1*] a fost atrasă atenția asupra planului, care a fost publicat sub protejarea Conferinței Naționale Catolice de Bunăstare și a fost semnată de 131 de prelați catolici și alte confesiuni cunoscute. Acest plan a promovat un amendament la Constituția Statelor Unite pentru a pune în aplicare dreptul de a permite recomandările Anticristului Papa Pius al XI-lea în America.

(1*) Ian., 1940. S. 6.

Lăudata NRA, care acum conform orientărilor fasciste[2*] a fost fondată și aprobată în unanimitate de către Curtea Supremă de Justiție din SUA abolită ca distrugătoare a democrației americane. Cu toate acestea, acest plan al Bisericii Catolice spune: *"Dacă s-ar fi permis ca NRA să continue, ar fi putut evolua cu ușurință la ordinea industrială recomandată de Sfântul Părinte".*

Acest plan a fost pus în acțiune atât de prudent în Statele Unite că șeful din vârful ierarhiei romano-catolice, abia în 1940 a publicat proclamarea despre, "Biserica și Ordinul ei Social"[3*].Deci, cu siguranță se putea citi în presă titlul: "Ierarhia Catolică pledează pentru statul corporativ SUA"[4*] În mod ciudat, în acel moment nu a existat nici un strigăt public. Chiar și acum, patrioții americani care la toate semnalele celui mai mic eșec în politică şi economie, examinează cu atenție manipulatorii răspunzători mizeriilor, pe când cel mai mare cal troian al tuturor timpurilor şede nederanjat sub lumina rampelor. În redacțiile gazetelor, acest cal troian al agendei iezuiților este încă considerat "vaca sacră", temută și de neatins.

Prin neînțelegerea faptului că sistemul feudal este o chestiune pur economică, presa și publicul american au ascuns adevăratul scop în spatele catolicismului. Corporatismul este într-adevăr componenta economică a fascismului. Dar este și elementul principal al fascismului, deoarece corporațiile (liderii feudali) fac ca un parlament sau un congres să fie inutil.

Tocmai pentru că Curtea Supremă a hotărât si Congresul și-a abdicat puterile prin intermediul ANR și astfel a deschis calea pentru fascism, a votat cu fermitate împotriva sa. Întreaga ideologie a fascismului și a național-socialismului - în probleme sociale, economice, educaționale, religioase și militare - este cuprinsă în sistemul structurat feudal. Corporatismul (conducerea feudală) este fascismul.

Cu toate acestea, episcopii romano-catolici, deși prudenți, au luat o poziție clară în legătură cu ideologia nazist-fascistă precum ierarhiile catolice din Italia, Spania și Germania.

(2*) Cf. John T. Flynn, in N. Y. World-Telegram , din 12 iulie 1940, în care susține ca, Președintele Roosevelt prin NRA " nestiutor a încercat sa introduca această caracteristică a fascismului în țara noastră ".
(3*) 8 feb., 1940. The N.C.W.C. a numit-o "cea mai importantă afirmație a ierarhiei catolice de la programul de reconstrucție al episcopilor din 1919. "
(4*) Cf. Richmond Times Dispatch, 9 februarie 1940.

Ca și Hitler și Coughlin, aceștia merg de la un punct de vedere al unui "creștinism pozitiv", cerând "un program cuprinzător pentru a readuce pe Cristos în adevăratul și potrivitul său loc în societatea umană", "o reformă profundă a moralității şi reînnoirii spiritului creştin, trebuie să preceadă reconstrucția socială."
Tacit , acestea sunt obişnuitele antisemitice și fasciste convingeri "masonice-iudaice plutocratice" pe o bază nemorală şi necreştină.
În acest fel, episcopii romano-catolici din Italia, Spania și Germania au susținut creșterea fascismului și a național-socialismului în țările lor respective. În scrisoarea pastorală din 30 august 1936 din Fulda, conducerea catolică a Germaniei declara festiv poporului:

> *"Nu este necesar să vorbim în detaliu despre sarcinile de care suntem obligați fața de poporul nostru și pentru țara noastră.*
> *Fie ca conducătorul nostru să reușească cu ajutorul lui Dumnezeu în această lucrare extraordinar de dificilă. . .Ceea ce dorim este ca, credința în Dumnezeu așa cum este învățată de creștinism, nu sa fie depașită, ci să fie universal recunoscută.Fapt este că, această credință este singura temelie sigură pe care se poate construi puternica și victorioasa cetate, care este destinată să reziste forțelor bolșevismului ... "*

Toate îndoielile privind sprijinul lui Hitler de la început de către conducerea catolică din Germania sunt clarificate de o revizuire a discursurilor și scrierilor episcopului Aloysius Hudal, rectorul Collegio Teutonico din Roma și unul dintre consultanții Sfântului Scaun în afacerile germane și austriece. În cartea sa *"Die Grundlagen des Nationalsozialismus = Basele socialismului național",* repetă conținutul multora dintre lucrările sale la colonia germană de la Roma. Următorul este un exemplu:

> *"Să privim de exemplu la cât de interesante sunt unele dintre scopurile programului național-socialist: Unitatea Națională, față de ori și care, are scopul de a distruge; limba ca legătură spirituală a națiunii; conștientizarea soartei istorice a Germaniei; sentimentul de conștientizare rasială; încercarea de a rezolva problema evreiască; asigurarea reproducerii a rasei pure germane; distrugerea*

partidelor; cultura familiei și idealul unei familii mari, ca o chestiune de onoare și mândrie națională; militarizarea națiunii. . . ; un nou sistem de educație și formare profesională; ideea corporatistă; principiul aristocratic al unui singur conducător .... Mai presus de toate, este vina poporul german pentru această mișcare spirituală de distrugere lentă în spatele ideologiei dictatoare a drepturilor omului pe care a fost fondată Haus Weimarer = Casa Weimer, precum și pentru distrugerea credinței în constituții formal legale, dialectica procedurilor parlamentare. . . și democrația ".

Pentru a demonstra comunitatea intereselor dintre catolicism și socialismul nazist, episcopul Hudal[5*] citează, istoricul catolic german Joseph Lortz, care arată în lucrarea sa, Geschichte der Kirchen = Istoria Bisericii[6*], că catolicismul și socialismul nazist sunt de acord în următoarele puncte:

*„**1.** Ambii sunt dușmanii de moarte al bolșevismului, al liberalismului și relativismului, asta înseamnă trei boli mortale, de care suferă timpurile noastre și pe care le atacă violent instrumentele Bisericii. Ideile esențiale ale național-socialismului și principiul libertății legat de autoritate, corespund exact ideilor pe care Papa Gregor și Pius al IX-lea le aveau în secolul al XIX-lea, în fața unei lumi care se numea progresivă și a doctrinelor sale ,răspunzând cu un zâmbet sarcastic. În plus se adaogă lupta comună împotriva francmasoneriei.*

*„**2.** Lupta lor comună împotriva mișcării fără Dumnezeu ; împotriva imoralității publice; împotriva doctrinei stupide a egalității care distruge viața; lupta lor pentru o structură rațională și fructuoasă a societății umane, așa cum dorește Dumnezeu și pentru structura feudală a statului, precum a propus Papii Leo XIII și Pius XI (Quadragesima Anno); lupta lor comună împotriva unui stil de viață care este nenatural și care jefuiește sănătoasele tradiții, așa cum se întâlnește în marile orașe moderne și numeroase locuri de muncă.*

(5*) a.O. P. 236 f.
(6*) p. 291 f.

*„**3.** Socialismul naționalist leagă în principiu, autoritatea*

și guvernarea prin intermediul unui singur conducător pe care se bazează întreaga viață națională, atitudinea germană și cea catolică față de viața umană.

*„**4.** Cel mai important dintre toate: național-socialismul este o mărturisire a credinței; el a convins împotriva tuturor neîncrederii și a îndoielilor distructive, toate straturile societății, că punctul de vedere al credinciosului nu este așa cum a învățat libertarismul, o poziție de inferioritate, ci una care duce omul la realizarea deplină a destinului său. Și, deși Biserica Catolică nu ar trebui niciodată să se identifice cu nici o mișcare, ea nu își poate permite să nu profite de ocazie pentru a accepta cu recunoștință ajutorul acestui aliat puternic în lupta împotriva raționalismului ateist ".*

Această istorie catolică atenționează că americani, nu au observat că fascismul nazist este doar rezultatul a mai multor evenimente în care Biserica Catolică a jucat de secole un rol crucial. El spune că național-socialismul este "împlinirea destinului" și continuă:

"Inițial s-a născut din cele mai întunecate curente ale epocii, iar aceasta este încoronarea. Fără îndoială, acum avem dreptul să vorbim despre o transformare esențială, despre nașterea unei ere, ale cărei realizări vor rămâne. O nouă epocă a început, care va servi religiei și bisericii și care va fi extrem de bine înarmată pentru a lupta în continuare împotriva ateismului "[7*]

Acestea și multe altele citează episcopul Hudal, pentru a dovedi asimilaritățile țintelor și scopurilor catolicismului și național-socialismului. Episcopii catolici din Statele Unite nu își pot permite să sprijine deschis ideologia nazist-fascistă în țara lor. Cu toate acestea, ei recunosc că colegii lor Episcopi din țările național-socialiste, au avut dreptate în analizarea beneficiilor pe care această ideologie anti-liberală și antidemocratică le are asupra organizării catolicismului.

(7 *) Franz von Papen, un cavaler papal și arma prelungita a lui Hitler, a declarat în"Volkischer Beobachter" din 14 ianuarie 1934: "Cel de-al Treilea Reich este prima putere care nu numai că recunoaște principiile înalte ale papalității, ci și le realizează. "

IN SPATELE DICTATORILOR –
PE URMELE ADEVARATILOR FAPTASI

CAPITOLUL VII.

(aceasta parte apratine de capitolil VI)

CEL MAI MARE CAL TROIAN DIN TOATE VREMURILE

O MASCARADĂ RAFINATĂ a fost întotdeauna caracteristică activităților politice ale catolicismului iezuit. Iezuit este un cuvânt care se gaseste în toate dicționarele noastre şi defineşte un sinonim cu duplicitatea subtilă, indirecţia și nesinceritatea. Istoria mărturisește incontestabil faptul că Ordinul Iezuit a fost întemeiat în anul 1540, în scopul explicit al contrareformarii, printr-o excelentă artă a duplicității machiavelice [1*].

Este o organizație înființată prin mijloace militare pentru restaurarea politică a papalității romane și este singurul Ordin în Biserica Catolică care-și leaga membrii în acest scop printr-un jurământ special. El folosește nevoile religioase profund înrădăcinate în inima omului, să realizeze un plan politic și reacționar evident din punct de vedere social.

Acest fapt trebuie în minte bine pastrat pentru a înțelege ce se află în spatele atacurilor fascismului nazist împotriva liberalelor constituții a țărilor protestante si democratice.Evenimentele de astăzi apar ca o mulțime de contradicții și paradoxuri confuze care, daca se doresc pe deplin înțelese, necesită o analiză foarte acurată.Pentru a descoperi forțele reale care joacă mize mari, nu este suficient să examinăm doar la suprafața lucrurilor așa cum se întâmplă.Este necesar să se afle cine trage corzile din spatele culiselor. Altfel nu vom ajunge la adevărații vinovați ci doar la marionete, care sunt avansate de conducatorii lor politici, pentru a ascunde sarcina principală a primului atac.

Toate eforturile anterioare în America de a lupta împotriva forțelor fascismului, socialismului național și a comunismului pentru a proteja realizările liberalismului și democrației au ajuns prin aceste fapte în stagnare şi puțini știu că principala lor forță constă în ideologia lor.

(1*) Cf. bine-cunoscutul slogan iezuit: "Suaviter in modo, Fortiér in Re" - "Fii blând în maniera si agresiv in fapte ."

Abia acum încet se constată, că aceste forțe negative nu pot fi niciodată depășite dacă sunt luptate numai în interesele economice. Iar tot ce se află sub numele de fascism nu va fi niciodată dezvăluit cu succes, până când se recunoaște pe deplin, că fundamentul esențial al factorilor ei ideologici își are rădăcinile în trecut.

Americanii nu se vor contraimpune niciodată, atâta timp cît mecanismul, de mult timp pus în mişcare de Hitler şi Musolini nu-l vor scoate la lumină. Mecanism care distruge progresul reformei protestante și revoluția americană și franceză. Fascismul nazist nu este doar "un imperiu cu maniere negative ". Este vârful lanciei al unei puteri ascunse, care a demarat demult să impună o nouă ideologie lumii post-reformatorice.

Religia care a fost întotdeauna folosită de opresorii ambițioși pentru a servi scopurilor puterii sale politice, este masca sub care se ascunde schema de acțiune. Deși religia este cea mai sfântă dintre toate nevoile umane, este cea mai ușoară și mai eficientă haină de a ascunde un pumnal otrăvit de un inamic. A fost întotdeauna folosit de către catolicismul politic ca un cal troian, utilizând toate fațetele războiului, care au fost ascunse cu siguranță în flancurile sale. Acest caz a fost în special în țările democratice liberale, cum ar fi Statele Unite, în care o bogată și puternică organizație precum Biserica Romei nu numai că a primit protejare împotriva atacurilor deschise, ci şi împotriva criticii adecvate. Toleranța americană relaxantă, are o politică riguroasă faţa de marile edituri gazetare și instituțiile de opinie care în consecinţă a dus ca, Biserica Romei sa fie tratată precum o "vacă sacră".

Așa cum troianii neștiutori au acceptat calul misterios împins în porţile lor de viclenii grecii , aşa a acceptat şi America în venerație "vaca sacră" a catolicismului şi niciodată nu a îndrăznit să pună la îndoială prezența sa.

Americanii au dreptate să se teamă, ar putea fii acuzați de bigotism religios și de intoleranță, deoarece de o lungă perioadă de timp se lăuda cu garanția libertății religiei și libertății de liberă exprimare pentru toți.

Prin urmare, ei nu au avut ocazia să justifice o anchetă deschisă asupra unei organizații care este suspectata de ascundere de dinamită, care declanșată de alte forțe periculoase, să explodeze în mijlocul lor și să distrugă Constituția, care ea însăși a făcut posibil siguranța,

prosperitatea și toleranța față de Biserica Catolică.

Observatorii din turnurile de fildeș ale Americii sunt orbi față de adevăratele fapte din spatele revoluției actuale care amenință să șteargă orice perspectivă a liberalismului post-reformal din lume.

Acest lucru se datorează în mare parte acestei duplicități subtile care le-a permis iezuiților să impună lumii o ideologie complet nouă pe fundamentul eforturilor de succes ale fascismului nazist.În timp pare ca, în toate țările protestante Biserica Catolică se aflǎ de partea democrației, într-adevăr este una dintre cele mai importante bastioane ale democrației.

Cu toate acestea, scopul lor real și mijloacele pentru a-și atinge scopul pot fi recunoscute doar prin examinarea activităților lor înainte și după apariția fascismului.

Iezuiții depun un jurământ solemn de a conduce cruciada "restaurării catolice", succesul căruia a depins întotdeauna de distrugerea completă a protestantismului și de liberalizarea acestuia din ce în ce mai mare a vieții politice și sociale în ultimii patru sute de ani. Deoarece protestantismul a subminat puterea politică a papalității în trecut.

El (protestantismul) a făcut religia o chestiune de alegere individuală; el a eliberat individul de autoritarismul regilor și al papilor; a eliberat statul civil de intervenția eclesiastică;

el a indus guvernele necatolice, ca pretenția vitală a Bisericii Romei, prin drepturile divine, universale, independente și toate celelalte forme de guvernare sa devina forme superioare de guvernare, aproape negându-le; el a luat Bisericii de la Roma controlul direct asupra tuturor instituțiilor care alcătuiesc viața omului - căsătorie, educație, caritate, cultură și activități de agrement

Protestantismul este acum denunțat de purtătorii de cuvânt al catolicilor ca instigatori ai comunismului, ateismului și ca aliat al evreimii și al francmasoneriei mondiale.

Locul permite doar un rezumat foarte scurt al activităților de contrareformare ale catolicismului iezuit, care au dus la creșterea și succesul actual al fascismului nazist împotriva efectelor de liberalizare ale reformei protestante. Războiul de 30 de ani, domnia ucigașă a ducelui Alva din Olanda, masacrul francez de la Sfântul Bartolomeu și încercările sângeroase ale restaurarea a catolicismului în Anglia,sunt exemple vizibile și înfricoșătoare ale activităților anti-protestante ale

ordinului iezuit în trecut. Ei au fost aceia care au folosit cazul condamnării lui Dreyfus, ca mijloc de răsturnare a Republicii Franceze, distrugând efectele revoluțiilor franceze din 1789 și 1848. Din punctul de vedere al iezuiților, chiar ei susțin, că au fost rezultatul Reformei Protestante.

"Revoluțiile din 1789 și 1848", spune preotul iezuit Hammerstein **[2*].** *"au fost rezultatul Reformei. Iar astăzi ne confruntăm cu alegerea unei alternative: fie să trăim în socialism în acești ultimi ani de erezie [Protestantism] sau viața publică a o infectează cu principiile creștinismului, adică "principiile catolice". Toate celelalte valorează doar jumătate de timp."*

Însuși Hitler recunoaște, că metodele iezuiților în timpul contrareformării l-au ajutat să-și continue războiul ideologic. Utilizarea forței brute împotriva tuturor convingerilor opuse și a opiniilor filosofice este rezultatul faptului că, așa cum el spune: [3*]

"am făcut o analiză intensă a cazurilor analoage, care în istorie mai ales în domeniul religiei ar trebui sa fie întîlnite".

Dar numai după primul război mondial, planul activ al restaurării catolice a început să ia formă. Înainte de sosirea anticristului Papa Pius al XI-lea în 1922, Biserica Catolică se afla într-o poziție mai mult sau mai puțin defensivă față de spiritul liberal al timpurilor moderne. Dar, odată cu alegerea indiscutabila a acestui Papă pro-iezuit și pro-fascist au apărut Mussolini și Hitler și prin legătură cu ei biserica catolică a intrat in ofensă.
Următoarele din opera istorică a lui Karl Boka [4*] un urmaș fierbinte al restaurării catolice, face clar:

"În acest moment crucial, Papa a preluat în mâinile lui frâiele și controlul unic asupra tuturor domeniilor de activitate în care predecesorii săi le dețineau cu excelență.

(2*) În cartea sa "Die Kirche und der Staat =Biserica și statul", p. 132, publicată înainte de primul război mondial în Anglia, când a fost profesor de drept canonic la Dutton Hall.
(3*) Cf. Mein Kampf =Lupta mea, p. 186.
(4*) Staat und Parteien=Statul și partidele. P. 75, Max Niehams editura, Zurich și Leipzig

Acesta a fost începutul acțiunii catolice de importanță majoră, a intrării Bisericii în lupta pentru reînnoirea religioasă, morală și reformarea instituțiilor sociale. Această intervenție a sfârșit cu distrugerea spiritului liberal al secolului al XIX-lea și triumful ideii creștine."

De atunci, am experimentat sprijinul deschis al catolicismului pentru fiecare pas al fascismului nazist de a impune regimuri autoritare tuturor popoarelor: participarea activă la oprimarea sistematică, care a exercitat însuși in Italia regimul fascist; acordul său secret cu socialismul naționalist al lui Hitler (Vaticanul a fost primul care a recunoscut regimul lui Hitler); sprijinul său pentru cucerirea rușinoasă a lui Mussolini din Etiopia și chiar invazia Japoniei si China; alianța deschisă cu Franco în revolta sa împotriva Republicii Spaniole; bucuria sa asupra anexării Austriei la Germania nazistă și distrugerea Cehoslovaciei democratice;
cota lor la triumful final al lui Leon Degrelles, partidul rexist din Belgia și marea lor laudă pentru statul francez fascist, sub care"bunul Marşal Petain" a preluat postul Republicii Franceze defuncte. După Pearl Harbor, Vaticanul a ales pe generalul Ken Harada de la Tokyo ca ambasador la Sfântul Scaun.
Raportul complet privind evenimentele din Germania din 1918 până la ridicarea lui Hitler la putere nu a fost încă scris.
Dar nu există nici o îndoială, că prin vicleanul meşteşug al diplomației iezuite au manevrat la avansare. Clasa superioară, a cărei liberalism a fost mai puțin expresia convingerilor ideale decât cea a intereselor materiale, au fost copleșiți de teama creșterii socialismului în Republica Weimar. Prin propaganda inteligentă, forțele de luptă romano-catolice au reușit să-i convingă, că o biserică ierarhică era cea mai bună apărare împotriva atacurilor clasei inferioare. Pe de altă parte, au folosit anti-liberalismul socialiștilor germani pentru a dovedi că catolicismul politic și mișcarea socialistă, ambii opozanți ai acestui liberalism, au oferit o bază solidă pentru proiectele comune în domeniul acțiunii politice.

Coaliția dintre social-democrați și Partidul Central Catolic a fost rezultatul acestei manevre; coaliția dintre social-democrați a fost de fapt o inconștiență, o supunere a celor dintâi înaintea catolicismul iezuit care a făcut posibilă folosirea politicienilor catolici democrați și

a anti-iezuiților pentru scopurile lor. A fost atât de ingenios de bine înfiletat, încât adevăratul scop al iezuiților a fost realizat doar când anticristul Papa Pius al XI-lea a dizolvat Partidul Central Catolic și astfel a eliberat calea pentru ridicarea lui Hitler. În toate acestea, Hitler a colaborat cu monseniorul Kaas, adevăratul şef al Partidului Central Catolic. Rolul preşedintelui de partid, fostul cancelarul Brüning, este la fel de neclar ca şi cel al nefericitului său coleg, Schuschnigg. Anticristul de astăzi Papa Pius al XII-lea a fost, în acest timp, nunțiu papal în Bavaria și era cunoscut ca fiind un inamic al Republicii Germane. După ce Hitler a venit la putere, el a fost trimis la Berlin ca nunțiu și imediat a elaborat un concordat între Hitler și Anticrist Papa Pius al XI-lea. Șiretul Franz von Papen, un protege preferat al iezuiților, a jucat de asemenea un rol important în pregătirea victoriei finale a lui Hitler împotriva social-democraților și toate celelalte partide ale Reichstag-ului. Și dacă privim îndeaproape evenimentele actuale din emisfera noastră occidentală, nu putem trece cu vederea că în toate declarațiile oficiale catolice se poate observa o tendință precaută şi totodată agresivă pro-fascistă și anti-liberală .
Cea mai mare amenințare la adresa democrației americane este penetrarea fascistă a republicilor latino-americane, a cărei cale de viață a fost întotdeauna controlată de Biserica Romană. Există o mulțime de dovezi despre ceastă pătrundere nazist-fascistă sprijinita de Biserica Catolica. [5*]
Presa Catolică din Statele Unite a batjocorit încercarea Statelor Unite de a-și "impune voința" la Conferința pan-americană de la Havana din 1942, pentru a contracara la eforturile național-socialiste din țările Sud Americane.Un observator atent nu a putut trece cu vederea, pronunțatul ton antisemit, anti-masonic, anti-britanic și pro-fascist din revistele şi ziarele catolice.De asemenea, au anulat necesitatea pregătirii militare în această țară și au ordonat poporului catolic să-și scrie senatorilor și reprezentanților lor la Washington pentru a protesta împotriva eforturilor de a promova legea Burke-Wadsworth.

Ei îi acuză pe evrei, pe francmasoni și organizațiile liberale, că sunt adevărații "a cincea columnă", împotriva cărora ar trebui să demeargă Domnul Hoover și a-l sau FBI.

(5*)5 Cf. N. Y. Times' Report din Bogota, Kolumbien, 3. Juni 1940

[6*]Primarul catolic al orașului Montreal Houde a definit în 1940 deschis legea canadiană, care impunea înregistrarea națională pentru apărarea casei și a animat cetățenii celui mai mare oraș din Canada să nu respecte legea.

Clerul politic, care exploatează nevoia omenească de religie pentru a-și servi setea de putere, își câștigă dreptul de a fi numit religios.

(6*) Pentru a confirma aceste fapte, a se vedea edițiile revistei iezuite America, N.Y. Știri catolice, tabletă catolică din Brooklyn (Brooklyn Catholic Tablet), Justiție sociala((Social Justice) , et al. pentru anii 1940-1941.

ÎN SPATELE DICTATORILOR – PE URMELE ADEĂVRAŢILOR FĂPTAŞI

CAPITOLUL VIII.

SOCIALISMUL NAZIST ȘI RESTAURAREA CATOLICĂ

ACȚIUNEA CATOLICĂ, introdusă de Anticristul Papa Pius al XI-lea, este un termen general pentru reforma și reconstrucția catolică - restaurarea catolicismului în poziția Bisericii Catolice ca Autoritate, așa cum a predominat înainte de Reformare asupra națiunilor.

Ea are două obiective: să elimine elementele liberale în biserică în sine și să distrugă complet protestantismul și efectul său de liberalizare în acele țări care în trecut s-au eliberat din jugul papalității.

Acțiunea catolică a fost adusă la viață din greșeală odată cu apariția fascismului nazist în 1929 prin Pactul Lateran cu Mussolini și in 1933 prin Concordatul cu Național Socialiști din Germania. Obiectivele sale au fost realizate în mare parte în Europa de către puterea militară și cea de-a cincea coloană a partenerului nazist-fascist.

Cu siguranţă putem afirma că fascismul nazist și iesuitismul, cele două mai mari forțe reacționare din lumea de astăzi, sunt doar două părți ale aceleiași medalii - una burgheză și una ecleziastică.

Un stat civil autoritar nu poate funcționa corect fără ajutorul unui sistem bisericesc autoritar. Cu toate acestea este adevărat, chiar daca nu este recunoscut în mod suficient, că un stat liber democratic legitim fără sprijinul spiritual și hrana unei biserici libere este imposibil.

Ideologia antisemită a fascismului nazist, activitățile anti-masonice și antidemocratice, metodele sale de propagandă, structura ierarhică a organizației sale și chiar programul ei de război au fost copiate de Ordinul Iezuit. Cruciadele din Evul Mediu au început de asemenea cu persecuția evreilor și au fost precedate de o curățire în cadrul bisericii. De asemenea, în timpul războaielor religioase ale iezuiților în secolele XVI și XVII, a urmat o curățrie brutală în cadrul catolicismului.

Scopul lor era eliminarea tuturor protestanţilor eretici din catolicism care au apărut în cadrul organizației bisericești înainte și după vremea lui Martin Luther. Pe fondul acestor evenimente trebuie privită lupta nazismului socialist împotriva tuturor bisericilor din Germania.

Pe de o parte a fost o încercare de curățare a elementelor

indisciplinate în cadrul Bisericii Catolice, care sa dezvoltat în anii postbelici din Germania sub Republica Weimar, fiind infectate cu idei liberale și protestante.

Pe de altă parte, a fost o luptă împotriva protestantismului și a instituțiilor sale liberale, care după căderea monarhiei din 1918 aveau și mai multe oportunități de dezvoltare. Lupta a fost efectuată în ambele cazuri în conformitate cu metodele tradiționale ale programului iezuit.

Cu toate acestea, mulți americani nu privesc faptele în această lumină. Ei își amintesc doar faptul că regimul lui Hitler a internat inițial preoții catolici în lagărele de concentrare pentru refuzul lor de a se supune dictaturilor lui; liderii ordinelor religioase au fost expulzați din țară pentru contrabandă și aduși în fața justiției; unii membri ai ordinelor religioase au fost arestați și condamnați pentru crime împotriva moralității; iar unii preoți au fost întemnițați pentru presupusele adăpostiri ale comuniștilor;
simpatizanții lui Hitler s-au întors împotriva Cardinalului Faulhaber, a Cardinalului Innitzer și a episcopului de Salzburg; educația școlară publică a fost scoasă din mâinile preoților din Austria; Partidul Central Catolic a fost anihilat și membrii lor persecutați; liderul lor, Dr. Klausner, a fost ucis la 30 iunie 1934 în acțiunea "purificarea sângelui" a lui Hitler. Acestea și alte fapte sunt uneori citate pentru a arăta, că socialismul nazist pare să se fi opus în mod activ Bisericii Catolice. Totuși, acestea sunt doar fapte ale căror semnificații adevărate sunt ascunse sub fasadă. În realitate, acestea nu sunt semne ale unui război împotriva Bisericii Catolice ca întreg, ci numai împotriva anumitor grupuri care se opun unui plan de reconstrucție și reglementare fascistă, care a fost introdus simultan de către Anticristul Papa Pius al XI-lea în cadrul bisericii în sine. Hitler, Goebbels, von Papen și cei mai mulți dintre cei mai înalți oficiali din cel de-al treilea Reich, sunt catolici de la naștere și prin educație. Confuzia publicului cu privire la relația dintre Biserica Catolică și nazism se datorează faptului că puțini oameni cunosc exact funcționarea interioară a Bisericii Catolice. Ei au fost determinați să creadă că catolicismul este un sistem strict unificat. Adevărul este, că nu este o unitate minunată care tuturor așa pare.
Ca toate fenomenele naturii și ale istoriei, Biserica Catolică este de asemenea supusă legii polarității și contradicțiilor filosofice. Întotdeauna a avut elementul său conservator și reacționar împotriva

grupurilor liberale opuse. Deci, pentru a înțelege pe deplin statutul Bisericii Catolice în raport cu nazismul, este necesar să cunoaştem detaliile acestor tendințe și forțe opuse în cadrul organizației ecleziastice. Istoria singură poate oferi cheia misterului.
Un istoric catolic remarcabil, Josef Schmidlin, trasează o imagine clară a diferitelor fracțiuni care existau în Biserica Catolică spre sfârșitul secolului al XIX-lea şi cum triumful intransigentului Ordinului Iezuit a dus la avansarea fascismului. Următoarele au fost descrise foarte obiectiv in a sa publicație, Papii din epoca modernă[1*]:

> *"Istoria Papilor din secolul al XIX-lea arată o succesiune de sisteme divergente care se urmează unul pe altul ca un joc de opoziție și de forțe, care se luptă pentru putere , câștigând o parte și apoi cealaltă. Pe de o parte, fanaticii se străduiesc într-un mod neobosit și intolerant să păstreze solidele tradiții și ortodoxia. Progresul, civilizația modernă și realizările liberale care au urmat marilor revoluții sunt dușmanii neobosiți ai Bisericii [catolice], statul și principiul autorității. Pe de altă parte liberalii, care caută un sens politic mai drept să se desprindă de restricțiile tradiționale ale vechilor idei, să se împace cu progresul modern și să trăiască în pace cu statele și guvernele liberale și Biserica sa o integreze ca forță spirituală în civilizația contemporană".*

> *"De la începutul începuturilor a avut loc acest joc războinic de antagonisme în Curia Romană și mai ales în Colegiul Cardinalilor. Cel mai clar reiese acest lucru în conclavele papale, care devin scena acestui teatru de tendințe divergente, ca mai târziu să se exprime deschis atitudini succesive a Papilor. Deoarece Papii susțin una sau cealaltă dintre aceste tendințe și le personalizează cu politica internă și externă după ascensiunea tronului papal."*

Astfel, se poate observa că Biserica Catolică este ruptă între două mari fracțiuni ireconciliabile, care sunt în concordanță cu cele două ideologii opuse ale fascismului și democrației, care se luptă în prezent pentru via-

***(1*)** Vol. III, P. 1.*

ță și moarte în întreaga lume. Există două curente diferite ale căror efecte sunt resimțite de toți membrii Bisericii. Ele sunt deosebit de active în perioadele de alegeri papale și depășesc în orice moment domeniul religiei și influențează profund afacerile politice și sociale. Efectul lor se poate ușor recunoaște în fiecare fază a vieții sociale și politice din Statele Unite.[2*]

Lupta dintre aceste două fracțiuni dușmănite a devenit din ce în ce mai clară din vremea Enciclopedismului. Spiritul de progres a fost atât de puternic si dezvoltat în secolul al XVIII-lea chiar și în cadrul Bisericii Catolice, că Anticristul Papa Clement al XIV-lea unde alți papi au eșuat el a reușit să suprime cu succes societatea iezuiților, care reprezenta atunci și acum intoleranța.

În ciuda decretului irevocabil al Anticristului Papa Clement, iezuiții au fost totuși, după căderea lui Napoleon în 1814 de către Anticristul Papa Pius al VII-lea aduși înapoi la putere.[3*] Dar cercurile catolice liberale, care într-un anumit sens au recunoscut realizările Revoluției Franceze, a reușit să coexiste pe lingă cercurile reacționare de iezuiți, care au considerat întotdeauna progresul liberal al civilizației ca fiind ceva dăunător și diabolic. Progresivii purtători de cuvânt au făcut totul pentru a reconcilia învățăturile Bisericii cu învățăturile filosofice moderne și prin urmare suferind ostilitatea în creștere a iezuiților .

Ei au fost sceptici față de relicve și venerarea sfinților și a sentimentelor religioase în general. Mai mult, ei nu au ascuns ostilitatea față de iezuiți. Ordinul Benedictin, care a existat cu mult timp înaintea iezuiților, ia înfuriat pe aceștia prin eforturile de a promova așa numita "mișcare liturgică" - o revenire la creștinismul evanghelic și încercarea de a curăța Biserica Catolică de la închinarea inovațiilor și superstițiilor moderne. Ei s-au gândit mai presus la venerarea iezuiților pentru "Inima lui Isus", care a fost totuși depășită de moda recenta, cum ar fi mica Dedicatie Florala.

Iezuiții au înfruntat temerile episcopilor și preoților seculari cu obișnuitele lor metode viclene și au trimis chiar membrii ai Ordinului

(2*) *Cf. Biserica Catolică în Politică, o serie de șase articole de L.H.Lehmann în Noua Republică, noiembrie-decembrie 1938*

(3*) *Iezuiții au suferit pierderi grele în timpul exilului lor de 40 de ani. Înainte de suprimarea lor, ei controlau practic toate activitățile educaționale din Țările Europene Catolice. În anii 1749 au avut 639 de colegii, fiecare cu până la 2000 studenți; Numai în Franța aveau 40.000 de studenți.*

Iezuit deghizați ca ucenici pentru a spiona pe benedicți, așa cum sa întâmplat în mănăstirea benedictină Maria Laach de lângă Köln.
O lovitură majoră împotriva speranțelor grupurilor liberal-catolice a fost greșeala Anticristului Papa Pius al IX-lea cu privire la decretarea Syllabus prin persistența iezuiților. Una dintre aceste "greșeli" a luat oamenilor care au susținut un catolicism mai progresist și mai liberal, podeaua de sub picioare. În armonie completă cu intransigența iezuită tradițională, Papa Pius al IX-lea a condamnat în mod serios sugestia că, "Papa poate și trebuie să se împace cu liberalismul și civilizația modernă"
Istoria Bisericii Catolice a intrat într-o nouă fază, cu proclamarea dogmei inertitudinii personale a Papei, care a fost etablată de Consiliul Vatican (1870) cu ajutorul manipulărilor iezuiților. Aceasta a fost cea mai gravă lovitură a tuturor elementelor liberale, iar anumite grupuri ostile iezuiților, l-au urmat pe Döllinger din Biserica Catolica și s-au etalat ca Biserică Creștină Catolică. Dar marea majoritate a celor care au luptat împotriva iezuiților și au sfidat dogma infailibilității s-au plecat în cele din urmă și au demisionat.. Episcopul Fitzgerald din Little Rock, Arkansas, a persistat până la capăt și a votat împotrivă. Arhiepiscopul Kenrick din St. Louis și alți cinci episcopi americani au părăsit consiliul și s-au întors acasă fără a vota. Din acel moment forțele de reacție au continuat să lupte, invizibile din exterior, dar cu atât mai eficiente pentru că au lucrat cu intrigi și trucuri. Papa însuși i-au ajutat adesea la această mașinărie vicleană - câteodată i-au ținut înapoi de la intențiile fanatice iezuite , pentru ca țelul lor excesiv să nu distrugă celelalte manevre politice ale Vaticanului. Pentru a împiedica ieșirea în publicitate despre lupta controversă a conclavelor papale, Papa Pius al XI-lea a jurat o tăcere veșnică tuturor celor care sunt în contact cu el.

Toate aceste evoluții au nivelat calea pentru sprijinirea Bisericii de către Vatican pentru viitorul fascism. A urmat o tendință de creștere rapidă a acțiunii catolice în favoarea unei politici strict autoritare, conservatoare și exclusiv ierarhice. Aparent, acceptând opiniile politice opuse în țările democratice, care nu a influențat în nici un fel țelul stabilit al Romei.

A servit numai pentru a-și atinge obiectivele proprii, deoarece au fost capabili să aplice procedurile cunoscute astăzi drept *metoda celor cinci piloni*, prin acordarea libertății de exprimare și a toleranței religioase în

aceste țări, folosite în scopurile proprii. Odată ce democrația și libertatea de expresie au fost eradicate de către puterea militară, ca și în țările controlate de naziștii-fasciști din Europa, se revelează adevărata natură autoritară și intolerantă a catolicismului iezuit. Aceasta proclamă imediat că este omologul ecleziastic al dictaturii burgheze. Ce sa întâmplat în Franța de la capitularea lui Hitler și Mussolini este un caz clar. Și in Germania, în 1940, episcopii catolici au depus un jurământ solemn de loialitate față de național-socialism[4*], iar în același an, în Slovacia, structura guvernamentală a acestei țări a fost public și oficial declarată ca legătură între socialismul nazist și romano-catolicism.
Catolici istorici nu neagă faptul că succesul fascismului se datorează în mare măsură politicilor reacționare ale decedatului Papă, anticristul Pius al XI-lea. Josef Schmidlin[5*], citat deja, spune totuși în ciuda atenției lui în materie:

> *Această moștenire conservatoare apare nu numai în faptul că Papa (Pius XI) a unit biserica cu statul fascist, dar și prin faptul că încearcă să jefuiască toate activitățile politice a Cleriului și Catolicismului și sprijină acțiunea catolică bazată pe principiu unei ierarhii absolute [ultramontanism] ".*

Schmidlin subliniază de asemenea că, în timpul domniei lui Pius al XI-lea, cercurile catolice liberale aveau ultima și singura lor speranță de votare pentru un papă liberal care să-l succedeze. Prin alegerea cardinalului aristocratic şi conservator Pacelli, ca Pius al XII-lea, această speranță a fost pierdută pentru totdeauna. Politica fascistă a Vaticanului poate fi descrisă cu următoarele patru puncte:

> ***1.***_Aplicarea metodelor "moderne" de acțiune politică, adică a metodelor fasciste._
> ***2.*** _Opoziția față de fostele (cunoscute) partide politice catolice._
> ***3.*** _Neîncrederea față de clerul inferior pentru atitudinea sa prea intolerantă față de ideile pre-fasciste ale drepturilor și libertăților individuale._
> ***4.*** _Crearea unei mișcări de restaurare, acțiune catolică total dependentă de birocrația Vaticanului._

(4 *) Un raport al Vaticanului către New York Times din 17 septembrie 1940 a arătat că, Papa a decis că ar fi mai bine ca declarația oficială cu privire la acest angajament, sa o pastreze pina la sfârșitul războiului
(5*)*Op. cit., P. 3.*

O mare parte din misterul legăturii dintre Vatican și fascismul nazist poate fi rezolvat în acest fel. Persecuția Bisericii Catolice din Germania a fost îndreptată numai împotriva acelor elemente care nu s-au supus complet centralizării tot mai mari a autorității în biserică și stat. În acest scop, Vaticanul a ajutat la zdrobirea partidelor poporului catolic atât în Italia, cât și în Germania și a centralizat toate afacerile politice în Roma. Aceasta a asigurat dictatorilor absența oricărei ingerințe a catolicilor în populație; a creat un regim dictatorial complet în cadrul Bisericii catolice în sine; a permis Vaticanul să intre în concordate secrete cu țările fasciste existente și țările democratice, cum ar fi Spania, Franța, Belgia și Portugalia, după distrugerea guvernelor lor democratice prin revoluție și războaie fulgere. În cele din urmă, a nivelat calea spre o armonie și unitate între fascismul nazist și catolicismul iezuit.

ÎN SPATELE DICTATORILOR – PE URMELE ADEVĂRAŢILOR FĂPTAŞI

CAPITOLUL IX.

LUPTA LUI HITLER IMPOTRIVA BISERICII

Povestea adevărată a ascensiunii fascismului nazist trebuie încă să fie scrisă. Când va apărea, majoritatea americanilor vor fi surprinși de rolul pe care îl joacă bisericile creştine - protestante și catolice. Fascismul nazist a fost atât un produs al bisericilor cit și al statului și o mișcare către autoritarismul religios, politic și social. Istorici catolici din Europa au recunoscut imediat planul iezuiților împotriva reformării, care a fost introdus exact cu patru sute de ani mai devreme - în anul 1540.

Americanii nu vor înțelege niciodată obiectivele și activitățile reale ale Bisericii Romei, atâta timp cât ei privesc catolicismul din punctul nostru de vedere american. În această parte a Atlanticului, accentul principal a fost pus pe încercările unor consilieri catolici "liberali", dorind să integreze biserica lor în stilul de viață american. Au avut o sinceră părere, crezând că autoritarismul catolic poate fi reconciliat cu principiile liberale și tolerante ale democrației americane.[1*] Dar Biserica Romei își are rădăcinile în Europa; unde metafizic a fost prima dată fondată. Prin urmare, trebuie să analizăm contextul și activitățile din Europa, dacă vrem să judecăm cum este cu adevărat. Este o agendă care este stabilită și pentru țările de "dincolo de Alpi" din Europa și Biserica Catolică însăși și în America dirijează si conduce. Avocații catolici bine intenționați pot să-și exprime opiniile lor liberale deoarece este permis în democrație, dar dornica lor gândire nu a dat roade niciodată, pentru a aduce Biserica Catolică în armonie cu modul nostru democratic de viață american.

Această temă în Europa între fascismul nazist și bisericile creștine a fost amar luptată. În ceea ce privește Europa, lupta sa încheiat - cu o victorie din partea fascismului nazist și a ultramontanismului catolic. În Italia, Spania, Austria, Polonia, Portugalia, Franța și Belgia sa implicat doar catolicismul.

(1*) Cf. de exemplu, articolul de Rev. John F. Cronin, S. S., Roma - Aliat al Democrației! în revista Common Sense, octombrie 1940.

În Germania au jucat rolul lor atât biserica protestantă, cât și biserica catolică fiecare de partea respectivă. Acolo în biserici, s-au dus la fel bătălii amare de purificarea sângelui precum și în State.

Ele au fost mult mai stricte și mai sângeroase în protestantism decât în catolicism; mult mai mulți Lideri liberali protestanți decât catolici au fost lichidați în lagărele de concentrare sau înlăturați din cale.

Cu cât bisericile evanghelice-protestante au refuzat să facă concesii național-socialismului, cu atât au trebuit să paveze calea succesului mișcării "creștino-germane". Acești "creștini germani" - fasciști protestanți - au declarat, că este necesar să se supună unui lider spiritual pentru a elibera protestantismul de liberalism și raționalism. Ei au devenit unul cu fasciștii catolici care, în spiritul acțiunii catolice, Cruciada Anticristului Papa Pius al XI-lea, a eliminat toate prejudiciile legate de liberalism și democrație de la clerul catolic și Biserica Catolică din Germania şi s-au egalat cu absolutismul pur al Vaticanului. Gonzaga de Reynold, un fanatic reformator catolic al iezuiților, afirmă în cartea sa, L'Europe Tragique[2*]:

> *"O luptă reală a avut loc în cercurile protestante. Protestanții evanghelici au refuzat să facă concesii și au înființat o biserică denominațională care se opunea bisericii numită de stat. . . noi ne aflăm în pragul unei schisme religioase.Acestea sunt ultimele efecte ale Reformei. Ne confruntăm cu o fază de dizolvare [a protestantismului]. Mulți protestanți germani consideră că respingerea unei autorități pur religioase, precum papalitatea, ar reprezenta un pericol pentru biserică și pentru creștinism."*

Pentru a înțelege ce sa întâmplat cu Biserica Catolică din Germania, este necesar să ne întoarcem la vremea Anticristului Papa Leon al XIII-lea, care este cunoscut pentru rezistența sa neîncetată faţă de constituțiile liberale ale Statelor[3*].Pentru a contracara influența crescândă a liberalismului din secolul al XIX-lea asupra țărilor catolice, Papa Leon al XIII-lea a cerut liderilor catolici din întreaga lume să formeze partide catolice în politică. El a crezut că, dacă astfel de partide sunt active pentru a participa la politica parlamentară, ei vor câștiga victoria bisericii prin asigurarea echilibrului puterii.

(2*) p. 329.
(3*) Cf. Marea Enciclică a lui Leo XIII - vezi și Convertitul Catolic (Converted Catholic) din octombrie 1940.

El chiar spera ca aceste partide catolice să atingă în cele din urmă o majoritate democratică care să le permită un control total asupra guvernelor. Dar ceea ce sa întâmplat de fapt a fost exact opusul. Partidele catolice au intrat treptat sub influența adversarilor lor liberali și au copiat multe dintre ideile lor. Astfel, în Italia, partidul catolic a devenit "Partidul Popular" liberal condus de preotul exilat Don Sturzo; în Germania s-au transformat în "Partidul Central" liberal.
Influența liberală a partidelor catolice a devenit atât de mare încât Sfântul Scaun a privit tendințele politice catolice ca pe un pericol grav care amenința unitatea legală și politică a Bisericii. Aceste partide catolice au fost infiltrate cu spiritul liberal al Revoluției Franceze din 1789. Ideile drepturilor omului, toleranța religioasă, libertatea conștiinței, discursul și presa au fost adoptate de un număr mare de politicieni catolici și de numeroși clerici inferiori din Statele Unite. De exemplu, când Alfred E. Smith a fost propus pentru președinție în 1928, episcopii Vaticanului și catolicilor din Europa au fost șocați cînd au auzit, că domnul Smith a fost invitat de preoți să proclame acele principii care nu erau numai o chestiune de "favoare" (după cum a spus el), ci și o chestiune de "lege înnăscută"[4*] Aceasta a fost o erezie pură, iar după înfrângerea domnului Smith în alegerile din 1928, Vaticanul ia învinuit pe cei care îl recomandaseră pe fostul guvernator al New York-ului. La urma urmei, doctrina liberală este în totalitate în contradicție cu ideologia catolică oficială.

La sfârșitul primului război mondial, partidele catolice începuseră să-si piardă importanța pe care au avut-o în ochii Vaticanului de când el le-a înnaintat pentru prima dată. Ele s-au integrat în statele democratice pe baza unui compromis politic, pe toleranță și pe ideea egalității, astfel încât era dificil să se observe, alianțele unor partide catolice cu grupuri burgheze și altele cu grupuri socialiste. Era evident că controlul politicii catolice a Sfântul Scaun din Roma a fost pierdut. Planul Anticristului Papa Leo al XIII-lea a fost un avort spontan și a provocat un bumerang împotriva obiectivelor reale ale Bisericii, când el a proclamat-o.

Acțiunea politică catolică a câștigat independența, devenind o

(4*) Cf. Răspunsul lui Alfred E. Smith la scrisoarea deschisă a decedatului Charles C. Marshall în Forum Magazine, martie 1928; A se vedea și lucrarea publicată de dl. Marshall, Biserica romano-catolică în Statul modern.

amenințare și nu un instrument potrivit al Vaticanului. Într-adevăr catolicismul liberal a primit la sfârșitul secolului al XIX-lea o lovitura fatală prin decretul infailibilității papale, dar prin partidele politice cu caracter catolic, a primit o nouă viaţă. Aceste partide au fost înființate și sprijinite de Anticristul Papa Leon al XIII-lea pentru a se opune constituțiilor liberale neagreate, ale statelor democratice.

Aşa vedea Vaticanul Statul după primul război mondial, iar concluziile pe care le-a tras, au fost primii pași pe calea către ceea ce noi astăzi numim, fascism.

Multe dintre comunitățile religioase non-iezuite din Germania, în special franciscanii și benedictinii, au organizat mișcări cu care Vaticanul nu a fost de acord. "Mișcarea liturgică" a benedictinilor; încercarea lor de a contacta mișcarea evanghelică ecumenică și eforturile sale de a reuni toate bisericile creștine; atitudinea Patres Unionis („Părinții unificării"), care au fost chiar dispuși să schimbe dogma infailibilității papale și imaculata concepție, pentru a ajuta la reunirea lor; negocierile lor deschise și secrete cu grupuri din biserica Anglicană sub conducerea decedatului cardinal Mercier - toate aceste mișcări de reformă liberală au fost condamnate la putrezire, cu clericii inferiori, inteligentul laic, cu erezia liberalismului și a protestantismului. Vaticanul și-a privit autoritatea ca fiind grav amenințată de toate acestea și a fost hotărât să duca un război nemilos împotriva acestui liberalism în creștere în afacerile politice și spirituale.

Nu ar trebui să fie o surpriză faptul că Roma era îngrijorată de perspectiva unei renașteri a reformei luterane. Friedrich Heiler[5*] a spus următoarele despre acest punct:

> *"Aceste tendințe recente ale catolicismului s-au răspândit într-o mare măsură în Germania. Catolicismul german este de fapt, un fel de catolicism special, pentru că a fost, deși invizibil, supus influenței bisericilor reformate ale creștinătății și a preluat în mod repetat anumite trăsături ale creștinismului protestant."*

Dar statele democratice erau cele mai puternice din lume la acel moment. Partidele catolice au devenit prea puternice pentru a fi oprite de proteste blânde sau prin enciclicele Romei.

(5*) Profesor la Universitatea din Marburg, în lucrarea sa, În lupta pentru biserică, p. 175 f.

Au fost necesare acțiuni care au fost întreprinse cu ajutorul regimurilor secularisteautoritare. Au fost necesare acțiuni care au fost întreprinse cu ajutorul regimurilor seculariste autoritare. Astfel, cele două mari grupări a fracțiunilor opuse din cadrul Bisericii Catolice, s-au reîntors într-o luptă gigantică: una a avut ideea protestant-catolică, adânc ancorată în inimile devăraților creștini credincioși; cealaltă, Partidul Roman imperial, rece , renegat și neînduplecat, reprezentat de Sfântul Scaun sub conducerea Societății Iezuiților. În fața acestor fapte, trebuie să se țină seama de "campania împotriva bisericilor" a lui Hitler. Nici Hitler, nici iezuiții nu au putut ierta preoții și episcopii din Germania care au susținut cauza liberalismului și democrației în timpul Republicii de la Weimar.

Reprimarea catolică a fost îndreptată împotriva lor. Hitler și Anticristul Papa Pius al XI-lea s-au reunit pentru a distruge orice urmă de liberalism în Germania: atât în viața socială și politică, cât și în domeniul religiei.

Odată cu dizolvarea Partidului Central Catolic, Papa a eliminat ultimul obstacol în calea preluării puterii de către Hitler și a jefuit poporul catolic și clerul din Germania de orice luare de cuvânt politic. Același demers a suferit și Mussolini în Italia prin dizolvarea Partito Popolare și exilul conducătorului său preoțesc Don Sturzo. Prin acțiunea sa catolică a concentrat toate forțele politice catolice în Sfântul Scaun. De atunci, Vaticanul a fost liber să încheie concordate arbitrare cu dictaturile fasciste.

Si cel mai inferior Cler din Germania a trebuit sa se lupte. Mulți l-au sfidat pe Hitler și pe Papă. Unii preoți au fost întemnițați. Chiar și atunci când zelul inițial al Cardinalului Innitzer pentru Hitler și Socialismul Nazist a arătat semne de răcire, a fost instigată ostilitate împotriva lui.

Școlile catolice, mai ales cele sub conducerea unor ordine religioase liberale, non-iezuite, au fost închise; unii conducători ai acestui ordin anti-iezuit au fost pedepsiți pentru că au încercat să-și salveze banii prin transportarea lor din țară. În presa americană, aceasta a fost numită **"Persecuția lui Hitler asupra Bisericii Catolice"** și a servit la ascunderea scopului comun al socialismului nazist și catolicismului ultramontan. Au existat niște proteste ușoare la Roma, dar nu au avut loc acțiuni adverse. Chiar și închiderea școlilor catolice din Austria,

aproape ca nu a fost protejată. Acestea au fost considerate de Vatican ca fiind doar o mică pierdere în comparație cu ceea ce sa făcut prin înlăturarea preoților neascultători și aviziunile liberale. Concordatul Vatican-Nazist rămâne în vigoare și funcționează perfect.

Odată cu dispariția catolicismului liberal și cu întemnițarea liderilor protestanți liberali, absolutismul Vaticanului a triumfat. Cunoașterea dizolvării aparente a protestantismului în Germania și faptul că protestanții pro-naziști" creștini germani", așa cum subliniază Gonzaga de Reynolds, au fost cea mai mare satisfacție pentru iezuiți, "o autoritate pur religioasă de genul acesta, prin respingerea papalității ar constitui un pericol pentru biserică și creștinism."

ÎN SPATELE DICTATORILOR –
PE URMELE ADEVARAŢILOR FĂPTAŞI

CAPITOLUL X.

SOCIALISMUL NATIONAL ŞI ACȚIUNEA CATOLICĂ
mai multe info: aici şi aici

ACȚIUNEA CATOLICĂ - Cruciada pentru reforma catolică a iezuiților - are următoarele caracteristici:

1. *Orientarea sa, așa cum se menționează în enciclica Quadragesimo Anno a Anticristului, Papa Pius al XI-lea, este în mod expres încredințată Societății lui Isus.*
2. *Obiectivele sale sunt: eradicarea spiritului liberal al secolului al XIX-lea; formarea unei cruciade mondiale împotriva socialismului și a comunismului ; succesul contrareformării.*
3. *Mijloacele de realizare a acestor obiective sunt: Anihilarea vechilor partide catolice în politică care au fost infectate cu ideologia democratică. Și curățirea clerului secular, a ordinelor și a laicilor, în măsura în care nu respectă opiniile iezuiților in privinta politici bisericești.*
4. *Cel mai potrivit regim politic de a asigura succesul acestei cruciade pentru reconstrucția catolică, forma ierarhică, autoritaristă a statului fascist sau a național-socialismului.*

Clerului secular al Bisericii Catolice din Germania și în alte țări europene, și-a menținut întotdeauna în secret o tradiție democratică și lung timp a considerat sarcina sa principală, de a trăi în pace cu protestantismul și instituțiile liberale ale lumii moderne. Din acest motiv, a reprezentat principalul obstacol pe calea mișcării de reconstrucție catolică, inițiată de anticristul Papa Pius al XI-lea. Ei nu au fost mulțumiți de ideea statului corporativ si nici cu planul noii cruciade, cu obiectivul Vaticanului de a stabili absolutismul papal complet. Spre deosebire de clerul irlandez din America, clerul catolic al Franței, al Germaniei și alte țări europene nu l-au identificat niciodată

pe Papă cu sediul puterii de la Roma.
Ei au refuzat să accepte religia de la Roma, dar nu și politicile sau instrucțiunile Vaticanului în probleme extra-spirituale în țările lor respective.

În epoca modernă, clerul european catolic a apelat din ce în ce mai mult la ideea că ar fii recomandabil să se promoveze toleranța creștină și relațiile prietenoase cu toate sectele religioase, inclusiv cele care nu au aparținut de biserica. Mulți erau convinși că va veni ziua când toate bisericile creştine ar putea fi unite pe baza unei reforme evanghelice universale în Biserica Catolică.

Această reformă liberală a avut drept scop răsturnarea "Jurisdicția Papei" cu a sa Curie politică romană, Nebiblica și pretențiile lor față de absolutismul eclesiastic; Ar fi o reformă împotriva imperialismului papal, împotriva disciplinei și supremației iezuiților fascisti. Scopul ar fi crearea unei papalități "evanghelicale" care să funcționeze fără ambiții politice ca centru al unității evanghelice pentru toate bisericile creștinătății. Aceasta ar fi într-adevăr o reformă catolică reală - o a doua reformare, stabilirea catolicismului evanghelic. Ar însemna curățirea modurilor de gândire pre-reformă a doctrinei și liturghiei și bineînțeles, exilul total al iezuiților din biserică și din lume, așa cum a făcut-o anticristul Papa Clement al XIV-lea în 1773.

Totuși, toate aceste scopuri și planuri pentru o reformă liberală și evanghelică au căzut în condamnarea explicită a toleranței religioase și a ideii liberale și democratice a papilor controlați de iezuiți în ultimii 150 de ani. Ultimul general iezuit, Wernz, spune în tratatul său cu privire la Legea Canonică[1*]:

„În ceea ce privește relațiile Bisericii Catolice cu alte asociații religioase, nu există nici-o îndoială că toate asociațiile religioase ale necredincioșilor și ale tuturor sectelor creștine sunt considerate de Biserica Catolică ca fiind complet ilegitime si fără nici un drept de a exista. Aceste organizații sunt oficial, rebelii împotriva bisericii. Ca o consecință, toată lumea se află în eroare gravă, care crede că diferitele secte religioase, cum ar fi anglicanii,

1*)Cf. În Jus Decretalium. Vol. 1, p. 13.

luteranii, catolicii ortodocși, sunt părți legitime ale unei biserici universale a lui Hristos și că sunt într-un fel sucursale secundare ale Bisericii Catolice sau surori ale bisericii."

Împotriva acestei speranțe pentru o reformă catolică veritabilă, care ar fi produs o biserică creștină catolică tolerantă, evanghelică, iezuiții au salubrizat terenul pentru o instituție absolut totalitaristă din catolicism pentru a domina ordinea seculară mână în mână cu regimul nazist- fascist. La rândul lor, l-au avut pe Hitler însuși, care sa dovedit întotdeauna că este un catolic mai bun în a condamna toleranța religioasă decât preotul european obișnuit și mulți episcopi. În cartea, " Mein Kampf". susține și aprobă intoleranța dogmatică a partidului Vatican din Biserica Catolică; Ca și iezuiții, el consideră că toleranța religioasă este un instrument eficient pentru justificarea și susținerea scopurilor liberale ale evreilor și francmasonilor;[2*] motivul principal al acuzațiilor împotriva clerului Partidului Central din Germania a fost, că au fost convinși de ideea toleranței și au făcut alianțe cu acești dușmani de moarte ai religiei creștine; el își vede principala sarcină în lupta împotriva acestei situații deplorabile, de care a suferit atât de mult religia.[3*]

De asemenea, el condamnă protestantismul pentru atitudinea tolerantă față de iudaism; el adaugă totuși că:

"Protestantul devotat, care aparține naționalismului socialist, putea să stea alături de catolicii înfocați, fără ca convingerile sale religioase sa fie afectate."[4*]

Aeastă cotitură a catolicilor față de tendințele liberale ale toleranței religioase a fost considerată de iezuiți drept "protestantizarea" catolicismului; pentru a corecta acest lucru, au considerat că măsurile drastice sunt indispensabile.

Decedatul cardinal iezuit Billot, exprimă adevaratul dispreț al iezuiților fata de devotamentul clerului secular pentru tendințele de liberalizare și susține de asemenea severitatea care ar trebui să li se atribuie, când el vorbește despre:

(2*) ediția germană, p. 345.
(3*) In., P. 294.
(4*) Ib., P. 632.

"Săracii pastori, care aproape că umplu majoritatea ziarelor noastre religioase cu discursurile lor, creând astfel o nouă apologetică care înlocuiește minunile, pe care secolul al XX-lea nu le mai înțelege. Există doar două răspunsuri: primul este biciul. . . "[5*]

Acest lucru este în perfectă armonie cu simbolul lui Mussolini Fasces pe care el și partenerul său nazist le foloseau atât de nemilos pentru a bântui Europa de orice urmă de libertate și toleranță.

Deci acesta este programul lui Hitler de "represiune" catolică, este doar executarea măsurilor de pedeapsa iezuită și a unei părți a planului de reformă catolică împotriva acelor membri ai clerului catolic din toate țările care se opuneau hegemoniei iezuite asupra afacerilor catolice.[6*]

Acțiunea catolică, cum ar fi fascismul nazist, se presupune că a început cu o cruciadă împotriva comunismului ateist, care după cum spun iezuiții, este doar aplicarea radicală a principiului protestant de separare a bisericii şi a statul. Ei susțin că comunismul este extremitatea protestantismului profețit de iezuiți, încă de la fondarea lui prin Ignatius Loyola în lupta împotriva Reformei lui Martin Luther.

Iezuiții au lansat prin urmare noua lor ofensivă, în principal împotriva Rusiei Sovietice, prima țară de după războaiele religioase care au amenințat grav să submineze activitatea contrareformării. Ei au simțit-o mai amenințătoare pentru obiectivele lor, decât protestanta Anglie în secolele 16 și 17. Despărțind complet statul de influența tuturor formelor de religie, comuniștii au încercat să transforme religia într-o afacere pur privată, ducând astfel la eliberarea completă a individului pentru a determina conducerea afacerilor burgheze de la toate influențele eclesiastice. Din acest motiv, iezuiții identifică protestantismul și democrația cu socialismul și comunismul și încearcă să-l distrugă, împreună cu toate mișcările din stânga fascismului și național-socialismului.

Acțiunea catolică, precum fascismul nazist, nu se va mulțumi cu o reformă de catolicism realizată doar pe jumătate. Așa cum o campanie de război împotriva națiunilor democratice a fost considerată

(5*) *Primul este biciul. . în Hugo Koch, catolicismul și Jesuitismul ,p.53*
(6*) Episcopii germani, Asociația Poporului Catolic și Partidul Central au respins reîntoarcerea iezuiților în Germania în 1910. Iezuiții au considerat, prin urmare, episcopii germani drept "rebeli"; a se vedea. Hoensbroech, Ordinul iezuiților, p. 248.

necesară în politica nazist-fascistă, o curățare brutală în cadrul bisericii,

chiar și cu riscul de a pierde complet catolicismul, este o parte necesară a planului iezuit pentru reconstrucția catolică . Gonzaga de Reynold, unul dintre cei mai zeloși din mișcare, pe care l-am citat deja în paginile anterioare, admite deschis că eradicarea acestor tendințe protestante (liberalismul și socialismul) reprezintă prima problemă a religiei și anume romano-catolicismul.
Și că noul "regim creștin" care va rezulta din această reconstrucție catolică dorită a ordinii sociale, trebuie să fie fascist, deoarece, după cum spune el, "fascismul a fost singura încercare reușită de a crea un nou regim."[7*]
Socialistul italian L. Segni [8*] confirmă acestea,când spune următoarele:

> *"Fascismul este un epifenomen care este în concordanță cu dezvoltarea bisericii catolice așa cum este condusă de ideologia iezuiților."*

(7 *)Cf. L'Europe Tragique, p. 93.
(8*) *Din cartea sa, L'Esprit du Fascisme (Spiritul fascismului), p. 15 f.*

ÎN SPATELE DICTATORILOR –
PE URMELE ADEVĂRAŢILOR FĂPTAŞI

CAPITOLUL XI.

REXISMUL ȘI ACȚIUNEA CATOLICĂ

NICAIERI nu s-a adaptat mai mult acțiunea catolică cu fascismul nazist decât cu Belgia, unde Partidul-REXist a lui Leon Degrelle a venit la putere în 1940. Anticristul Papa Pius al XI-lea a lansat sloganul iezuit, Christus Rex [1*] - "Hristos Regele", ca pe un strigăt de luptă al acțiunii catolice pentru a lui cruciadă de reconstrucție catolică și ordine socială. Aceeași exclamare, Viva Christo Rey, a fost folosită de fasciștii lui Franco în războiul lor împotriva guvernului republican legitim al Spaniei.A fost apelul de război al indienilor mexicani fanatici, care au fost inspirați de către iezuiți să comită acte de sabotaj împotriva guvernului republican din Mexic. În plus, strigătul rebelilor spanioli care, cu ajutorul trupelor lor maure, au torturat, au rănit și au ucis aproape 15.000 de bărbați, femei și copii în Badajos.

Adepții Rexismului din Belgia au avut onoarea de a fi primele roade ale acțiunii catolice, "granițele creștine" din Belgia. Conducătorul lor, Leon Degrelle - fermierii belgieni i-au dat porecla "Adolf".
Degrelle - a fost recrutat pentru mișcare de către Monsignore Picard, când a absolvit la Universitatea Leilor. El și toți asistenții lui au fost instruiți de către Izuiti.[2*] El a devenit marele "apostol laic" al acțiunii catolice în efortul iezuiților de a reconcilia Biserica Catolică cu planurile nazist-fasciste pentru "noua ordine" în Europa după distrugerea liberalismului și a democrației. Pe măsură ce sfera activităților lui Degrelle a crescut, mișcarea lui Christos Rex, cu consimțământul ierarhiei, a fost temporar izolată de acțiunea catolică din Belgia. Această manevră ar trebui să-le ofere susținătorilor Rex o mai mare libertate de acțiune în exercitarea Fascismului Nazist în politică. Ca rezultat, a fost aparent fondat, "Frontul Popular Rexist", presupus a lupta împotriva "comunismului evreiesc", la fel ca, "Frontul Creștin" al Părintelui Coughlin în America. Ofițerul șef al lui Degrelle era Denizoff din Belarussia, secretar al ultimilor Președinții ai Consiliului în timpul Țarilor.

Astăzi, Degrelle este mina dreapta a lui Hitler în Belgia ocupată de

Nazisti, unde nu există semne de dezacord între ierarhia Catolică și invadatorii Nazişti[1*].

El și-a organizat propriile trupe de asalt, numindu-le "formațiuni de luptă" și astfel apropiind Belgia rapid în cooperarea strinsă cu noua ordine a lui Hitler.Într-un articol foarte cenzurat din Lüttich către New York Times din 6 ianuarie 1941, Degrelle a spus:

> *"Noi trebuie acum să facem alegerea noastră . Noi credem în Conducator, ca cel mai mare om al timpului nostru. Aveți încredere în spiritul său, în geniul lui și credeți în Europa pe care o va construi. Tineretul Europei se luptă astăzi umăr la umăr pentru o Nouă Ordine sub conducerea germană. Armele germane vor câștiga pentru că vor apăra o cauză dreaptă, Hitler a salvat Europa și viitorul Belgiei [*aici lipsesc mai multe cuvinte*] lucrand impreuna cu Reich-ul "* [2*]

Colaborarea lui Degrelle cu Hitler nu a fost un secret. În ediția din 20 mai 1936 a ziarului, Paris Le Temps a atras atenția asupra relației strânse dintre Partidul Rex și Socialismul Naționalist al lui Hitler și cu puțin înainte de alegerile belgiene din mai 1936, Degrelle a plecat în Germania pentru a „studia" metodele de propagandă nazistă. Urmând exemplul conducătorului german (și părintele Coughlin), a încercat să adune toate elementele nemulțumite ale burgheziei în jurul său. Imitindul pe Goebbels, el sa alăturat muncitorilor intrând in grevă cu ei. Principalul punct al comparației dintre rexism și fascismul nazist este că amândouă au declarat război tendințelor catolice liberale, atât în rândul clericilor, cât și în rândul laicilor, cu scopul de a stabili controlul autoritar al activităților catolice de către iezuiți. Acesta a fost motivul real pentru care acțiunea catolică a fost introdusă de Anticristul Papa Pius al XI-lea. Este important să subliniem motivele acestei dorințe, de a se elimina în întreaga Europă, toata Politica Catolica înaintea lui Hitler - o sarcină pe care iezuiții și-au dorit-o și așteaptă cu nerăbdare de ani de zile. După cum am menționat deja, vechile Partide Catolice s-au îndreptat spre cele liberale

Constituțiile statelor legate, în care toate partidele și religiile ar putea coexista liber. În plus, ideologia statului liberal democratic, cu principiile sale religioase și tolerarea rasistă, viziunile politice și sociale ale acestor partide catolice.Fraternizarea clerului secular cu laicii în

aceste partide politice a promovat spiritul toleranței față de intoleranța tradițională a Dogmei catolice.

Pe de altă parte, trebuie de asemenea să ne amintim că cele două partide catolice, Partidul Central și Partidul Popular Bavarez din Germania, datorită legăturilor lor strâns religioase cu Biserica Catolică din Germania, se confruntă cu rezistență acerbă din partea populatiei protestante.

Drept consecință, persistența acestor partide amenința să compromită scopul acțiunii catolice în care consta, să-i folosească Germaniei ca instrument împotriva Reformării. Prin urmare a fost necesar, ca noua politică catolică să se camufleze, ca fiind o Mișcare Națională și singura parte care reprezenta națiunea în ansamblu.

Deci se poate înțelege, de ce abolirea Partidelor Catolice înainte de Hitler în Germania, a condus la aprobarea mișcării pentru reconstrucția catolică.

Să citim ce are de spus Gonzague de Reynold despre acest punct:[1*]

> *"Partidul Cental cu care Hitler s-a luptat cu toată puterea lui, a fost obligat să se sinucidă. Dar a fost un Partid care deja arătase semne de decădere, care au făcut multe greșeli și acelora care generațiile de tinerii i-au întors spatele. Vestea că în curând ar putea lua parte la o acțiune reală catolică, fără politica lor de partid, a stârnit un mare entuziasm."*

Din același motiv, partidul Rex din Belgia a declarat, descendenții direcți ai acțiunii catolice:

> *"Toate Partidele Catolice sunt rezultatul unei situații istorice și au avantaje și dezavantaje pentru biserică. Când aceste situații istorice nu mai există, Partidele Catolice își pierd dreptul de a exista.Acest lucru este de asemenea valabil si pentru Partidul Catolic din Belgia.Până în prezent, au existat opinii diferite cu privire la utilitatea și dreptul lor de a exista. Astăzi ele sunt anachronisme (învechite), precum Partidul Centrulal din Germania și Partidul Popular din Italia."*
>
> *"Partidul Catolic nu a înțeles noua" misiune istorică "; mișcarea denominațională nu sa transformat într-o mișcare națională.*

Din cauza acestor deficiențe au trebuit să dispară ca toate celelalte Partide. Partidul Rexist va prelua acum apărarea intereselor catolice și ecleziale .Nu numai că vrea să apere biserica, ci și vrea să scoată întreaga întrebare religioasă din politică. Acest lucru se va face prin garantarea constituțională a drepturilor Bisericii Catolice și prin stabilirea unui Concordat care să reglementeze relațiile dintre Stat și Biserică. " [1*]

Astfel, conform acestei noi politici Catolice, nu trebuie să mai existe o separare între acțiunea catolică și avansul fascist pentru stabilirea unei "nouă ordine" în Europa. Partidul Rexist a primit sarcina de a reglementa relațiile dintre Biserica Catolică și Statul fascist din Belgia printr-un Concordat, asa cum sa întâmplat în Germania, între-e Franz von Papen și actualul Anticrist Papa Pius al XII-lea şi Nunțiul Papal din Germania.
Această "nouă misiune istorică" a Bisericii Romei, inițiată de Pactul Lateran și Concordatul din 1929 dintre Vatican și Italia fascistă, îndeamnă la cooperarea cu dictatorii fasciști, nestingheriți de întrebările sau interferențele populației sau a Clerului inferior. Principiile liberale și libertatea poporului trebuie să fie complet zdrobite în biserică, ca și în stat.

Noi, în America, abia acum începem să vedem clar modul în care s-a format ștreangul lui Hitler, nimicind toate formele de liberalism și democrație din Europa, pentru a face loc grupărilor ierarhice Nazist-Fasciste a Națiunilor și de unii indivizi, precum o artă de renaștere a Sfântului Imperiu Roman al Națiunii Germane. Iar adevărata forță motrică din spatele tuturor a fost sămânța contrareformării Iezuiților, care a precedat toți dictatorii și au urmărit sa distrugă toate principiile liberale ale democraților protestanți. Colaborarea a fost într-adevăr o combinație fără Dumnezeu, pentru a atinge acest obiectiv: Mișcarea Catolică de reconstrucție a Anticristului Pius al XI-lea; Fascismul Italian; Hitler's National Socialismul; Ligiile antisemite Franceze; La Roque și Cagulard; Rexismul Belgian; Mișcarea rasistă din Ungaria de către părintele Bangha; Asociația Alb-Rusă; Asociațiile Croate - ale căror mâini au fost implicate în asasinarea regelui Alexandru al Serbiei și a ministrului francez de externe Barthou; Separatiștii Sloveni conduși de părintele iezuit Anton Koroshetz care și-a făcut drumul până la

Președinția Senatului din Iugoslavia; Prelații catolici și politicieni din vechea Austria - Mgr. Seipel, Dollfuss, Schussnigg, etc; Preoții politicieni din Slovacia, Carpații-Ucrainei și Preoții Boemeni Hlinka și Tiso; ca să nu mai vorbim de Franco și de ai lui generalii fasciști din Spania și clicile Laval Petain din Franța. Toți au lucrat strâns împreună și au fost permanent în legătura cu Biserica Catolică pentru a atinge același obiectiv - distrugerea structurii post-reformatoare a Europei și a lumii. Dar sfârșitul urmează să vină.

ATASAMENT CAPITOLUL XI.

Suntem toți Iezuiți

de Derk Jan Eppink // Miercuri, 10 octombrie 2012

Există numeroase motive pentru a ține ochii pe Herman van Rompuy, președintele Consiliului European. La începutul lunii septembrie, Van Rompuy a vorbit cu "Dialogul Interreligios" din Florența. Presa mondială nu a observat, dar din fericire, "Katholiek Nieuwsblad" de la Den Bosch, ultimul purtător de cuvânt al Romei din Olanda, a făcut-o. Ziarul citase Van Rompuy cu mândrie: ***"Suntem toți Iezuiți".***
El se referea la acei lideri europeni politicieni cu care el dezvoltă arhitectura pentru viitorul Europei. "Asta crează legături inseparabile. Deci există "iezuiți internaționali". "

Cine sunt oamenii, de care Van Rompuy, însuși educat de iezuiți în Colegiul St. John Berchmans din Bruxelles, a vorbit?
În primul rând, există José Manuel Barroso președintele Comisiei Europene. În al doilea rând, este Jean-Claude Juncker, prim-ministru al Luxemburgului și președinte al Euro-Group. Van Rompuy menționează de asemenea, Președintele Bancii Centrale Europene (BCE) Mario Draghi, care a fost educat la Institutul Iezuit Roman, Massimiliano Massimo. Premierul italian Mario Monti și colegul său spaniol Mariano Rajoy, au fost de asemenea modelaţi de Colegiile Iezuitilor, a adăugat fericit Van Rompuy.
Din fericire, există Angela Merkel, fiica încăpățânată a unui vicar din fosta RDG, care acționează ca contragreutate.

Când auzim vorbirea lui Van Rompuy, devin imediat evidente

similaritățile dintre Iezuiți și Europa. Iezuiții au fost avangarda Bisericii Catolice, la fel cum Elita Europeană este avangarda Integrării europene.
Ambii se prezintă ca "Elită" care este mai presus de oamenii obișnuiți. Metodele lor sunt foarte asemănătoare. O minciună inteligentă sau o înșelăciune intenționată este permisă, dacă slujește în interesul mărețului obiectiv. Un cinism foarte puțin existent este tipic atitudinii față de cetățeanul obișnuit, ignorantul necultivat care, într-o democrație trebuie să fie protejat de el însuși.
Elitele Catolice și Europene sunt într-e ele legate prin cercuri interioare. Restul este teatru. Van Rompuy, Barroso, Monti și Rajoy sunt vizitatori frecvenți în Audiențele Papale.

Nu este surprinzător faptul că, această mentalitate își lasă amprenta asupra structurilor și metodelor de lucru europene. BCE are un consiliu de conducere format din 23 de membri, inclusiv cei șase membri ai Comitetului executiv. Structura BCE nu este foarte diferită de cea a Vaticanului. Consiliul guvernatorilor nu numără femei, nu este răspunzător în fața unui parlament iar procesul-verbal al sesiunilor sale este clasificat.
Banca Americană Federal Reserve (Banca centrală americană) si Banc of Japan (Banca centrală japoneza) trebuie să publice procesul-verbal al reuniunilor consiliului de administrație. BCE joacă un rol central în Zona Euro și transferă sume de bani în miliarde, dar nimeni nu știe din ce punct de vedere Banca din Frankfurt ia decizii. Cel puțin Papa a avut un majordom care a dezvăluit secretele.

De acord, "Euro Iezuiții" au un intelect superior. Sunteți mult mai deștept decât Guy Verhofstadt, liderul grupului liberal în Parlamentul European și omologul său verde, Daniel Cohn-Bendit. În cartea lor "Pentru Europa" îşi strigă obiectivele din toată inima: o Europă Federală cu un guvern, un impozit european și o singura armată. Singurul lucru care lipsește este un serviciu secret și un singur conducător, deci Europa se întoarce de unde a început UE. Dacă s-ar organiza un referendum cu aceste cunoștințe de bază, Statele Unite ale Europei s-ar limita la Italia și Belgia.

Chiar și mai sumbru este raportul final a doar o mână de miniștri de externe cu privire la viitorul Europei. Raportul este semnat de

unsprezece din cele douăzeci și șapte de state membre; în minoritate între ele este Olanda. Suspecții obișnuiți, Marea Britanie, nu a semnat-o, nici Suedia și nici Finlanda. Dintre noile state membre, doar Polonia a semnat. Concluzia grupului: "Euro este cel mai puternic simbol al Integrării europene." Multe fonduri de salvare și fonduri de urgență sunt ignorate în mod convenabil.
Unii dintre cei unsprezece miniștri (nu este clar care) susțin dorința pentru o armată europeană. O astfel de armată va fi, fără îndoială, un tigru de hârtie, deoarece armatele țărilor euro se micșorează rapid ca urmare a crizei. În mod surprinzător, Grecia plătește cel mai mult pentru armată militară pe cap de locuitor! Dar Grecia nu a semnat. Pe scurt, acești unsprezece miniștri sunt ca o echipă de fotbal dezorientată, care este capabilă să țintească în propria poartă.
Acest lucru nu s-ar întâmpla niciodată "Euro Iezuiților".
Raportul lor "către o Uniune Economică și Monetară reală" constă doar din "pietre de construcții" și "propuneri". Raportul propune introducerea unui sistem european de asigurare a depozitelor. Nimic nu este dramatic, este doar o sugestie. Într-o lucrare verbală nedureroasă, cetățenii vor fii introduși şi formați până dincolo de procesul lor de gândire. Odată ce își dau seama ce înseamnă aceste pietre de construcție, ei sunt deja prinși în el. Ce odată fuseseră doar propuneri, vor fi fapte realizate, iar cei care se opun vor fi luați în considerare ca, nerezonabili, nesăbuiți şi populiști.
Într-e timp, niciodată ales, premierul Monti a anunțat că va lansa o campanie europeană împotriva "populismului". Van Rompuy, de asemenea niciodată ales, ia dat imediat sprijinul. Monti a afirmat anterior că parlamentele naționale nu ar trebui să stea în calea șefilor europeni de stat și de guvern , reoferindu-se la parlamentul german. Ei trebuie să fie "educați". Iezuiții conduc oameni, care la rândul lor trebuie să urmeze.
Ce este populismul pentru ei? Este "ignorantul" care refuză să urmeze: greci furioși, spaniolii care protestează, îngrijorații germani și euro-criticii olandezi. O Europă cu o asemenea mentalitate elitistă are nevoie de o reformare, dar aceasta este ceva pe care "Iezuiții internaționali" o urăsc. Ce populist enervant a fost acest, Martin Luther!

Sursa: https://www.djeppink.eu/en/blog/we-are-all-jesuits

KAPITOLUL XII.
PRO-GERMANISMUS DE PIUS XII*

ÎN GENERAL ESTE NECUNOSCUT, ce motive a dus ca forțele aliate *să-l excludă* pe Papă de la conferința de pace după primul război mondial, împreună cu activitățile Monseniorului Eugenio Pacelli şi *legăturile de mai tîrziu cu Anticristul* Papa Pius al XII-lea.

CEI DOISPREZECE ANI ÎN GERMANIA
a Monseniorului Eugenio Pacelli

Mons. Pacelli a petrecut cea mai mare parte a vieții sale în patria mamă Italia și în Germania unde doisprezece ani au fost cruciali.
În 1917 ca nunțiu în München, el s-a ocupat de Kaiser, de Republică, de Comisiile Revoluționare și de Conspiratorii Naziști. El a fost prietenul lui Friedrich Ebert, primul președinte al Republicii Germane și un confident al personalității glorioase a Germaniei, Hindenburg, sub conducerea căruia a fost încheiat un Concordat cu Prusia. A văzut începuturile furtunoase ale lui Hitler la München și meschinăriile agenților săi din Berlin. Viscount d'Abernon, primul ambasador al Marii Britanii în Republica Weimar, îl numește pe Pacelli în memoriile sale, "cel mai bine informat om din Imperiu".

Misiunea sa din 1917 în Munchen nu a fost punctul de plecare al carierei sale germane. Chiar înainte de primul război mondial, Mons. Pacelli a fost cel mai de încredere expert german al secretarului de stat papal, Gasparri. Nu a fost întâmplător faptul că, el a fost staționat în Elveția în primele luni ale războiului, unde a început o sarcină cu adevărat creștină, umanitară, cu mare devotament și zel - schimbul de prizonieri de război. În timp ce era acolo, avea contacte frecvente cu șeful propagandei al Kaiserului, vechiul său cunoscut Matthias Erzberger(*vezi și cărţile:* ***„Istoria secreta a iezuiților de Edmond Paris***, ***Teroriștii Secreți de Bill Hughes***

*Acest articol a fost publicat în The Converted Catholic Magazine, din aprilie 1943.Autorul Pierre L'Ourson, a fost asociat de mai mulți ani într-o funcție diplomatică responsabilă cu Liga Națiunilor.

de ani de zile membru al Partidului Centrului Catolic din Reichstag. Cu Matthias Erzberger, Pacelli a luat parte la negocierile în Elveția, care au zdruncinat profund guvernul italian liberal, deoarece s-au opus în principal, participării Vaticanului la soluționarea păcii.

De-a lungul vieții sale, **Eugenio Pacelli** a jucat un rol activ într-una dintre cele mai ascunse și complexe conspirații ale timpului:
În răbdătoarea luptă a papalității anticriste, să-și recapete și să-și extindă puterea lumească. În această luptă, în ultimii șaptezeci de ani, când apărea o mare problemă a politicii internaționale, Vaticanul și-a dat rolul Molocului german...

MUNCA SA CU FASCISMUL

Tratatul Lateran din 1929 dintre Vatican și Mussolini a restabilit suveranitatea Papei (Antichristul) și a unit Vaticanul cu guvernul fascist italian.De asemenea, a condus la o coordonare mondială a puterilor autoritare de tip corporatist și naționalist și în final, la intrarea Italiei în tabăra Germaniei naziste.Așa s-a arătat în 1940 după căderea Franței și declararea statului francez fascist de către mareșalul Petain, ca și cum politica Vaticanului ar fi făcut progrese substanțiale în actualul război mondial unde anterior a eșuat.La sfârșitul acestui război, când delegații din toate țările se adună pentru o conferință internațională de pace, Papa (Anticristul) va fi reprezentat din nou ca conducator monarh, pentru prima dată în mai mult de o sută de ani - cu conditia ca Statul(Vatican) său miniatură, să fie intact, deși în calitate de conducător secular el va avea mai puțină influență decât antichristul Papa Pius al VII-lea la Congresul de la Viena din 1815. Astăzi, în funcția de șef al Statului Vatican, deţine doar un statut juridic formal.Dar el va avea putere peste toată lumea, pentru că el însuși se denumeste "Principalul superior al *creștinismului*", o idee care a fost inteligent introdusa în discuțiile publice în lume de mai mult de zece ani și este recunoscută din nou după secole de anihilare (*Inchiziție*) chiar și în țările necatolice.
Ca "principal superior al *creștinătății*", Papa (*Anticristul*) este mai presus de toti ceilalti Șefii de stat, precum nunțiul papal devine automat "decanul" aparatului guvernamental atât pe continentul European, cât și în America Latină.

PRINCIPALUL SUPERIOR AL CREŞTINITĂŢII

Ideea unui conducător creștin, care el însuși este principalul superior în stat și prezidează o adunare de șefi de stat, este o concepție medievală care nu are loc în lumea noastră democratică a secolului al XX-lea.
A fost reînviat din motive politice şi dacă nu este înlaturat, va fi o provocare periculoasă pentru libertate şi progres. La fel ca egalitatea individului este şi egalitatea națiunilor un principiu fundamental al democrației.
Un şef de stat ca suprem permanent ierarhic să recunoască toate celelalte state, ar fi ca și o monarhie mondială autoritaristă dacă nu ar trebui folosit termenul "monarhie".

Respingând titlul nepopular de Rege, Roma preferă să fie numită "Imperator", o demnitate pe care Republica Romană într-o urgență națională, a acordat-o temporar unui comandant superior. Hitler a folosit același truc în Germania. Ar fi fost ușor pentru el să se încoroneze ca Kaizer. În schimb, el a crezut că ar fi mai convenabil să lase Constituția legislativă a Republicii Weimar în vigoare și să accepte un nume mai puțin evident, Conducator, care reprezintă în stilul de modă veche "maiestate" sau "domnule".

Se speră că națiunile protestante nu vor accepta această nouă soluție internațională a unui "șef al creștinătății", pe care Sfântul Scaun în acceptarea generală încearcă să contrabandizeze prin ușa din spate.
Oricare ar fi iluziile politicienilor clerici care cred în restaurarea guvernării supranaționale a papalității antichriste, planurile lor trebuie să afecteze în beneficiul Germaniei imperialiste.

Declarațiile recente ale D-lui Elmer Davis și activitățile diplomatice ale Vaticanului arată, că axa puterilor depune eforturi pentru medierea Sfântului Scaun.Când guvernul Kaiserului protestant se straduia sa cîştige sprijinul Vaticanului, așa că nu există nici un motiv pentru care Hitler să se abțină să se adreseze Papei (Anticrist) cu o Germanie predominat catolica, deoarece chiar și cei mai fanatici naziști nu mai pot spera să câștige războiul cu o victorie zdrobitoare a puterilor axei. Ultima interacțiune a Papalității (Anticrist) în aranjamentele postbelice făcută in articolul 15 din Tratatul secret londonez dintre Italia și aliați, a făcut-o imposibilă.
Această excludere explicită a Papei (Anticrist) de la Conferința de Pace

a fost marcată de către politicienii catolici ca o manevră rușinoasă a francmasoneriei internaționale. Ei se referă încă la absența unui delegat al Sfântului Scaun în Versailles și Neuilly în 1919, ca fiind cea mai profundă cauză la eșecul Tratatelor de Pace și a Ligii Națiunilor.

CONTRACTUL DIN LONDRA

Povestea adevărată a articolului 15 din Tratatul de la Londra și motivele excluderii Papei de la Conferința de Pace nu au fost niciodată pe deplin înțelese în această țară.Publicul american nu știe că Italia a cerut-o și că aliații au decis să-l excludă pe Papa (Anticrist) de la viitoarea rezolvare a păcii, deoarece aveau dovezi că unii dintre cei mai proeminenți clerici ai Sfântului Scaun au favorizat Puterile Centrale și asta de luni de zile. În Berlin a fost discutată și planificată o propunere secretă germană pentru restaurarea unui Stat Papal (anticrist) cu acces la mare, internațional garantat. Doar datorită faptului incontrovertibil că politicienii Vaticanului, în mijlocul unui război teribil, au abuzat de apostolatul păcii al Papei (Anticrist) pentru a-și apăra și promova interesele lumești și pentru a-și extinde puterea, chiar în detrimentul patriei lor - acești politicieni papali (anti-creștini) erau toți italieni - aliații au acceptat cererea Italiei.

Deși a fost evident de la începutul războiului că simpatiile Vaticanului nu puteau fi cu Anglia protestantă, Franța anticlericală și Rusia ortodoxă, a fost greu pentru sefii Statelor aliate - unii dintre ei catolici credincioși - să creadă că diplomația papală (anticristă) ar pune interesele sale politice în fața a celor milioane de catolici francezi și belgieni care au fost victime ale agresiunii germane.

MATTHIAS ERZBERGER

Povestea cooperării germane cu Vaticanul în ultimul război a fost, după cum s-a spus de multe ori de către un catolic devotat, care însuși fusese activ în conspirație și care în zadar și amar, vorbea despre dezamăgire.

El a simțit că a fost abandonat de foștii săi colaboratori. Martorul nostru nu este altul decât Matthias Erzberger, membru conducător al Partidului Centrului Catolic, militant imperialist german, din 1914 șef al propagandei germane în străinătate, până cînd în 1917 a promovat celebra rezoluție de pace a Reichstag-ului ca secretar de stat imperial și negociator al armistițiului german.El a fost ucis de tinerii naționaliști

germani în 1921, la câteva luni după publicarea cărții sale "*Experiențele mele în timpul războiului mondial*".[1*]

CONTRACTUL SECRET CU GERMANIA ȘI VATICAN

Unul dintre obiectivele principale ale lui Erzberger era asigurarea imunității diplomatice și a drepturilor extrateritoriale pentru Sfântul Scaun.[2*]

Încă din octombrie 1914, la câteva săptămâni după numirea sa ca șef de propagandă în străinătate, el a sugerat că în acea parte a Romei, pe malul stâng al Tiberiei, având un coridor la mare și un port, ar trebui să se stabilească un mic Stat papal neutral. Negocierile sale au dus în cele din urmă la un proiect de tratat, "Cu privire la recunoașterea puterii seculare a Papei". Acest contract, spune el, are aprobarea "personalităților competente ale Ministerului de Externe". Prima versiune a fost prezentată la începutul anului 1915 de către Erzberger și prietenii săi în cercurile Vaticanului. Acesta a fost formulat cu o rigurozitate caracteristică.

Următoarele fragmente din acest tratat secret sunt din cartea lui Erzberger (pagina 127 și urm.):

"Articolul 1.
Puterea seculară a Papei este cuprinsă de dealurile Vaticanului,împreună cu o conexiune cu Tiber și cu trenul spre Viterbo producând fâșii de teren și conducind la termenul cu numele de Stat Papal. . .
Articolul 2*.*
Statul Papal este pentru totdeauna independent și neutru. Independența și neutralitatea acestuia sunt garantate de toate puterile contractante.
Articolul 3.
Suveranul Statului Papal este Papa.
În timpul vacanței Sfântului Scaun Apostolic, suveranitatea aparține Colegiului Cardinal.
Articolul 4.
Membrii Statului Papal sunt, legatul papal, nunții și

[1*]Experiențe în timpul războiului mondial, de ministru finanțelor al Reichului A. D. Matthias Erzberger,editura germană, Stuttgart & Berlin, 1920.

[2*]A se vedea extrasul din cartea "Vaticanul global" de către cavalerul maltez instruit de iezuiți,Francis Rooney, paginile 206-208 atașate la sfârșitul acestui capitol.

internunți, membrii curții papale, oficiali ai administrației palatul papal și statele papale, membrii gărzii papale și spirituali care trăiesc permanent în statele papale. . .

Articolul 5.

Regatul Italiei se angajează, în termen de doi ani de la ratificarea prezentului tratat, să faca pasabil Tiberul de-a lungul graniței Statelor Papale și de acolo pînă la mare pentru nave maritime cu un tiraj de cinci metri.Navele papale pot naviga în orice moment Tiberul de la și spre mare, fără a se supune în niciun fel suveranității italiene.Dacă Italia se află într-o stare de război sau dacă, din alte motive, consideră că trecerea trebuie blocată pentru traficul general, navele papale trebuie să beneficieze de un șenal navigabil acordat de serviciul de semnalizare maritimă. Navele papale sunt considerate în război și în pace de toate puterile contractante ca fiind de natură externă și nu sint subordonate nici unei interferențe a vreunei puteri străine.

Articolul 6.

În termen de șase luni de la data ratificării prezentului tratat, Regatul Italiei va plăti Sfântului Scaun suma de 500 milioane lire, care sunt destinate să acopere costurile curţii papale și administrația bisericii din stat.

Articolul 7.

Suveranitatea în Statul Papal include suveranitatea financiară și judiciară. ...

Articolul 8.

Reprezentanții diplomatici ai puterilor străine, care sunt acreditați la Sfântul Scaun, se bucură ei înșiși, familiile lor și slujitorii lor, precum și sediile lor rezidențiale și de afaceri, precum reprezentanții diplomatici de același rang, atestați de guvernul italian de privilegiile și imunitățile Statului Papal. Dacă puterea pe care o reprezintă și Regatul Italiei, intră în stare de război sau se opresc relațiile diplomatice, acestia trebuie să meargă cu familiile lor în Statul Papal. . .

Articolul 9.

În scurt timp după ratificarea prezentului tratat, puterile contractante vor invita toate puterile care nu au semnat puterea seculară a Papeipentru teritoriul menționat la

articolul 1 și cea prevăzută la articolul 5 alineatul (3), sa recunoască extrateritorialitatea navelor papale.

Articolul 10.

Acest contract trebuie ratificat cât mai curând posibil.Certificatele de ratificare vor fi depuse la Sfântul Scaun.Contractul intră în vigoare la data depunerii contractului de ratificare.

Nu este surprinzător faptul că, guvernul liberal din Italia a respins această încălcare planificată a suveranității țării sale de către Germania și Vatican.
Dar asta nu era totul. Germania nu a oferit niciodatădat ceva fără a obține ceva. Domnul Erzberger îi informează în mod indirect pe cititorii săi despre ajutorul pe care Germania la primit de la Sfântul Scaun și ar trebui să-l primească.

COMITETUL CATOLIC INTERNAȚIONAL

După ce Italia a intrat în război de partea aliaților, a organizat Erzberger ca ministru de propagandă a Kaiserului în cooperare cu un ambasador al secretarului de Stat (anticristului) Papal, un comitet catolic internațional, în care fiecare țară era reprezentată de cinci sau șapte delegați.Scopul lor a fost să forţeze toate Partidele de război, ca independența teritorială și libertatea politică a Sfântului Scaun în viitoarea pace să fie garantate.Acest comitet catolic internațional și mai multe subcomisii s-au întâlnit în repetate rânduri în Elveția și Olanda.
Scopul principal al acestora era, să explice lumii punctul de vedere al Germaniei.
Erzberger ne spune, că înaltul funcționar al Curiei Romane cu care a negociat în Elveția, a fost responsabil pentru schimbul de prizonieri de război.Acela a fost monseniorul Eugenio Pacelli, actualul anticrist Papa Pius al XII-lea.

OFENSIVA PAPALĂ DE PACE

Negocierile dintre Erzberger și Pacelli au continuat în 1916. În luna iunie a aceluiași an, Erzberger a fost rugat de către secretarul de stat al Germaniei să informeze Vaticanul că, guvernul german este pregatit să accepte și să aprecieze serviciile pozitive ale Papei (anticrist)

în întrebările si problemele de pace. "El a consultat imediat" prietenul său, reprezentantul secretarului de Stat Papal în Elveția "[Pacelli], care credea că a sosit timpul " de a pune capăt războiului ". În timp ce trenul de pace al Vaticanului parcurgea primele staţii, a intervent o investigatie paralelă a Ministerului de Externe din Spania. Rezultatele pe care Berlinul dorea să le realizeze în 1916 au fost doar de natură diplomatică și psihologică.

Mai degrabă Germania a încercat să zdrobească frontul patriotic al aliaţiilor și să obțină o imagine clară a situației politice din tabăra aliată. Mişcarea de pace papală (anticristă) a corespuns astfel, exact cu scopul Kaiserului. În 1917, după ce Eugenio Pacelli a fost numit Nunțiu la München, Wilhelm al II-lea a devenit mai deschis în cererile sale. Potrivit biografiei oficiale a Anticristului, *Papa Pius al XII-lea* scrisă de Kees van Hoek (publicată la Londra în 1939 de Burns, Oates & Washburn, Ltd., editorul Sfântul Scaun), Kaiserul ia spus lui Mons. Pacelli, "că Papa mobilizează episcopatul pentru o ofensivă morală de pace în întreaga lume și influența sa specială asupra statelor catolice, printr-o promovare folositoare de pace (separată) între Italia și Austria ."

PROPAGANDA IEZUIŢILOR SUB PROTESTANȚI

Misiunea de propagandă a lui Erzberger s-a încheiat la scurt timp după ce Pacelli s-a stabilit în Germania.Cu laude de sinceritate ne povesteste Erzberger (la pagina 7) că, "un număr de preoți iezuiţi au fost de partea lui, oferind sevicii extrem de valoroase cu privire la clarificarea țărilor străine.

De asemenea, aceste activități de propagandă nu s-au limitat doar ln cercurile catolice.Pentru protestanții din America ar trebui să fie de interes să afle că aceşti prominenţi politicieni romano-catolici, au lucrat mână în mână cu cel mai înalt demnitar al (anticristului)Papei, organizînd inclusiv la așa numitele, "scrisori săptămânale evanghelice ". Aceste scrisori au fost editate de Dr. Deissmann, profesor de teologie protestantă la Universitatea din Berlin și sunt adresate în mod special protestanților americani. "Profesorul Deissmann," spune Erzberger, "a fost foarte priceput să-și creeze listele de adrese. . . Am adaptat în mod deliberat conținutul acestor scrisori la interesele americane. Profesorul

Deissmann a avut un motiv bun pentru a fi mulțumit de acțiune.Secretarul general al Consiliului Federal al Bisericilor Crestine din America,reprezentând treizeci de organizații bisericești evanghelice cu 125.000 de congregații, a menținut legături strânse cu el.
"Acest domn poate nu ar fii făcut acest lucru dacă ar fi știut că aceste "scrisori evanghelice săptămânale" au fost finanțate și în ultima instanţă - conduse de șeful propagandei Erzberger și de asistenții lui iezuiţi..Asasinarea lui Erzberger în 1921 a fost planificată de timp îndelungat.Tinerii fanatici care l-au ucis au fost doar instrumentele altora, care doreau să elimine acest barbat care știa prea multe.
El a spus deja prea mult și a fost prea strâns legat de evenimente, în care susținătorii actualului Război Mondial vedeau umilirea Germaniei.

ACTIVITĂȚILE LUI PACELLI DUPA RĂZBOI

Șederea lui Mons. Pacelli în Germania a durat mai mult de doisprezece ani.El a trait în München în perioada de scurtă durată a Republicii Sovietice Bavareze cu care s-a luptat și în timpul primei lovituri de stat a lui Hitler în 1923. Atunci când Franța a ocupat zona industrială Ruhr, deoarece Germania a refuzat să continue plățile de reparare iar Nunțiul a fugit, deși nu a fost acreditat în Prusia,
demonstrativ în capitala bavareză în Dusseldorf, în prusaca Țara Rinului și la îndemnat pe prietenul său Achille Ratti, mai târziu (anticristul)Papa Pius al XI-lea, să publice o condamnare deschisă a "Aventurii din Ruhr." În 1925 a obținut un Concordat cu Bavaria, un Concordat cu Prusia în 1929, când a fost numit Nunțiu la Berlin, în cele din urmă a semnat în 1933 celebrul Concordat cu toată Germania lui Hitler. "Cardinalul Pacelli", scrie Kees van Hoek, biograful său oficial catolic în 1939, "a fost întotdeauna cunoscut pentru tendința puternică față de Germania". Deci, germanii și italienii au acum motive întemeiate de a se bucura de medierea Anticristului Papa Pius al XII-lea în numele lor.
Deoarece trecutul lui arată, că el mai degrabă decât Hitler, pe care-l cunoștea bine din timpul celor șapte ani petrecuţi München, să condamne, a semnat un Concordat cu naziștii, pe care a încercat să-l negocieze în ultimul război cu Kaizerul german.El se teme de radicalii

germani, la fel cum predecesorul său se temea de bolșevici. Ca și Anticristul Pius al XI-lea, el este legat prin familie cu burghezia fascistă.Unchiul său, un bancher faimos, a fost fondatorul și spiritul antreprenorial al, Banco di Roma, una dintre cele mai mari Bănci și Case de Investiții din Italia.
Fratele său, Francesco Pacelli, cel care a redactat Tratatul Fascist Lateran, a întâlnit mai mult de o sută de conferințe secrete cu Mussolini înainte de semnarea contractului.
Papalitatea anticristă, poate și sigur va supraviețui, fără îndoială, sistemului actual fascist din Italia, dar în timpul vieții sale, Eugenio Pacelli va continua să susțină interesele Italiei și sub toate regimurile posibile, Germania va continua să fie sabia Bisericii Romei,
atâta timp cât nu devine anti-catolică.
Astăzi, diplomația papală (anticristă) lucrează din nou în spatele culiselor. Judecând după raportul ei din ultimul război și din înclinațiile personale ale actualului Papă (Anticrist) și consilierul său iezuit, Curia nu este o instanţă de judecată altruistă şi sublimă aşa cum ar trebui sa apară americanilor, chiar și Papa (Anticrist) are de luptat cu problemele politice. Odată cu răspândirea ideii că Papa, ca "Conducator al Creștinităţii" va fii viitorul președinte şi judecator al conferinței de pace, cu toate acestea, politicienii clericali pot în cauza lor să dovedească doar un serviciu negativ.
Atât protestanții cât și catolicii ortodocși, care nu cred în vreun "lider al creștinătății" au concluzionat că la urma urmei în 1915, aliații nu au fost rău sfătuiți la Londra.

SUPLIMENTAR Capitolul XII.

Comentariul președintelui Bush cînd a vrut să viziteze Vaticanul este puțin cunoscut, dar foarte semnificativ în relațiile dintre SUA și Sfântul Scaun, pe care Casa Albă și Ministerul Afacerilor Externe l-au susținut și l-au câștigat cu greu.
La 11 ianuarie 2007, Președintele a semnat Legea Autorităților de Stat din 2006. Aprobată de Congres la sfârșitul lunii decembrie 2005, drept una dintre ultimele legi adoptate de Senat, înainte de a trece președinția după alegerile din 2006, această lege a deschis calea pentru președinte, să semneze un regulament de punere în aplicare, cel al

misiunii de observare a Sfântului Scaun, acordîndui imunitate şi privilegii diplomatice la Organizaţia Națiunilor Unite.

Practic prin ordinul executiv, pentru Sfântul Scaun nu se schimbă nimic. Misiunea lor la ONU în New York a fost de peste patru decenii bine dezvoltată. Bineinţeles prin ordinul executiv, conferiţele de drepturi au fost importante măsurii simbolice, la poziția specială a Sfântului Scaun la Națiunile Unite de păstrare şi protejare.

După aderarea sa la Națiunile Unite în 1964, Sfântul Scaun a fost un "stat permanent observator" și nu un membru cu drepturi depline.Aceasta înseamnă că Sfântul Scaun poate participa la reuniuni și dezbateri ale Adunării Generale și ale Consiliului de Securitate, avind dreptul de a vota asupra problemelor procedurale, și chiar poate purta proiecte de rezoluții.

Ceea ce nu poate face este să voteze asupra adoptării rezoluțiilor.

În 2002, Secretarul General al Națiunilor Unite, Kofi Annan, se adresase Nunțiarului Vaticanului la ONU de atunci, Arhiepiscopul Celeste Migliore și l-a rugat să ia în vedere calitatea de membru deplin. În anii anteriori, Sfântul Scaun a împărtășit denumirea de Permanent Observator cu mai mult de o duzină de alte națiuni, dar una dupa alta și-au sporit statutul de membru cu cel de drepturi depline, chiar și Elveția. A sosit timpul, a cerut Annan, ca Sfântul Scaun să facă același lucru.

Fără îndoială, Sfântul Scaun ar fi putut obține statutul de membru deplin dacă Migliore și colegii săi şi-ar fi exprimat dorința, oferită nu numai de Annan, ci și de foștii Secretari Generali a fost oferită și încurajată.

În plus, după cum am văzut, Sfântul Scaun are o lungă istorie a relațiilor diplomatice, a angajamentelor globale și o suveranitate recunoscută, care îi acordă statutul de membru deplin în cadrul Națiunilor Unite. Sfântul Scaun ar putea obține cu ușurință voturile necesare pentru a fi acceptat ca membru cu drepturi depline.

Arhiepiscopul Migliore a sugerat propunerea lui Annan la unii dintre colegii săi din ONU, pentru ai intreba şi consulta cu mare atenţie în acestă chestiune.Dar aceste discuții au confirmat doar ceea ce Migliore credea deja, și anume că statutul de membru deplin, în loc să îmbunătățească rolul Sfântului Scaun, i-ar distrage atenția.

Spre deosebire de alte națiuni, Sfântul Scaun reprezintă o

circumscripție din întreaga lume, împrăștiată între țări care adesea sunt într-un dezacord violent. Calitatea de membru ar periclita in mod inevitabil, neutralitatea Sfântului Scaun și-l va forța în alianțe politice și blocuri electorale.

De asemenea, l-ar forța să ia poziție tacită pentru aceste alianțe și blocuri, pe care nu le reprezintă.Nici una dintre aceste opțiuni nu era acceptabilă pentru Sfântul Scaun.Prin menținerea statutului de observator permanent, Sfântul Scauna a putut continua să lucreze pentru propria agendă universală, să exercite influență, dar să stea deasupra lucrurilor - să încheie afaceri - și să-și păstreze universalitatea și autoritatea morală.

Provocarea a fost, să se asigure că statutul va ramîne într-adevăr permanent.Pentru a dovedi locul său legitim la Națiunile Unite, Sfântul Scaun deţinea doar o singură bucată de hârtie, o scrisoare din 1964, cu care Secretarul General de atunci U Tant, a numit participarea Sfântului Scaun, ca Stat permanent observator.Statutul Sfântului Scaun a fost de-a lungul anilor ocazional contestat, nu de către State, ci de organizații externe (în special de un grup de susţinatori ai avortului numit "Catholics for Free Choice = catolici pentru libera alegere") care au dorit să reducă sau să renunțe la influența lor la Națiunile Unite.

Acum, că Vaticanul a fost suveran îndelungat fară dobîndirea statutului de membru, a apărut fii recomandabil să-și consolideze statutul de observator permanent și să-l facă oficial. La 1 iulie 2004, la cea de-a 40-a aniversare a participării Sfântului Scaun la Națiunile Unite, Adunarea Generală a avut nevoie mai puţin de zece minute, să adopte o rezoluție prin consens, care confirmă "drepturile și privilegiile Sfântului Scaun ca observator permanent".

Pe când Președintele american se bucura de toate privilegiile și imunitățile membrilor titulari ai Organizației Națiunilor Unite extinse la Sfântul Scaun, el a oferit o garanție suplimentară a permanenței Sfântului Scaun la Națiunile Unite și a reafirmat statutul său unic.

Când președintele Bush a emis ordinul executiv 13427 la 7 martie 2007, Statele Unite au recunoscut public diplomația Sfântului Scaun a fii de mare importanţă - atât pentru interesele Statelor Unite cât și pentru întreaga lume.

Sursa: Extras din cartea "The Global Vatican" (Vaticanul Global) de Cavalerul Maltez instruit de iezuiti, Francis Rooney, paginile 206-208.

ROMA, PAPA ȘI UNIUNEA EUROPEANĂ

Autorii **Richard Bennett** și **Michael de Semlyen** ne-a permis prietenos, de a traduce si publica acest articol în germană (aici in romåna).
Richard Bennett a fost hirotonit ca preot în 1965. În 1985 la vârsta de 48 de ani a trăit convertirea și renașterea.Fără multa cumpănire, el a părăsit Biserica Catolică.Astazi autorul evanghelist si operatorul site-ului Berean Beacon, locuieste in SUA.

Michael de Semlyen este un evanghelist britanic şi autorul cărții https://www.librariamaranatha.ro/toate-drumurile-duc-la-roma.html Împreună cu Richard Bennett, el informeaza pe site-ul Reformation Faith (Reforma credinței) despre adevăratul și falsul ecumenism și susține Reforma Credintei.

Articolul a fost scris la sfârșitul anului 2006.

Dragi prieteni,

Vaticanul a fost cea mai puternică instituție din Europa, și deși influența sa a decăzut pe timpul Reformei, el a trait în ultimele două secole o uimitoare renaștere. Națiunile protestante din Europa, care s-au despărțit de Biserica Romană totalitară în religie, politică și economie, par să se întoarcă oarbe la vechiul lor jug.
Scutirea de impozit acordată de Banca Vaticanului în Italia, făcut posibil Vaticanului să manipuleze multe companii multinaționale. Cu toate acestea, această influență nu este comparabilă cu influența pe care o are Vaticanul în Europa privind politica și religia mondială. Un preot iezuit a scris în cartea sa, **Inside the Vatican(În interiorul Vaticanului)**: "În ciuda importanței papalității pentru Biserica Catolică și rolul său crucial în afacerile internaționale, cei mai mulți catolici sunt susținătorii unei politici globale a lumii, în general mecanismele interne sunt necunoscute.

"[1] Această necunoaştere devine deosebit de clară în ceea ce privește rolul Vaticanului în crearea UE. Dacă națiunile protestante ale Europei vor să rămână libere, adevărații credincioși de pe ambele părți a Continentului trebuie să

informeze despre Biserica Romei și despre UE și aceasta sa fie o mişcare în rugăciune înaintea lui Dumnezeu.În caz contrar, trebuie să se țină seama de întoarcerea Inchiziției.

Este dorinţa autorilor ca acestă studie, să scoata la lumina una dintre cele mai puternice actuale instituții din lume.
Intenția noastră este de a atenționa oamenii și de ai încuraja și pe alții să facă același lucru.
Vă rog răspândiți acest articol sau publicați-l pe site-ul dvs!

Cu îngrijorare profundă despre Noua Europă, care este în procesul de elaborare.

Richard Bennett și Michael de Semlyen

Biserica romano-catolică și Papa sunt respectate și admirate pe plan mondial.Biserica romană este considerată ca o instituție bine organizată, de succes și influentă, dar și venerabilă și autoritară.Că această succesiune a ministerului papal evocă o asemenea admirație necritică, este unică printre biserici.Nici-o altă instituție globală nu are o astfel de caracteristică.
Declarațiile Bisericii Catolice la întrebări morale, îi este atribuită o mare greutate.Papalitatea de astăzi se bucură de o reputație atât de înaltă încât a găsit chiar și acceptarea în rândul evanghelicilor.Aceștia din urmă au încetat, în cea mai mare parte, să pună la îndoială învățăturile papalității.
De ce ar trebui să luăm o poziție diferită de cea generală?
Noi o facem pentru că Domnul ne-a poruncit să proclamăm adevărul și avertismentul Său. Noi credem că marele predicator britanic Dr. Martyn Lloyd-Jones avea dreptate, când a spus că,*" Biserica romano-catolicaă este minciună și înșelăciune; ea reprezintă într-un mod diabolic cea mai rea apostazie ...Ea controlează sufletele membrilor ei cu mînă de fier, la fel cum a făcut comunismul și național-socialismul și ea este sinonim cu un sistem totalitar."*[2]

Declarațiile Papale privind Europa

La 31 august 2003, Papa Ioan Paul al II-lea a pus viitorul noii

Europe în mâinile Fecioarei Maria. Revista catolică Zenit a scris:

"El a pus Europa în mâinile Mariei, pentru a crea se o simfonie a națiunilor si astfel angajarea lor în crearea unei civilizații a iubirii și a păcii.`Duminica trecută, Sfântul Părinte a stăruit ca, Constituția europeană să recunoască explicit rădăcinile creștine ale continentului, ca acesta sa asigure viitorul."[3]

Învățătura oficială a Bisericii Catolice arată clar că această afirmație referitoare la, "rădăcinile creştine ale continentului" este o fațadă.Când Papa sau Biserica Romană utilizează termenul "creştin", ei înțeleg termenul în sensul "romano-catolic".Un document recent din Roma a condamnat, "Tendințele de a citi și de a interpreta Sfânta Scriptură în afara tradiției și instituțiile de învățământ a Bisericii "[4]

Roma susține în mod oficial, că Biserica Catolică este adevărata Biserică a lui Hristos. Documentul prevede:

"Deci, există o singură biserică a lui Hristos, cei ce subsistent din biserica catolică, succesorul lui Petru și de episcopi îndrumați în comuniune cu el.[5]

În acelaşi mod în care naziştii au declarat non-arieni ca fiind non-oameni, aşa Biserica Romei declară alte biserici ca fiind non-biserici. In textul oficial asta înseamnă:

"Comunitățile bisericești, pe de altă parte, care nu păstrează episcopatul valabil și realitatea originală și completă a misterului Eucharistic, nu sunt biserici în adevăratul sens al cuvântului ..." [6]

În același document, Dominus Iesus (5 septembrie 2000) se află într-o Nota de subsol referitoare la un decret (Unam Sanctam, 13 septembrie 1302), care prevede:

"Noi explicam în felul următor, că toată creatura umană prin pierderea fericirii sufletelor lor, trebuie să fie supusă Papei de la Roma, care el le spune acestora și tot el determină."[7]

Atitudinea bisericii romane este evidentă în documentele sale oficiale. Odată ce națiunile protestante au fost de acord cu noul stat european și constituția sa, planul Vaticanului de a "re-creştiniza" Uniunea Europeană va fi pus în practică. Astfel a raportat Sunday Telegraph din Londra:

"Papa se pregătește în toată liniștea să preia domnia, de care crede şi este sincer convins, că este dreptul său divin

– domnia sa, este noul Sfântul Împărat Roman, care conduce lumea de la Ural pîna la Atlantic."[8]

Vaticanul o "contribuție unică" la UE

UE are deja cele mai multe trăsături care caracterizează o națiune. Are un pașaport, un drapel, o monedă unică și un Imn.
În constituția sa, ea pregătește în prezent birourile obișnuite pentru națiuni precum președintele, ambasadorul internațional și ministrul de externe. Vaticanul suflă viața sa conştiincios în toate, spunând că aceasta este "o contribuție unică la proiectarea unei Europe cosmopolite". Papa scrie în Ecclesia *în Europa* (Biserica în Europa):

> *"Biserica Catolică poate fi considerată una și generală – chiar daca bisericile actuale sunt diverse – biserica face o contribuție unică la construirea unei lumi deschise Europei.De la Biserica Catolică provine acest model de unitate esențială în diversitatea expresiilor culturale, cu conștiința aparținând unei comunități mondiale, care este înrădăcinată în comunitățile locale, dar fără a se epuiza în ele, adică sensul simbolic al unificării care depășește limitele discernământului.*[9]
> *"Bisericile individuale ale Europei nu sunt doar instituții sau organizații private. Mai degrabă, ele își desfășoară activitatea sub forma unor instituții specifice care merită o recunoaștere juridică deplină a legislației civile."*[10]

A vorbi despre "bisericile individuale din Europa" este doar un pretext. Vaticanul se vede ca **fiind singura biserică** și anunță oficial:

> *"Credincioșii trebuie să recunoască, că exista o istorică succesiune apostolică de continuitate înrădăcinată, intr-e biserica înfiinţată de Hristos şi cea Catolică."*[11]

Aceste declarații publicate arată clar, că biserica catolică, în afară de faptul că se consideră a fi "o contribuție unică" la crearea unei Europe deschisă întregii lumi, solicită „recunoaştere juridică" , care este compatibilă cu propria "lege civilă".Timp de secole, aceasta a fost temelia pentru manipularea politică de către Vatican.Biserica Romei, care își pregătește cu atenție propria ordine juridică, nu va tolera rivalii – pe de altă parte „*Comunităţile bisericeşti* care nu păstrează episcopatul valabil și realitatea originală și completă a Misterului euharistic, nu sunt biserici în adevăratul sens."[12]

Desigur comunitaţile bisericeşti nu vor juca nici un rol, în ceea ce priveşte "contribuţia la crearea unei Europe cosmopolite"!
Adrian Hilton a avertizat într-un articol recent în *The Spectator*:

> *"Obiectivele unității religioase a Europei, sunt mult mai mult camuflate decât planurile pentru unitatea politică.Cu toate acestea, eforturile de a crea o Europă catolică sunt destul de evidente.Papa a cerut recent ca "Dumnezeu" să fie menționat în Constituția Europeană și mulți conducători politicieni catolici și Episcopi s-au alăturat acestei cereri.Deși o astfel de referință,superficial, luată în considerare, provoacă doar contradicția ateiştilor europeni și a umaniștilor şi trebuie luat în considerare că, Vaticanul când vorbește despre Dumnezeu, vorbește despre el însuși, considerându-se vice-regentul infailibil al lui Dumnezeu pe pământ, ca organ de conducere prin care Dumnezeu vorbește; într-adevăr, biserica romană se consideră conform Dominus Isus (5. septembrie 2000), ca singurul mijlocitor al mântuirii pentru cei aleși de Dumnezeu și insistă asupra faptului, că toate celelalte biserici, inclusiv Biserica Angliei,nu sunt biserici în adevăratul sens."*[13]

Adevăratul înțeles al mesajului Papal către Europa

Documentul Ecclesia din Europa este una dintre cele mai sofisticate declarații ale Papei Ioan Paul al II-lea. Este o capodoperă, care proclamă superficial mesajul creştin, dar care de fapt propaghează riturile şi ritualurile papalitaţii. De exemplu, ideea de "evanghelia speranței" este menționată de patruzeci de ori în această disertație. Mesajul, astfel formulat, nu este un mesaj de speranță; mai degrabă este o foarte inteligentă înșelăciune. De exemplu paragraful 74, începe cu declarația:
"Importanța exercitării sacramentelor trebuie să aibă prioritate, ca acțiuni ale lui Hristos și ale Bisericii, decretat pentru Slujirea lui Dumnezeu, pentru sfințirea poporului lui Dumnezeu și pentru edificarea comuniunii bisericești." Papa prezintă sacramentele simbolice vizibile ca mijloace eficiente pentru mântuire. În loc de ascultare directă față de Isus Hristos, după cum a cerut el în Evanghelia credinței, sacramentele sunt portretizate ca "acte ale lui Hristos".

Aceasta este ceea ce înțelege Vaticanul prin "Speranță". Aceste sacramente conform învățăturii oficiale a Romei sunt necesare mântuirii:

> *"Biserica spune, că sacramentele noului legământ pentru credincioși sunt necesare pentru mântuire [Vgl. K. v. Trient: DS 1604].*
> *"Harul sacramental" este harul Duhului Sfânt, dat de Hristos fiecărui sacrament. "*[14]

Sacramentele Bisericii Romane neagă acțiunea imediată a lui Dumnezeu în Isus Hristos, precum și preoția lui Hristos și negarea puterii lui Hristos ca mediator. Biserica romană neagă lucrarea de sfințire de către Dumnezeu şi a Duhul Sfânt, prin dăruirea puterii Duhului Sfânt de a transmite harul, ea transferă la propriile ritualuri. Prin aceasta ea neagă dreptul lui Dumnezeu, Tatăl care iartă păcatele și justifică păcătoșii. Aceasta este realitatea din spatele ideii "Evangheliei speranței", caracteristică mesajului Papei către Europa. De secole, Roma a pus sacramentele în locul Evangheliei și astfel, a deteriorat în mod permanent, harul lui Dumnezeu. Mesajul papal către Europa dezonorează pe Dumnezeu și este un blestem pentru oameni.

Noi suntem la un punct de răscruce în istorie, un punct în care Sfântul Imperiu Roman se formează sub forma unui super Stat european.În istorie, Papalitatea întotdeauna s-a însuși guvernat și nu a fost niciodată supusă vreunei alte puteri decât puterea lui Dumnezeu. Ca oameni credincioși ai Bibliei, trebuie să căutăm și aflăm de vremurile în care trăim și tot noi trebuie să examinăm istoria UE, pentru a înțelege ce se ascunde în spatele planurilor Bisericii romane.

O scurtă istorie a UE

După distrugerea, devastarea și extraordinar de mulți morți după cel de-al doilea război mondial, oamenii de stat și politicienii au dorit să se asigure că astfel de lucruri nu se vor mai repeta.

În 1946, Winston Churchill a sugerat în discursul său celebru din Zurich Elveția, că "trebuie să creăm un fel de, Statele Unite ale Europei". De altfel nu este asa cum adesea unii entuziaști ai UE susțin, angajamentul Angliei pentru un proiect european.

Churchill a avut o viziune a Europei Occidentale cu state libere, independente, suverane, dar nu în sensul unui super-stat federal

nedemocratic. Națiunile ar trebui să colaboreze pentru a căuta o cooperare și o armonie fără precedent.În anul1950, a fost proiectat Planul Schuman conform căruia, administrarea supranațională a cărbunelui și oțelului german și francez, ar trebui să pună bazele unității economice europene.Consolidarea parțială a sectoarelor economice ale celor doi dușmani tradiționali, ar trebui să creeze o pace durabilă.Ministrul de Externe al Franței, Robert Schuman și cancelarul german Konrad Adenauer au semnat un acord în calitate de cofondator -Tratatul de la Paris - așa-numitul "Tratat de instituire a Comunității Europene a Cărbunelui și Oțelului" (CECO, "Tratatul Montan").Ca și colegii lor Jean Monnet și Paul Henri Spaak, au fost ambii convinși catolici, care au împărtășit viziunea papilor postbelici de a crea o Europă re-catolicizată și unită. Adenauer și Schuman, precum și Alcide De Gasperi, au fost cei trei "întemeietori" și urmează să fie canonizați într-o procedură a Vaticanului datorită meritelor lor în crearea noii Europe "în conformitate cu regulile Bisericii Romano-Catolice".
Comunitatea Economică Europeană (CEE) a fost înființată în 1957 * creată prin Tratatul de la Roma; Italia, Olanda, Belgia și Luxemburg s-a alăturat Franței și Germaniei,ca să reducă barierele comerciale între statele membre și să stabilească o politică economică comună. Toţi, cei care fac efortul să citească contractul lung și umflat, își va da seama că scopul proiectului a fost întotdeauna crearea unei unități politice sub pretextul cooperării economice,"o uniune mai strânsă." [15]
În 1962, politica agricolă comună a fost introdusă cu o piață europeană unică și o menținere a prețurilor care a favorizat fermierii francezi. Tehnocratul de Nord-Vest a comentat formarea proiectului european dezvoltat la acel moment:

> *„Fascismul din Europa se dezvoltă într-o formă politică economică mai respectabilă, iar Tratatul de la Roma va fi în cele din urmă implementat pe deplin. Visul unui Sfânt Imperiu Roman, recâștigarea puterii de a domina și de a conduce așa-numitele forțe ale umanității creștine din lumea occidentală nu este mort, ci trăiește în camerele din spatele fiecărei capitale din Europa Occidentală; conducătorii reprezentanților CEE sunt hotărâți să readucă Sfântul Imperiu Roman cu tot ce acesta include."* [16]

Aproape treizeci de ani mai târziu, London Sunday Telegraph a publicat aceeași îngrijorare într-un articol cu titlul "Un alt Imperiu Roman

Sfânt?" Articolul prevede:

> *"Vaticanul gândește notoriu în secole. Papa Ioan Paul al II-lea este cel mai politic papă al timpurilor moderne. În crearea unui stat federal de piață comună, care include de asemenea, țările din Europa de Est, precum și tulburările din Uniunea Sovietică, Papa vede cel mai mare potențial de a consolida puterea politică a bisericii catolice din nou, de la căderea lui Napoleon, sau de la Contra-Reformare.CEE a început sub inspirația politicienilor catolici - cum ar fi Adenauer în Germania, Paul Henri Spaak,Jean Monnet și Robert Schuman ...Carta socială a Comunității Europene și socialismul de Jacques Delors (președintele Comisiei Europene) sunt pătrunse de învățătura socială catolică. Dacă federalismul european triumfă, UE va deveni într-adevăr un imperiu. Nu va avea un Împărat, dar va avea Papă. E greu de crezut că Wojtyla nu știe acest lucru."*

În 1967, premierul Harold Wilson a anunțat că Marea Britanie va adera la Comunitatea Europeană (piața comună). Cetățenii britanici au votat într-un referendum, crezând că vor obține o cooperare economică mai strânsă, un fel de club, dar nu în sensul unui super-Stat în devenire.Din păcate, doar câțiva oameni au citit Tratatul de la Roma în anii 1960, aşa după cum la fel de puţini citiseră cartea,Mein Kampf (Hitler) în anii 1930. Politicienii și factorii de opinie, care ar fi trebuit să știe mai bine, au acceptat promisiunile, că nu va duce la pierderea suveranității naționale, dacă cineva urma să se alăture CEE.

În 1973, primul ministru Edward Heath a adus Marea Britanie în CEE - Heath era cu siguranță conștient de ceea ce făcea. Irlanda și Danemarca s-au alăturat în același an.În 1979, Parlamentul European aflat în Strasbourg, a fost înființat după primele alegeri directe. Cuvântul "economie" a fost evitat cu grijă și nu apare în denumirea acestui proiect, denumit acum Comunitatea Europeană (CE).

Grecia a aderat la CE în 1981, anul Uniunii Europene unită (SEE).

La acea vreme puterile executive, legislative și judiciare ale statelor membre au fost transferate treptat instituțiilor CE.Spania și Portugalia au devenit membre ale CE în 1986, care în acel moment includea douăsprezece state membre. În 1990, Germania de Est a fost unită cu Germania de Vest.În februarie 1992 a fost, Tratatul de la Maastricht, un

tratat al Uniunii Europene, semnat în Maastricht Olanda, de miniştrii de externe şi de finanţe ai statelor membre. Scopul a fost acela de a uni cele douăsprezece naţiuni într-o cooperare mai strânsă şi o "uniune şi mai strânsă" într-o serie de domenii care depăşesc economia şi comerţul. Pentru a realiza acest lucru, Comunitatea Europeană (CE) a fost redenumită Uniunea Europeană (UE). Tratatul de la Maastricht a reglementat uniunea economică şi monetară, care a condus în cele din urmă ca toate ţările membre să introducă o monedă unică.Cu toate acestea, dimensiunea religioasă nu a fost încă vizibilă, deşi a fost cheia structurii rezultate. Printre liderii europeni cei mai influenţi în conducerea agendei de la Maastricht au fost Jacques Delors şi prim-ministrul olandez, Ruud Lubbers (ambii au învăţat în şcolile iezuiţilor) şi convinsul catolic şi cancelar al Germaniei, Helmut Kohl şi premierul Felipe Gonzalez în Spania.Aceşti patru lideri politici au fost toţi produsul doctrinei sociale romano-catolice, care proclama că "nu există o sarcină mai nobilă decât unificarea continentului nostru" şi care consideră, că ideea unei Europe unite este un obiectiv esenţial al Bisericii Catolice.

A urmat *Tratatul de la Amsterdam* şi a fost semnat în 1997 pe calea unei "uniuni şi mai strânse", ceea ce înseamnă de fapt, că Suveranitatea naţională individuală a statelor a devenit tot mai restrinsă; în acest sens a fost urmat principiul, *acquis communautaire* (**ceea ce sa realizat nu poate fi anulat)**.Tratatul de la Amsterdam a transferat mai multe autorizaţii pentru Comisia **ne**-electată şi în special pentru un preşedinte **ne**-ales ca iniţiator, administrator, mediator, negociator şi gardian al tratatelor. *Tratatul de la Nisa*, adoptat în decembrie 2000 şi semnat de către Primul ministru Tony Blair, a fost ultimul dintr-o serie de tratate care au redus treptat suveranitatea Marii Britanii.**În Nisa a fost proclamat în cele din urmă şi irevocabil, UE, ca Stat federal suveran.**O nouă lege penală europeană, Corpus Juris, va înlocui clasicul, dreptul britanic penal, dobândit. Elemente importante precum juriile şi Habeas Corpus (principiul de retragere a libertăţii private nu este permisă fără o hotărâre judecătorească),sunt în această nouă lege penală complet absente [18].

Autoritatea UE

Chiar înainte de intrarea în vigoare a Tratatului de la Nisa, Convenția Europeană a prezentat un prim proiect de constituție europeană în octombrie 2002, sub conducerea președintelui francez Valery Giscard d'Estaing. La 13 iunie 2003, a fost finalizată versiunea finală a conceptului de Tratat constituțional al UE. London Daily Telegraph a declarat:

„Pe sunetele lui Beethoven - Oda bucuriei, a declarat, că Conventul pentru viitorul Europei, pentru o constituție scrisă

a unei Uniuni Europene gigantice cu 450 de milioane de cetățeni, care reunește Orient și Occident, a fost ieri aprobat. Valery Giscard d'Estaing, președintele instituției care cuprinde 105 persoane, a ținut sus un text ... ‚Am semănat o sămânță și sunt sigur că această sămânță va înflori și va da roade. Vocea Europei va fi ascultată și respectată la nivel internațional. În locul unei Europe semiformate, avem acum o Europă cu identitate juridică, o monedă unică, o lege comună, o Europă cu forțe proprii de apărare.”

Despre aceasta nu s-a votat.

Dl. Giscard, cunoscut pentru stilul său autocratic în cele 16 luni de dezbateri furtunoase, a hotărât peste capetele deputațiilor parlamentari, peste deputații din Parlamentul European si trimișii naționali, și a făcut propria evaluare, prin care ar exista un acord general.Puțini au fost dispuși să perturbe Party-ul și să facă apel la leneș ... ***Constituția conferă UE un "statut juridic" deplin și are ca efect faptul , că legislația UE are prioritate față de legile statelor membre****.Aceasta interzice Westminster (Parlamentului Britanic) să adopte legi privind majoritatea afacerilor naționale - agricultură, justiție, energie, politica socială, cooperarea economică, transporturile, mediul și sectorul sănătății - cu excepția cazului în care Bruxelles decide să renunțe la putere."*[19]

"Dacă noua Constituție va fi adoptată, UE nu va mai fi o organizație a tratatelor în care statele membre pot conveni să cedeze competențele în anumite zone la Bruxelles, iar dacă este necesar, să poată revendica din nou acestea.În schimb, UE însăși a devenit un centru de putere și poate semna în mod independent tratate internaționale.

Ea va avea propriul președinte, propriul ministru de externe și unul independent de politica externă; are propriul parlament, o curte supremă,un drapel, un imn și propria monedă.Va fi un stat suveran, de fapt un superstat federal.Statele membre ale căror constituții trebuie să se supună acestei constituții superioare își vor pierde suveranitatea.Noul ordin va fi ireversibil.
Dl Giscard a precizat că veto-ul național va fi eliminat în 50 de domenii, inclusiv în legislația privind imigrația și azilul."[20]

Conform noilor legi ale Constituției, nici o națiune nu va avea voie să se despartă de UE, cu excepția cazului în care statele membre votează cu o majoritate de două treimi pentru separarea unei națiuni de UE.

Același spirit de dominație

UE va acționa „în toate domeniile politicii externe, și ea va forma o politică de apărare comună;"totuși deciziile importante trebuie luate în unanimitate. Curtea Europeană de Justiție, căreia i-se acordă atribuții puternice, va asigura ca Statele membre "să sprijine în mod activ și pe deplin politica externă și de securitate comună a UE". Articolul 8 din proiectul de Constituție, care include și "obligația statelor membre de a coopera cu Uniunea", confirmă supremația legilor UE privind legislația statelor membre.[21] Un procuror din cadrul UE va putea să pedepsească criminalitatea transfrontalieră, o noțiune vagă,care va permite Bruxelles-ului să își asume jurisdicția asupra întregii UE.Constituția nu are o bază democratică reală și este clar orientată spre consolidarea structurii puterii UE în favoarea unei elite europene.Fără îndoială, există o intenție de a pune în aplicare acest lucru cu un minim de proceduri de revizuire democratică.
Acest spirit al autocrației absolute, care predomină în UE, vine înfricoșător de apropiat de spiritul care predomină în Vatican: "Papa nu poate fi adus în fața justiției de nimenea" [22] În întreaga istorie deviza Romei este întotdeauna: "Nici o responsabilitate."

Legile Vaticanului sunt:

"Este unicul drept al Pontifului Roman potrivit

can.1401:1 (legea canonică) de a impune o pedeapsă bisericească celui mai înalt funcționar public."[23]

Același spirit al despotismului în ambele instituții ar trebui să ne facă să fim atenți.

Abandonarea a 1000 de ani de istorie

Tratatul care guvernează noua constituție și care trebuia să fie votat la Conferința guvernelor din 2004, a fost mai amplu decât orice alt tratat anterior. Derek Heathcote-Amory, reprezentantul Partidului conservator a Convenției constituționale (de asemenea: Convenția europeană, condusă de Roman Herzog din 1999-2000. 2002-2003
a fost proiectul autoritar pentru o Constituție europeană) a descris-o pe bună dreptate, ca fiind "mai cuprinzătoare decât tratatele de la Maastricht, Amsterdam și Nisa".
Consecințele unei astfel de schimbări extraordinare, "abandonarea a 1000 de ani de istorie", nu au fost încă recunoscută de majoritatea britanicilor.
Bucată cu bucată, contract după contract, mai întâi CEE, apoi CE, apoi UE; Oamenii s-au obișnuit cu Europa și nu mai sunt interesați de aceasta; aud atât de multe povești tulburătoare despre Bruxelles, presupusele pericole de independență și suveranitate și euroscepții care doresc să declanșeze "alarme false". Acest lucru se întâmplă atâta timp, cât ei pot gândi - și în cele din urmă, Marea Britanie are a patra economie cea mai mare din lume și în mare măsură au experimentat prosperitate, iar acum brusc, acest lucru ar trebui să fie periclitat! Problema este că pericolul pândește deja înaintea ușii.
Mulți care apreciază independența Marii Britanii și care nu vor să renunțe la ceea ce au luptat în două războaie mondiale, sunt conștienți de acest lucru. Dacă Constituția UE va fi ratificată de parlamentul britanic, ar fi pentru prima dată când Marea Britanie va fi supusă unei constituții scrise. Cum poate Marea Britanie să accepte o astfel de constituție,dacă această țară nu a mai făcut vreodată așa ceva? Răspunsul pare clar. Oamenii trebuie să fie de acord.Dacă însă prevalează Partidul Laburist, atunci nu va mai fi nici un referendum. Tony Blair, despre care se spune că intenționează să candideze la funcția de președinte al Statelor Unite ale Europei, si-a expus hotarîrea

împotriva unui referendum.El nu vrea, pentru că știe că nu poate câștiga.Mai mult, o campanie de pre-referendum va informa oamenii despre ce propuneri plutesc în spațiu și va descoperii ce s-a întâmplat deja.
Primul-ministru a promis să deschidă un referendum cu privire la o monedă unică înainte de preluarea mandatului său în 1997, dar până în prezent el a fost reticent în a face acest lucru, deoarece "condițiile încă nu sunt adecvate"- ceea ce înseamnă la rândul său că ar fii pierdut.

Simbolurile puterii UE

Sediul Parlamentului European este situat în Strasbourg Franța.Acest oraș este un simbol al integrării germano-franceze, care a susținut Sfântul Imperiu Roman sub Carol cel Mare. În decembrie 2000, UE și-a deschis noua clădire a parlamentului.Ca șablon pentru clădire a fost folosit de către artistul olandez Pieter Brueghel, faimoasa imagine a Turnului Babel. Imaginea lui Brueghel arată un turn care nu este încă terminat iar arhitectura noii clădiri UE seamănă cu această imagine. În fața clădirii parlamentului este o statuie a divinității feminine Europa care călărește un taur.În interiorul cupolei se poate vedea imaginea imensă a unei femei, care călărește un animal.Femeia care călărește pe un animal apare de asemenea imprimată, în moneda de 2euro.
Aceeași imagine a apărut pe timbrele UE, precum și pe timbrele emise în 1984 pentru comemorarea a, a doua alegere a Parlamentul European. Utilizarea deliberată a acestor simboluri de către UE, dă impresia că Europa va recurge la folosirea tuturor mijloacelor pentru a-și îndeplini această dorință.În Sfânta Scriptură, în Apocalipsa 17, apare o femeie care călărește pe un animal. Pentru credincioșii Bibliei, Biserica Romei a fost considerată de mult ca fiind această femeie.Această interpretare a profeției biblice a făcut mult pentru a avansa Reforma.Numai Roma papală este construită pe șapte coline, un sistem religios a cărui prelați sunt "îmbrăcați în purpuriu și stacojiu",un stat civil cu care "împărații pământului au practicat, adulter; ”istoria dovedește că din mâinile sale picură sângele creștinilor, care au fost credincioși Bibliei, "îmbătați de sângele sfinților și de martirii lui Isus".Roma papală, este singura instituție religioasă din lume care, pe ea însăși se desemnează și pe Fecioara Maria, ca "Mamă" (Biserica-mamă, Maica lui Dumnezeu).

Povestea revelează, ce se întâmplă în present

O scurtă schiță a istoriei europene ilustrează identificarea papalității cu femeia din Apocalipsa 17.După prăbușirea Imperiului Roman în sec.V d.Cr., papalitatea a încercat să stabilească aceeași guvernare ca și Cezarii (într-adevăr, papii au folosit același nume - Pontifex Maximus). Ei au realizat acest lucru reunind jurisprudența seculară și ecleziastică și revendicând în mod blasfemist funcția "reprezentantului lui Hristos". În acest rol prezumpțios, papalitatea de-a lungul secolelor a reușit să-i subjuge pe regii Europei şi sa-i degradeaze la nivelul de co-conducători.[24]

Astfel, puterea "Bisericii Mamă" a crescut secol după secol, capturând dominația civilă. Sub masca religiei ea și-a construit propriul ei sistem ierarhic de guvernare cerînd sume financiare enorme de la fiecare regat din Europa.În aceste vremuri întunecate, metoda bisericii a fost aceea de a amesteca lucrurile lumești cu cele sacre între ele și aproape nimenea nu a reusit să i-se opună.Din păcate, acest lucru a rămas până în prezent și va deveni din nou astfel, odată ce puterea și controlul din "Statele Unite ale Europei" se vor consolida. "Semper eadem" - Roma nu se schimbă niciodată.

Interpunerea constantă a puterii politice și clerice nu este cu siguranță mai bine reflectată în Cuvântul lui Dumnezeu decât în Apocalipsa 17.

Apostolul Ioan a văzut fiara cu cele zece coarne, care reprezintă Imperiul Roman, pe care călărește o femeie îmbrăcată în purpuriu și stacojiu, decorată cu aur, cu pietre prețioase și perle. Ea este o prostituată, și mama tuturor prostituatelor și urâciunilor, metresa regilor,persecutoarea nemiloasă care este îmbătată cu sângele sfinților și martirilor lui Isus Hristos. Îngerul ia spus lui Ioan: "Aceste șapte capete sunt șapte munți pe care femeia sta". Pentru a clarifica acest fapt și pentru a evita nesiguranța, îngerul continuă:" Femeia pe care ai văzut-o este mărețul Stat care domnește asupra împăraților pământului "(v .7).Acest Stat este în mod clar Roma.Numele de pe fruntea femeii este "secretul". Statul nu poate fi Roma păgână, pentru că nu este un secret.Spre deosebire de Roma păgână,Roma papală a fost misterioasă și continuă să acționeze seducător.

Babailonul este descris în Apocalipsă ca fiind Stat și prostituată.

Ierusalimul este un Stat și o mireasă în aceeași carte. Babilonul este iubita seducătoare a regiilor pământului.Ierusalimul este mireasa castă a Regele Regilor. Contrastul există între biserică și biserică, între biserica credincioasă si biserica apostată.

Steagul - un alt simbol spiritual al UE

Steagul UE, albastru cu 12 stele aranjate într-un cerc, reprezintă în tradiția catolică, cele 12 stele din jurul capului Fecioarei Maria.[25] Cele 12 stele simbolizează perfecțiunea și imutabilitatea.Intențiile politice din spatele tuturor acestor simboluri sunt discutate în mod activ; **însă semnificația biblică, este un deschizător de ochi.**[26] Potrivit unei publicații a UE privind alegerea stelelor (Star's Choice Europe) se spune: "Steagul a fost proiectat de biserica romană, simbolismul său provine de la biserica romană și reprezintă idealurile romano-catolice." Imaginea cercului stelelor a fost inspirată de multe imagini ale Fecioarei Maria; una dintre cele mai faimoase picturi din *Consiliul Europei* se află pe un vitraliu din Catedrala din Strasbourg.
"Piață unică“,”Carta Socială“ și „subsidiaritatea“ (proiectul social-etic de susținere) a conținutul UE, este învățătura socială romano-catolică pe care a stabilito Papa Pius al XI. în anii 1930 și preluată de Hitler, al III-lea Reich cu sprijinul Vaticanului. Walther Funk, ministrul finanțelor a naziștilor, cunoscut ca arhitect pentru "Noua Europă" a lui Hitler, a publicat în 1942 un compendiu de scrieri care conțineau planuri detaliate pentru o Europă care în multe privințe, seamănă cu Europa emergentă.
Scrierile lui Funk vorbeau despre, "Comunitatea Economică Europeană",
"O monedă europeană comună", "Armonizarea cursului de schimb european", o politică comună de ocupare a forței de muncă și o politică a ordinii regionale europene.Aceasta din urmă este numită astăzi, politica de regionalizare a Europei - Anglia va fi înlocuită de șapte regiuni, completată de Scoția, Țara Galilor și Irlanda de Nord, acestea vor fi împreună 10 regiuni. Acestea ar trebui să înlocuiască Marea Britanie.

Cel de-al Treilea Reich urmat de UE

Al treilea Reich, ca și UE, a fost o încercare de a revigora Imperiul Roman.Strategia ascunsă a Vaticanului și imobilizarea Partidului Centrului Catolic, au adus Hitler la putere.Cancelarul Franz von Papen și Nunțiul Papal, Mons. Pacelli, mai târziu Papa Pius al XII-lea, a jucat un rol crucial aici. De Papen a intrat în istorie ca omul care ia asigurat lui Hitler o majoritate de două treimi și a semnat documentul care la făcut șef de stat; el a fost de asemenea, responsabil pentru încheierea Concordatului cu Biserica Romană în anul 1933.El a făcut declarația: "*Cel de-al treilea Reich* este puterea predominantă în lume, care implementează principiile sublime ale papalității". [27]
Este de necrezut că a fost achitat la procesul de la Nürnberg, deși el a fost responsabil de atrocitățile naziste; *mai târziu a devenit valetul secret (1959) a Papei Ioan al XXIII-lea.*
Pentru ca Pacelli să devină Papa Pius al XII-lea. trebuia să devină cunoscut pentru tăcerea notorică despre Holocaust și alte crime grave a fasciștilor europeni.
Intenția Vaticanului de a-l pronunța sfânt, sa dovedit extrem de controversată. Conducerea naziștilor a fost aproape în întregime romano-catolică. Hitler și Himmler au fost puternic influențați de iezuiți, așa cum a fost și Mussolini, al cărui tată a fost un iezuit mărturisit. Hitler a spus despre Himmler: "În Himmler îl văd pe Igantius de Loyola (fondatorul Ordinului Iezuit)" [28] Joseph Goebbels a fost, de asemenea, educat la o școală iezuită, așa cum a fost și Walter Schellenberg, care a condus Serviciul de Securitate (SD), serviciul secret al SS-uli; Înainte de condamnarea la moarte pentru crime împotriva umanității, Schellenberg a spus: "SS-ul ca organizație a fost fondat de Himmler după modelul care a fost fondat ordinul iezuit. Ordinele lor și exercițiile spirituale scrise de Ignatius Loyola au servit ca model pe care Himmler l-a copiat cu credință " [29].
Lecția și avertizarea istoriei este că un regim nedemocratic angajat față de Papă sau punerea în aplicare a "principiilor sublime ale papalității", reprezintă un pericol pentru libertatea persoanei și persecuția religioasă. De exemplu în Balcani în anii 1940, Inchiziția a fost la ordinea zilei.
"Conversia sau moartea" a fost alegerea cu care sa confruntat
900 000 de sârbi ortodocși din Croația nou formată, care a fost condusă de marioneta nazistă, Anton Pavelich și primatul romano-catolic, Arhiepiscopul Alois Stepinac.

200.000 de sârbi s-au "convertit" și 700 000 de sârbi care au decis să moară au fost torturați, împușcați, arşi sau îngropați de vii.Această persecuție teribilă a fost în principal efectuată de preoţi și călugări ustaşi. "Pentru triumful lui Hristos și al Croației"; multe dintre cele mai grave crime de război au fost comise în acest fel. Mutilațiile au fost îngrozitoare, iar masacrul teribil.[30] **Puțini oameni știu ce s-a întâmplat în Croația în timpul celui de-al doilea război mondial:** știrile despre aceasta au fost pur și simplu suprimate. De asemenea, foarte puțini oameni știu ce sa întâmplat **în anii 1990 în Balcani**. Restaurarea Croației într-un stat independent, în timpul ce Iugoslava sa dezintegrat este revelator. UE, sub conducerea Republicii Federale Germania, a ignorat protestul britanic și al multor alte națiuni, care a insistat ca Croația să fie recunoscută ca stat independent.Vaticanul a fost primul care a recunoscut Croația ca pe un nou Stat.Istoricul Andrew Roberts și-a exprimat surprinderea când a scris în Sunday Telegraph în septembrie 1991:

> *"Aproape toate mass-media occidentale au decis de a fii de partea Croatiei...cum să se poată aştepta de la sârbi, ca Ustaşa simbole să fie recunoscute pe steagurile croate? În Krajina este nevoie de mai multă răbdare, faţă de reporterii de astăzi de la CNN, când este vorba de uitarea masacrului sârbesc prin călugării franciscani din Bosnia-Herțegovina. Sârbilor ortodocși li s-a promis protecția în cazul în care ei se convertesc la catolicism iar după aceea i-au ucis sub ochii preoților, după ce au intrat în biserici ".* [30]

Dacă cunoaștem istoria romano-catolicismului, asta nu ne surprinde.
"De la nașterea papalității în anii 600 şi până în prezent, mai mult de 50 de milioane de oameni au fost victime ale masacrelor, potrivit estimărilor prudente și bine fondate a istoricilor, fiind acuzați de erezie de către persecutorii papei; acest număr este echivalent cu o medie de 40.000 de crime religioase anual de când există papalitatea." [32]
Scriptura vorbește profetic despre lăcomia de putere și setea de sânge a Bisericii Romane; Istoria a înregistrat multe dintre aceste detalii crude.Papalitatea a dominat întreaga istorie a Europei. Şi-a lăst urmele în majoritatea marilor natiuni.
Papalitatea a fost întotdeauna conducătorul regilor și prinților în trecut.

Întreaga istorie a lumii occidentale în ultimele paisprezece secole a fost marcată de intrigi şi maşinaţii ale bisericii romane, care și-a continuat permanent obiectivele globale. Istoricul J. A. Wiley explică:

> *"În ceea ce privește influența papalității asupra guvernelor, este ușor să arătăm, că papalitatea a împiedicat înființarea şi organizarea a unui stat reprezentativ și constituțional timp de treisprezece secole.Superstiția este mama despotismului; Creștinismul este tatăl libertății. Nimic nu este mai adevărat decât această afirmație, deoarece istoria trecutului demonstrează convingător lumii.Doar prin creștinism au putut elementele democratice din lume*
> *să se desfășoare...* ***Domnia papei este în contradicție totală cu un guvern constituțional: centralizează toată puterea într-o singură persoană; se invocă la legea divină; și prin urmare este în esență, întotdeauna în conflict cu ideile unei constituții de stat de drept.***
> *Lunga s-a hegemonie în Europa, a fost un mare obstacol în calea progresului societății și stabilirea unui guvern constituțional (stat de drept) în lume".*[33]

Speranța noastră și rugăciunea noastră pentru Europa

Încă o dată am ajuns la un moment crucial în istorie.Încă o dată, Vaticanul se străduiește să-i dea Europei caracterul său și să-și impună ritualurile pentru a-și atinge obiectivele binecunoscute. Vaticanul face acest lucru în diferite moduri și la cel mai înalt ordin din Vatican. Mai întâi, el acționează direct prin intermediul reprezentantului său civil în fiecare națiune a Europei. După almanahul catolic,"acordă Pontiful roman trimişilor săi papali, sarcina să-l reprezinte într-o manieră prescrisă, în diferite națiuni sau regiuni ale lumii "[34] În al doilea rând, Biserica Romană, prin numeroasele sale concordate juridice, influențează individual, direct și legal națiunile.

Mai puțin direct, aceasta are impact asupra majorității instituțiilor guvernamentale din Europa, prin intermediul Reprezentantului ei catolic de drept. Această influență, în special în domeniul finanțelor și economiei, se poate citi în almanahul ei sub titlul, "Organizațiile guvernamentale". Printre organizațiile guvernamentale se numără

ONU,Consiliul European, Organizația Statelor Americane, International Organisation for the Unification of Private Law (organizație internațională independentă pentru unificarea dreptului privat, Organizație înființată în 1926 sub Liga Națiunilor, cu sediul la Roma) și Consiliul Internațional al cerealelor (CIG, Organizația pentru comerțul cu cereale din lume) precum și alte organizații.Roma are observatori și delegați în toate aceste organizații listate.
[35] În cele din urmă, funcționează prin proprii ei membri în Europa, care sunt în primul rând romano-catolici, angajați fideli ai Bisericii. Mulți dintre membrii ei, au acces la poziții decisive în națiunile lor. În calitate de credincioși romano-catolici, ei sunt încurajați de Vatican să folosească atât influența, cât și poziția lor de a aduce națiunea respectivă în conformitate cu politica papală în toate aspectele ei.
Trebuie să ne rugăm ca Europa nu se întoarca înapoi în stadiul din Evul Mediu, mental și politic. Roman-Catolicismul, deși întărit din punct extern și politic, este pe dinăuntru și mental,slab. Prin legi și ceremonii îi obligă pe episcopi, preoți și laici, să accepte un sistem care îl vede pe Papă, ca "tată suveran" universal iar adevăratul Tată și fiu lui Dumnezeu sa-i nege. Tradiția, istoria și crizele Bisericii Romane arată clar, că aceasta este o instituție fără Evanghelia harului în Hristos, o instituție care se află în întuneric şi umblă în umbra morţii. În schimb, adevărata credință creștină poate părea mică și slabă; dar în esență ea este cea mai mare putere pe pământ.Această putere a credinței adevărate a eliberat aproape întreaga Europă în timpul Reformei.**Este puterea care locuiește în Cristos Isus Domnul și este inseparabilă de El!**
În cuvintele apostolului Petru: ***„Lăudat fie Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, că datorată dragostei şi milei sale, ne-a renăscut la o speranță vie prin învierea lui Isus Hristos din morți”.*** [36]
Motivul pentru încrederea noastră este relația noastră cu Mântuitorul înviat, Domnul Isus Hristos.El este Domnul, Regele și Conducătorul universal, Preotul și Răscumpărătorul. Christus Isus, Domnul nostru, este un Profet, balsamiert cu Duhul Sfânt și dotat cu toate Darurile necesare pentru Instruire, Corectare,Conducerea și
Mântuirea Poporului Său prin Cuvântul scris, Sfânta Scriptură.El și Evanghelia după harul Său, sunt speranța noastră pentru viitorul Europei. Moștenirea noastră este în cer, pe pământ însă,

"suntem mântuiți în puterea lui Dumnezeu prin credință ..." [37]
Ne amintim că cea mai mare putere a lui Dumnezeu a fost adesea în momente de cel mai mare declin, ca în timpul renaşterii secolului al XVIII-lea sau în timpul Reformei însăși.*"Poporul care umbla în întuneric,a văzut o lumină mare;peste locuitorii din țara umbrelor morții a apărut o lumină".* [38] Dumnezeu în suveranitatea sa și în planul timpului sau divin, poate duce un popor la Biblie - la adevărul mântuirii numai prin har, prin credință, în Hristos singur. După cum Lui îi place, El poate, cu un cuvânt de har și un act al puterii sale, să reînnoiască Europa și să-i facă pe dușmanii săi, taburet pentru picioarele sale. Ne rugăm să trezească credința Reformatorilor în noi și credința tuturor acelora care în istoria Europei au fost gata să-și dea viața pentru adevărul Bibliei. Pentru UE, noi ne rugăm prin cuvintele Profeților Domnul nostru:*"Întoarce-ne la Tine, Doamne, ca astfel să ne întoarcem!Dă-ne iarăşi zile ca cele din trecut!* " [39] Dumnezeu poate să-Și trimită spiritul după cum vrea.El a făcut-o în timpul Reformei; ne rugăm ca El să o facă din nou astăzi! Ne amintim cuvintele lui John Owen, când era la un punct de cotitură în istorie. El vorbea despre națiunea sa, Anglia, într-o perioadă de dezintegrare socială, în care și-a dorit să se reînvie Trezirea.Astăzi avem aceeași credință și încredere pentru Marea Britanie și pentru viitorul UE:

> *„Când Dumnezeu va face acest lucru, nu știu: Dar cred că Dumnezeu o poate face:El este capabil să o facă – capabil să reînnoiască toate comunitățile Sale prin trimiterea Duhului Sfânt, a cărui plinătate este cu El, a o întari intr-un timp anume.Și mai mult, eu cred cu adevărat că Dumnezeu va reînnoi puterea și gloria credinței printre noi, în această națiune, când El și-a atins scopul nostru cu noi și gloria nu mai este nimicită de trup ".* [40]

Pazeşte-te şi roagă-te, lovește în cornul din Sion

Biserica romană este unul dintre cei mai importanți creatori ai "totalitarismului târâtor"al Noii Ordini Mondiale. Influența lor asupra UE este o parte esențială a unei strategii globale.Trebuie să veghem și să ne rugăm când "Reichul al patrulea" depășește etapa embrionară. De la gărzile în vremurile anterioare se aștepta ca aceștia sa-i ţină departe

pe hoți și dușmani.
Acum suntem cu toții chemați să fim gardieni, "să ne rugăm și să pazim". S-a ajuns la o apatie regretabilă, care a invadat casa lui Dumnezeu, la o indiferență, în ceea ce privește libertățile noastre tradiționale și identitatea noastră protestantă, ce ne diferenţiază pe noi de UE și biserica romană. Ca păzitori ai Domnului, trebuie ca noi astăzi ,sa ne ferim de învățături false și false religii.Noi trebuie să fim vigilenți și să verificăm toate procedurile și declarațiile, astfel încât nimeni să nu reușească sa ne ducă în ispită și tiranie. Sarcina noastră înaintea lui Dumnezeu, este de a face trâmbițele să sune: „*"Împingeți în Schofarhorn în Sion și suflati zgomot în muntele meu sfânt, ca toți locuitorii țării să tremure; căci vine ziua Domnului, da, este aproape.* "[41]Astăzi, chiar mai mult decât în zilele trecute,este valabil să se asculte de poruncile Domnului:*„Fiul omului, te-am pus străjer peste cei din Casa lui Israel. Când vei auzi vreun cuvânt din gura Mea, să-i avertizezi din partea Mea!*[42]Daca suntem fermi, să ne rugăm în așteptare ca Dumnezeu să acționeaze în Europa:*"dar cei ce se încred în Domnul își vor înnoi puterea, se vor înălţa prinzând aripi ca vulturii,vor alerga și nu vor osteni, vor umbla și nu vor obosi”.*[43]
Libertatea de care noi ne bucurăm vine de la Isus Hristos, Domnul nostru. Prin loialitatea sa și prin sacrificiul său perfect, el a îndeplinit cerințele legii lui Dumnezeu cel sfânt. El, Fiul lui Dumnezeu, este cel care ne-a eliberat.
"Pe cel care Fiul lui Dumnezeu îl eliberează, el este cu adevărat liber".
Există o adevărată unitate a tuturor credincioșilor adevărați din întreaga lume. Există o singură credință.Toți credincioșii adevărați sunt prin același Spirit Sfânt îndreptați în penitență și primesc aceeași lucrare de har, astfel încât aceştea să fie în Preaiubitul.
În Hristos Isus, suntem unul în acelaşi Duh, și noi suntem chemați să stăm ferm în această libertate și să rămânem ferm în adevărul Lui.*„Stați ferm în libertatea la care Hristos ne-a eliberat și nu vă întoarceți în jugul robiei!"*[44]

Notă

Site-ul lui Richard Bennett: https://bereanbeacon.org
Site-ul lui Michael de Semlyen: http://www.reformationfaith.com
Sursa postului: https://bereanbeacon.org/de/rom-der-papst-und-die-europaische-union/

1 În interiorul Vaticanului:The Politics and Organization of the Catholic Church (Politica și organizarea Bisericii Catolice), de Thomas J. Reese, Harvard University Press,

2 Biblioteca liga trimestrială (20 Thistlebarrow Road, Salisbury SP1 3RT, Anglia) Oct-Dec 1981

3 Data: 31.08.2003 Cod: ZE03083104 http://www.zenit.org/english/9/3/03

4 DOMINUS IESUS 5 septembrie 2000 Paragraful 4 www.vatican.va/roman_curia/congregations/cfaith/documents/rc_con_cfaith_doc_20000806_dominus-iesus_en.html

5 Para. 17

6 Para. 17

7 Henry Denzinger, Sursele Dogmei Catolice, Tr. de Roy J Deferrari de la Enchiridion Symbolorum, ediția a 13-a (B. Herder Book Co., 1957), # 469.

8 Sunday Telegraph, 21 iulie 1991, 9 Eccelsia in Europa, Para. 116

9 www.vatican.va/holy_father/john_paul_ii/apost_exhortations/documents/hf_jp ii_exh_20030628_ecclesia-in-europa_en.html 23/09/03

10 Ibid, Para. 20, 15/07/03

11 DOMINUS IESUS, Par. 16

12 Para. 17

13 Adrian Hilton, "Render unto the Pope", The Spectator, 30 august 2003,http://www.spectator.co.uk/article.php3?table=old&section=current&issue =2003-11-15 & id = 3450 & searchText = 17/11/2003

14 Catechism of the Catholic Church / Catehismul Bisericii Catolice (Liguori, MO:Liguori Publications, 1994), Para. 1129

*(*Nota traducătorului in lb.germ., In spatele dictatorilor:*

> Grupul Bilderberg a fost fondat în 1954 de doi puternici cavaleri romano-catolici - Cavalerii de Malta Această societate condusă de iezuiți se reunește în fiecare an și deține conclave secrete în hoteluri de lux din întreaga lume. Acesta unește 120-130 persoane, cele mai influente figuri din politică, finanțe, afaceri, media și tehnologie din lume.Pe scurt, scopul grupului este de a submina suveranitatea statului și să pună în aplicare un puternic guvern mondial.Cel mai important om legat in crearea acestui ordin a fost un iezuit

numit Joseph Retinger.Acest Cavaler al Maltei a fost renumit pentru conducerea mișcării europene, care trebuia mai târziu sa devină Uniunea Europeană.El a fost pe bună dreptate privit de mulți ca reprezentant al Vaticanului și de o legătură între generalul iezuit și papă.Nu e nici un secret că această sinistră figura a fost un iezuit puternic. Cealaltă cheie în înființarea Grupului Bilderberg nu a fost nimeni altul decât Prințul Bernhard (Cavaler de Malta) din Olanda. El a fost un ofițer SS-nazist și un magnat proeminent de pertol care deține o poziție înaltă cu Royal Dutch Petroleum (Shell Oil).Multe surse din media alternativă nu relatează Conectarea iezuiților cu aceste diferite societăți secrete.Căutați întotdeauna conexiunea cu Roma și veți găsi cu siguranță!
Sursa:http://jesuitinquisition.blogspot.com/2016/02/the-jesuit-connection-to-bilderberg.html)

15 Tratatul de la Roma, articolele 164-188

16 Tehnocratul de Nord-Vest, 1962

17 Sunday Telegraph, 25 august 1991

18 Vezi Frederick Forsyth "Abolirea lui Habeas Corpus" și Lordul Stoddart despre Corpus Juris, www.bullen.demon.co.uk 18/11/03

19 Ambrose Evans-Prtichard, , “Few willing to spoil the party for Giscard” in www.telegraph.co.uk/news/main.jhtml?xml=/news/2003/06/14/weu14.xml 17/06/03

20 Ambrose Evans-Pritchard,
worldwatchdaily.org/index.cfm/fuseaction/home.sa/a/969907/07/03
A se vedea, de asemenea, Noel Malcolm Daily Telegraph 28/7/03 ‘A Federal Constitution with the Heart of a Manifesto’
http://www.telegraph.co.uk/opinion/main.jhtml?xml=%2Fopinion% 2F2003% 2F07% 2F28% 2Fdo2801.xml 17/11/03

21 euroscep.dircon.co.uk/corpus4.htm 18/11/03

22 Codul de drept canonic, ediția latino-engleză, New English Tr. (Washington DC): Societatea de Drept Canon America, 1983) Can. 1404 - Toată legea canonică provine din această sursă, în măsura în care nu se precizează altfel.

23 În Canon 1405, Sec.1 Can. 1401:1 se înțelege: "Din drept propriu și exclusiv hotărăște biserica: 1. Cazuri în care materiile spirituale sau cele legate de problemele mintale vor fii luate în considerare."

24 Pentru o căutare mai cuprinzătoare, a se vedea J.A. Wylie, Istoria protestantismului (Rapidan,VA 22733: Hartland Publications, 2002) Orig. publ. 1878. Patru exemplare, în special vol. I, capitolul 3"Dezvoltarea papalității din vremea lui Constantin de Hildebrand".

25 Pentru mai multe detalii, a se vedea Adrian Hilton, Principatul și puterea Europei: Marea Britanie și Imperiul Sacru European Emergent (Caseta 67,

Ricksmanworth, Herts WD3 5SJ, U.K.:Dorchester House, 2000) p. 55.

26 Documentele privind aceste simboluri ale UE pot fi găsite pe următoarele site-uri :
web:www.pointsoftruth.com/beastarises.html 07/07/03;
http://fp.thebeers.f9.co.uk/europe.htm07/07/03;
http://groups.yahoo.com/group/PatriotSaints/message/270 07/07/03;
www.ianpaisley.org/article.asp?ArtKey=eu4 07/07/03

27 Robert d'Harcourt, "Franz von Papen l'homme a 'tout faire ..." (L'Aube, 3 octombrie 1946) în The Vaticanul împotriva Europei de Edmond Paris, Tr. din franceză de A. Robson, Ed.1961 (184 Fleet Street, Londra, EC4: The Wickliffe Press, 1961) p. 271.

(Nota traducătorului in limb.germ., In spatele dictatorilor:

O figură de frunte alături de Hitler venită la putere, Franz von Papen a fost SMOM, cunoscut sub numele de "diavolul într-o pălărie cilindru" (Satan în Top Hat: Biografia lui Franz von Papen de Tibor Koeves).Un aristocrat catolic evlavios dintr-o vechie familie nobila din Westfalia, 1915 a fost militar attaché și spion împotriva USA , în mai 1932, de Papen a devenit cancelar cu sprijinul naziștilor.În iunie, el a ordonat dizolvarea Reichstag-ului pentru noi alegeri în iulie, unde naziştii au apărut ca cel mai mare partid din noul Reichstag. După o întâlnire cu Hitler convinsese de Papen, președintele Reich-ului Paul de Hindenburg, ai oferi lui Hitler funcția de cancelar, pe care a preluat-o la 30 ianuarie 1933.De Papen a devenit vice-cancelar.În aprilie 1933, de Papen a a fost ridicat in rang de cavaler Magistral Grand Cross a SMOM. După uciderea cancelarului austriac Dollfuss la Viena, în iulie 1934, de Papen a devenit ambasadorul lui Hitler în Austria. În cele din urmă, în martie 1938, Hitler stătea lângă el la intrarea triumfătoare în capitală.Din 1939 până în august 1944 a fost ambasadorul nazist în Turcia și în timpul proceselor de la Nürnberg, a fost acuzat de conspirație la conducerea unui război de agresiune.El a fost unul dintre mai mulți lideri naziști care au fost achitați și ulterior au primit o pensie generoasă de la primul cancelar postbelic, Konrad Adenauer.

Sursa: Buletinul de informare privind actiunile de acoperire numarul 25 (iarna 1986)
În plus, a fost numit trezorier secret al Papei.
https://de.wikipedia.org/wiki/P%C3%A4pstliche_Kammerherren
http://www.spiegel.de/spiegel/print/d-42623222.html
https://de.wikipedia.org/wiki/Franz_von_Papen
De Papen a fost membru al Ordinului Sfântului Mormânt al Ierusalimului și al Ordinului Cavaler de Malta.

Mai jos, se menționează următoarele:
În 1923, Papa Pius al XI-lea la numit secretarul papal secret. Această numire

nu a fost confirmată în 1939 de către Papa Pius al XII-lea., deoarece de Papen a omis sa depună cererea, dar în [67]1959, Papa Ioan al XXIII-lea a repetat numirea. Înainte de a devenii Papă, Papst Johannes XXIII a fost legat apostolic în Ankara (1934-1944) pentru Turcia si Grecia si cu, de Papen foarte cunoscut).

28 Libres Propos, Flammarion, Paris 1952

29 Edmond Paris, Vaticanul împotriva Europei (Londra: Wycliffe Press, 1961)

30 Holocaustul din Vatican (Springfield, MO: Ozark Books, 1986)

31 Sunday Telegraph, 15 septembrie 1991

32 "Nici un calcul nu poate reflecta numărul real al celor care au fost uciși în moduri groaznice diferite pentru că au susținut Evanghelia și s-au opus ruinării Bisericii Romei.Un milion de valdenzi săraci au murit în Franța; Nouă sute de mii de creștini ortodocși au fost uciși în mai puțin de treizeci de ani după introducerea ordinului iezuit.Ducele de Alva s-a lăudat că doar în câțiva ani, prin mâinile călăului obișnuit, a lăsat să omoare în Olanda șaizeci și trei de mii de credincioși. Inchiziția a distrus prin diverse torturi cumplite, în treizeci de ani a cincisprezece mii de suflete. Acestea sunt câteva exemple de la cei care au înregistrat istoria; dar totalul nu va fi cunoscut până când pământul î-și dezvăluie sângele și nu va mai acoperi corpurile moarte."John Dowling, History of Rome in Scott's Church History, Book 8

33 A. Wylie, The Papacy, Book III. Chapter III, "Influence of Popery on Government"(Influența papalității asupra guvernului) www.wayoflife.org/papacy/03-03.htm 25/09/03

34 Our Sunday Visitor's Catholic Almanac 1998 (Huntington, IN: Our Sunday Visitor, Inc.,1997) p.168

35 The Catholic Almanac - Almanahul Catolic 1998, p. 171

36 1 Petru 1: 3 "Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care, după îndurarea Sa cea mare, ne-a născut din nou, prin învierea lui Isus Hristos din morţi, la o nădejde vie,"

37 1 Petru 1: 5 ,,Voi sunteţi păziţi de puterea lui Dumnezeu prin credinţă pentru mântuirea gata să fie descoperită în vremurile de apoi!"

38 Isaia 9: 2 "Poporul care umblă în întuneric, a văzut o lumină mare; Peste cei ce locuiau în ţara umbrei morţii a strălucit o lumină!

39 Plângerile 5:21 "Întoarce-ne la Tine, Doamne, şi ne vom întoarce! Dă-ne iarăşi zile ca cele de odinioară!"

40 John Owen, Lucrările lui John Owen (Johnstone & Hunter, 1850-53; Reprinted by Banner of Trust Trust, Edinburgh EH12 6EL, 1976) Vol. 9, p.514

41 Joel 2: 1,,Sunaţi din trâmbiţă în Sion! Sunaţi în gura mare pe muntele Meu cel sfânt, ca să tremure toţi locuitorii ţării. Căci vine ziua Domnului, este aproape!"

42 Ezechiel 3:17 „Fiul omului, te pun păzitor peste casa lui Israel. Când vei auzi un cuvânt care va ieşi din gura Mea, să-i înştiinţezi din partea Mea!"
43 Isaia 40:31 „dar cei ce se încred în Domnul îşi înnoiesc puterea, ei zboară ca vulturii; aleargă, şi nu obosesc, umblă, şi nu ostenesc."
44 Galateni 5:1„Cristos ne-a eliberat ca să fim liberi; rămâneţi deci tari şi nu vă supuneţi din nou jugului sclaviei."

Despre autor Leo Herbert Lehmann

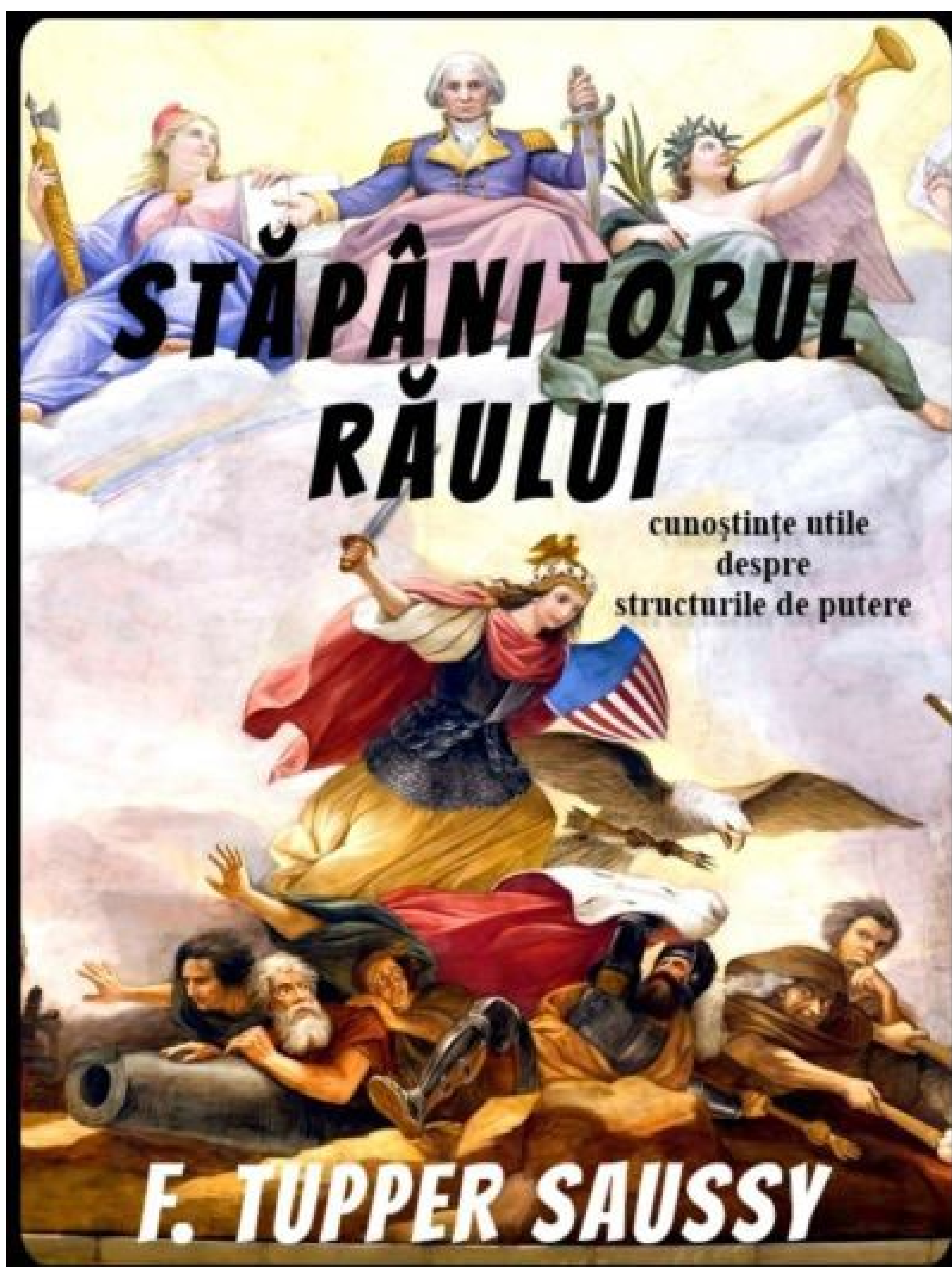
Leo Herbert Lehmann (1895-1950) a fost un scriitor irlandez, editor și director al unui Ministeriu protestant al misiunii lui Hristos în New York.
El a fost preot în Biserica Romano-Catolică, care mai târziu în viața s-a convertit la învățătura biblică și a lucrat ca editor al revistei Catholic Converted. Lehmann a scris articole de jurnal, cărți și broșuri și a condamnat programele și activitățile Bisericii Romano-Catolice.

Sursa: ***https://en.wikipedia.org/wiki/Leo_Herbert_Lehmann***

RECOMANDARI

Cărţi traduse la LIBER în limba Română

STAPANITORUL RAULUI de Frederick Tupper Saussy

SECRETUL VEACURILOR

de Herbert W. Armstrong, 1892-1986,

SECRETUL VEACURILOR

TE-AI ÎNTREBAT VREODATĂ: CINE SUNT EU?
CE SUNT EU? PENTRU CE SUNT?
TU ÎNSUȚI EȘTI UN SECRET. LUMEA,
LOCUL TAU IN SPAȚIU, ESTE UN MISTER.
ACUM POȚI ÎNȚELEGE.

HERBERT W. ARMSTRONG

În curînd

BIBLIOTECĂ VIRTUALĂ

https://archive.org/details/@laura01567?and%5B%5D=language%3A%22Romanian%22